Povídky, pohádky a další

Tiráž

Povídky pohádky a další

Marie Mikešová

Vydavatel: Vlastním nákladem

Vydání: 1. vydání

Rok vydání: 2026

© 2026 Marie Mikešová

Všechna práva vyhrazena.

Identifikátor: urn:tvori:work:23

Obsah

1. Tramp 6
2. Lyžařský výcvik 14
3. Ochotníci 21
4. Strašidlo 29
5. Záhada v pivovaru 36
6. Jak jsem pracoval na farmě 43
7. Mikuláš 51
8. Zmizelá lokomotiva 58
9. Opilé slepice 65
10. Muflon 70
11. Fotbal 75
12. Z kněžského života 82
13. Doktor 87
14. Podivný kůň 93
15. Pomsta 100
16. Výlet na Moravu 105
17. Kauza ježibaba 111
18. Dva hrnečky 115
19. Jak se zvířátka naučila jíst příborem 119
20. Pohádka o žirafě 121
21. O medvídkovi a bruslích 124
22. Vlkovy trampoty 129
23. Pašije 139
24. Dopis z lázní 144
25. Rozhovor se sportovcem 147
26. Dopis z tábora 151
27. Kadibudka 153
28. Zákon schválnosti 157
29. Piškotová roláda-báseň 161
30. Segedínský guláš- krimi 163

31. Bramborák- romantika 168
32. Rajská omáčka- sci-fi 176

1. Tramp

„Čendo, celá parta jede v pátek ráno na čundr… Budeme pod stanem až do pondělního rána. Jedeš s náma?“ zeptal se mě v telefonu Jirkův hlas.

„Že váháš… Kam se podíváme?“

„Bořek prej ví o super místě u Berounky, kde se dá stanovat na divoko a nikdo nás odtamtud nevyhodí, tak asi budeme tam… Nezapomeň si vzít stan, spacák a vůbec všechno potřebný,“ odpověděl mi Jirka.

„To se rozumí samo sebou… V kolik hodin vyrážíme?“

„V sedm ráno; sraz na nádraží, jako obvykle,“ řekl Jirka a s „čau v pátek“ položil.

Byl jsem rád, že už na začátku prázdnin někam vyrazím. Léto v jednom z mnoha plzeňských paneláků je nuda k uzoufání. Většina kamarádů ze školy odjela poznávat přímořská letoviska nebo krásy naší země do různých táborů. Jen těch šest kluků, kteří se mnou nejvíc kamarádili, zůstali doma stejně jako já. Jejich rodiče, stejně jako ti mí, měli práce nad hlavu a takový sedmnáctiletý teenager se dovede ohlídat i sám.

S ohledem na to, že byl čtvrtek odpoledne, ihned jsem začal s balením.

Stan typu iglú jsem důkladně prohlédl kvůli případným defektům. Spacák jsem též podrobně prozkoumal. Po loňských zkušenostech z brdských lesů, kdy jsem meteorology předpovídané „jasné a slunečné počasí“ vysoušel ještě v říjnu, jsem si pro letošní tremp chtěl zařídit dostatečnou ochranu před deštěm.

Vše bylo v nejlepším pořádku. Stan i spacák dokázal odolat i tomu nejsilnějšímu proudu vody z hadice.

Hned toho večera jsem o svých úmyslech informoval oba své tvrdě pracující rodiče: „Mami, tati, v pátek ráno jedu s klukama na čundr. Budeme stanovat celej víkend někde u Berounky.“

„Dobře, chlapče, je skvělý, že konečně vypadneš někam na čerstvej vzduch. Už jsi bledej jak kefír,“ řekl táta.

„Dej na sebe pozor, Čendo,“ doplnila ho máma. „Ne, že to dopadne jako předloni, když jsme pro tebe museli jet do karlovarské nemocnice poté, co jsi na čundru v lesích kolem Karlových Varů s klukama snědl ty jedovatý houby.“

„Neboj se, mami, dám na sebe pozor… Navíc, Marek už se konečně naučil rozeznat muchomůrku červenou od hřibu pravýho na první pohled a v berounských lesích snad nepotkám ani vlka nebo medvěda,“ uklidnil jsem mámu.

„V tom případě si ten čundr hezky užij,“ popřála mi máma a já šel spát.

Usínal jsem jen velmi těžko. Tolik jsem se těšil na stanování v přírodě.

To páteční ráno v 6:30 jsem pádil z autobusové zastávky na vlakové nádraží. Pokaždé, když jsme já a moji kamarádi někam vyráželi, scházeli jsme se právě na nádraží, ať už na autobusovém nebo na vlakovém. V hale už čekal celý zbytek party. Sedm statečných, jak nám už od školky přezdívali. Lukáš, Jakub, Bořek (oficiálně Bořivoj), Karel, Jirka a já, který se jmenuji Čeněk neboli Čenda. Už jako malí kluci jsme spolu provedli pár pořádných klukovin a rozbili nespočet oken. Drželi jsme při sobě, jako by nás slepili lepidlem. Téměř nikdo nedokázal naši partu rozdělit ani teď, když jsme všichni studovali na střední průmyslové škole obor automechanik.

„Nazdar,“ uvítali jsme se, koupili si jízdenky a zamířili jsme na

nástupiště, kde jsme čekali na vlak.

Netrvalo dlouho a námi očekávaná vlaková souprava zastavila u nástupiště s přibližně dvacetiminutovým zpožděním, které tak nějak patří k bontonu Českých drah. Souprava lokomotivy s vagóny sice nebyla nejnovější, ale obojí bylo provozuschopné. Pokud jste nekýchali příliš nahlas, drželo to celé pohromadě. Navíc nás uklidnil i fakt, že tento vlak dokázal odolat zubu času bezmála padesát let, tudíž jsme nastoupili.

Po několika přestupech do motoráků, které člověk obvykle potkává při nostalgických jízdách nebo v technických muzeích, jsme dorazili do Berouna.

„Odtud to je už jen kousek autobusem a pak pár kilometrů pěšky lesem," prohlásil Bořek v Berouně na nádraží.

„Nemůžeme zabloudit, mám mapu," dodal ještě Bořek, což nás příliš neuklidnilo.

Bořkovy zeměpisné dovednosti dosáhly nejvyšší úrovně, když správně složil plán města a na mapě světadílů už na sedmý pokus našel Afriku.

Lukáš, známý svou pobožností, polohlasem šeptal modlitbu ke všem svatým, neboť se nikomu z nás nepovedlo Bořkovi vzít mapu z rukou, ačkoli jsme se o to pokoušeli div jsme nepřetrhli mapu.

Vydali jsme se tedy odevzdaně na cestu.

Kráčeli jsme pomalu z autobusové zastávky kdesi u lesa. Namířili jsme si to směrem do toho hvozdu.

To, že Bořek držel ten obří list papíru vzhůru nohama, by nám ani tak nevadilo.

„Kluci, tak se mi zdá, že chodíme do kruhu,“ podotkl silně krátkozraký Karel, když jsme asi podvacáté minuli stejný kámen u cesty.

To bylo zlé. Tenhle les nikdo z nás neznal a Bořek se nemínil vzdát mapy.

„My jsme se ztratili!“ lekl se Marek.

„Neztratili jsme se… My víme, kde jsme, víme, kam jdeme, jenom nevíme, kudy a jak se tam dostaneme,“ odpověděl Bořek.

„Dej sem tu mapu, nebo tě namažu medem a posadím do mraveniště!“ rozčílil se Jirka a vyrval mu mapu z ruky.

Naštěstí mapa zůstala celá a dobře čitelná. Kolem jednoho místa na mapě byl červený kroužek vyznačující vyhlédnuté místo k našemu stanování.

Pod Jirkovým vedením jsme konečně dorazili na hledané místo. Já pro jistotu zkontroloval informační panel, který stál asi dvacet metrů od toho místa. Táboření i založení ohně tu bylo dovoleno s podmínkou, že při odchodu se musí toto místo dát zase do pořádku.

Pomalu se šeřilo a místo, které Bořek vyhlédl, se nacházelo asi třicet metrů od řeky, což bylo úžasné.

Západ slunce nad řekou spolu s jemným šuměním vody uchvátil naše oči, uši i srdce milující romantiku westernových příběhů.

Odložili jsme batohy a pustili se do budování tábořiště. Jakub začal shánět dříví na táborák. Já, Marek a Lukáš jsme stavěli stany a Jirka se zabýval rovnáním zásob jídla do velké dřevěné truhly, kterou zde umístili lesníci právě za tímto účelem. Karel pomáhal jednou tuhle, jindy támhle.

Odevšad ho však kamarádi vyhodili, neboť nadělal víc škody než užitku kvůli svému slabému zraku.

Než jsem začal cokoliv dělat, nastříkal jsem se silným repelentem. Naneštěstí to příliš nefungovalo. Spíš jsem byl pro komáry jak magnet. Netrvalo to ani dvě vteřiny a kolem mého obličeje se doslova rojily houfy pisklavě bzučících potvor.

Karel vyrobil z klacku, provázku a suchého mechu improvizovanou pochodeň. Zapálil ji a zapíchl kousek ode mě. Za pět minut na to bylo všude tolik dýmu, že to vyhnalo značnou část zvěře. Komáři se chovali úplně opačně, jako by z toho kouře byli v rauši. Nejspíš si mezi sebou říkali, že takhle dobrý materiál ještě nikdy nečichali. Lítali kolem celého mého těla, bzučeli a štípali, že to bylo k nesnesení.

Po stavbě stanu následovalo slavnostní zapálení táboráku. Šlehající plameny a dým měly odehnat obtížný hmyz. Nestalo se tak. Komáři zaútočili znovu, a tentokrát nevysávali jen mě, posloužili si totiž i u kamarádů. Připadali jsme si naprosto bezmocní. Mávali jsme rukama, až to z dálky připomínalo jakousi divošskou slavnost. Nastříkali jsme na sebe repelent po litrech, ale komáři se chovali, jako by jen čekali, jakou další dobrotu jim na sobě naservírujeme. Ty potvory dorážely a dorážely.

Všichni už jsme byli v podstatě vykoupání v repelentu, smrděli jsme kouřem jak hospoda desáté cenové kategorie a bolely nás ruce od neustálého odhánění hmyzu. Nic z toho nám nepomáhalo. Komáři se rojili dál.

Karel sáhl po kytaře a spustil *„Jožin z bažin“* tak falešně, že to muselo tahat za uši snad i hluchého. Komáři brali tuto hudební vsuvku jako pokyn k zahájení ještě zběsilejšího tanečního reje. Shlukli se do obrovského hejna kolem nás sedmi a létali okolo našich těl téměř v rytmu

hudby.

„Ježkovy zraky, Karle, přestaň, nebo nás ty bestie sežerou zaživa!“ zařval Lukáš až opadávalo listí ze stromů.

Karel tedy zmlkl, ale hrál na kytaru dál. Komáři se poněkud uklidnili a to nám dovolilo pokračovat v dalším programu našeho stanování.

Napíchli jsme na klacky s hroty špekáčky a po naříznutí do hvězdičky jsme je přistrčili k ohni. Za několik minut se lesem linula ta nejkrásnější vůně, jakou znám. Vůně buřtu pečeného nad plamenem. Kdyby v lese žily nějaké šelmy, jistě by je to přilákalo až k nám.

Bořkova uzenina po několika minutách vzplála jasným plamenem jako pochodeň. Kamarád začal jančit, běhal kolem ohniště a pokoušel se máváním klacku oheň uhasit. Docílil však jen toho, že mu špekáček, podobající se se svým ohnivým chvostem kometě, odletěl k řece, kde zakončil svou pouť velkolepým žbluňknutím doprostřed vodního toku. Aby to Bořkovi nebylo líto a aby neměl hlad, daroval jsem mu jeden svůj rezervní párek.

Když jsme se dostatečně najedli opečených buřtů, chleba i komárů, kteří nám lítali kolem pusy, rozhodli jsme se jít spát, protože jsme byli hrozně unavení.

Než jsem usnul, vytáhl jsem z batohu lampičku na lapání hmyzu. Fungovala na baterie a už se mi mnohokrát osvědčila. Rozsvítil jsem ji a zavěsil zvenčí na stan. Lehl jsem si a pokoušel se usnout, jenže pisklavé bzučení vně stanu mi to nedovolilo. Vykoukl jsem ven ze stanu. Ty komáří potvory si ve světle lampičky udělaly diskotéku. Komáři trsali v rytmu svého vlastního pískání a docela slušně to roztáčeli.

Dal jsem si tedy špunty do uší, zapnul zip stanu, zabalil se do

moskytiéry, zalezl do spacáku a doufal, že konečně usnu. Bohužel nebyl všem útrapám konec.

Noční ticho prořízl Jakubův jekot: „Jau… Co to tady, hernajs, je?!“

Vyhlédl jsem ven a viděl Jakuba, jak zběsile prchá i se stanem omotaným kolem krku kamsi do neznáma. Vrátil se asi za tři hodiny podrápaný od trní a větviček. Jeho stan mu plandal kolem krku jako plášť některého superhrdiny.

„Co se ti stalo?“ zeptal jsem se Jakuba.

„Pod mým spacákem byl ježek. Málem jsem ho zalehl,“ vysvětlil mi Jakub stručně.

„Koukám, že z toho stanu máš cáry… Pojď se vyspat ke mně,“ nabídl jsem mu.

„Dík, Čendo.“ Jakub si nejdříve sundal roztrhaný stan z krku a pak zalezl ke mně do stanu, kde se uložil ke spánku. Měl jsem štěstí, že Jakub nechrápe jako Jirka, jehož chrápání dokáže odradit i medvěda. Já usnul jen několik vteřin po Jakubovi.

Ráno jsme se společně rozhodli s ohledem na to, že nás komáři v noci vysáli jak perský koberec v prezidentově pracovně, opustit toto tábořiště a vyhledat jiné místo k pobytu.

Než jsme odešli, zahrabali jsme ohniště a posbírali všechny zásoby a odpadky. Jakub nezapomněl ani na svůj roztrhaný stan.

Jirka na mapě objevil slušné kempovací místo. Vedl nás tím směrem a my se mohli po zaplacení utábořit na jednom volném místě. Odpadky a potrhaný stan jsme vyhodili do kontejneru poblíž kempu. V tomto

kempu sice byla trochu nuda, ale zato jsme byli ušetřeni náletu komárů, neboť byl daleko od vody.

I přes počáteční nudu, jsme si tu dokázali najít nějakou zábavu. Chodili jsme do lesa na houby, trhali maliny a prozkoumávali okolí. Po večerech jsme seděli u ohně, strašili se vyprávěním hrůzostrašných příběhů a chodili spát, kdy se nám zachtělo.

Víkend utekl snad rychleji než voda z děravého hrnce a v pondělí ráno už jsme se vraceli zpět do města. Byli jsme načichlí kouřem jak ubrus v nejhorším pajzlu. Naše těla zdobily četné štípance od komárů, ale v hloubi duše jsme věděli, že se co nejdříve vypravíme na další čundr.

2. Lyžařský výcvik

Mezi mnohé více či méně příjemné povinnosti žáků a studentů téměř na všech druzích škol, kteří dosáhli věku čtrnácti let, patří i náležitý povinný lyžařský výcvik. Tomuto výcviku se musí v rámci tělesné výchovy podrobit každý, kdo má nohy alespoň trochu v pořádku.

Nejinak tomu bylo i na naší střední průmyslové škole v Plzni. S ohledem na to, že mé zkušenosti se zimními sporty jsou podobné jako eskymácké znalosti o Sahaře (ano, vím, že zimní sporty existují, znám i některé druhy zimního dovádění, ale tím to končí) jsem se této povinnosti pokoušel všemi možnými způsoby vyhnout. Má snaha o únik z této povinnosti se mi až dosud dařila, jelikož mí rodiče měli známého lékaře, který mi vždy potvrdil, že se povinného lyžařského výcviku nemohu zúčastnit ze zdravotních důvodů. Letos však tento známý odešel do důchodu, tudíž to vypadalo, že svému neradostnému osudu opravdu neuniknu. Byl jsem z toho dost rozladěný. Netoužil jsem po tom přijet z výcviku s nohou v sádře.

„Neblbni, Čendo, jedeme všichni a navíc jsem se dověděl, že tam bude i Květa," řekl mi jednoho dne krátce před odjezdem na hory Jirka.

Ta poslední věta na mě fungovala jako kouzelná formulka. Květa byla nejhezčí holka na škole a platila i za nejchytřejší. Každý trochu normální kluk, jenž netrpěl slepotou, po Květě toužil. Ona o tom věděla, přesto nám takovým touhám dávala co nejméně příležitostí. Oblékala se a mluvila tak, že vypadala jako dlouhovlasý kluk. To nám to však nebránilo v tom, abychom se s ní chtěli seznámit trochu blíž. Nikdo z nás se nedostal ani k tomu, aby ji pozval aspoň na kafe.

„No dobře, pojedu… Kdy jedeme a na jak dlouho?" zeptal jsem se rezignovaně.

Jirka mi podal tištěné oznámení o programu výcviku spolu s cenou, která docela ušla, a dodal: „Pojedeme v pondělí příští tejden na tři tejdny a do toho pondělka to musí bejt i zaplacený.“

Když jsem po vyučování přišel domů, hned jsem s touto smutnou skutečností seznámil své vážené předky. Táta se zaradoval, neboť jeho lyže, kdysi přivezené do Čech jakýmsi hrabětem Harrachem jako úplná novinka, se konečně po mnohaletém odpočinku na půdě podívají do světa. Ochotně mi dal i žádaný obnos na zaplacení celého kurzu.

Máma mi pro ten účel věnovala svetr po sestřenici Alžbětě, která rozhodně netrpěla anorexií ani jiným onemocněním způsobujícím drastický úbytek tělesné hmotnosti.

Sotva jsem onen oděv uviděl, řekl jsem: „Mami, to do toho chceš schovat Pražskej hrad i se Staromákem?“

„Ne,“ řekla má milovaná maminka. „ Je fakt, že je ti o kousek větší, ale když ti ho asi tak o dva metry zkrátím a o stejný kousek zúžím, bude naprosto v pořádku.“

Jen nerad jsem se smiřoval s tím příšerným pleteným cirkusovým stanem. Máma se přesto pustila do slibovaných úprav.

Během týdne se mi povedlo sehnat dohromady celé vybavení v rozsahu, jaký by posloužil polární expedici na dva roky. Vše bylo z druhé ruky, přesto dokonale funkční. Stihl jsem i uhradit cenu pobytu na horách. Byl jsem tedy oficiálně zapsán mezi účastníky lyžařského výcviku.

V den odjezdu jsem stál před školou, na zádech krosnu snad z první republiky a v rukou staroţitné lyže se stejně historicky cennými hůlkami. Jen těžko jsem vyvracel učitelovo podezření, že jsem ve slabé chvíli

vykradl oddělení zimních sportů v muzeu sportovního vybavení. Teprve po tátově přímluvě mi učitel uvěřil a dovolil mi jet se spolužáky.

Každý student naskládal svá zavazadla i sportovní potřeby do ohromného kufru autobusu a spořádaně nastoupil dovnitř. V tom najatém prostředku hromadné přepravy osob jsem seděl s Karlem, který obyčejně celou cestu prospí. Před námi byl Marek s Bořkem a za námi Lukáš a Jirka. Jakub měl obrovské štěstí, neboť si k němu přisedla Květa. Ano, krásná Květa, výjimečně oblečená do růžových zimních kalhot a růžové bundy, jejíž modré oči a blonďaté vlasy zářily jako diamant mezi tolika kluky.

„Klikař!“ zavrčel na Jakubovu adresu temně Bořek, který se považoval za neodolatelného krasavce, ačkoliv měl deset kilo nadváhu, odstávající uši a nos jak okurku.

Za několik minut jsme vyrazili směr Špindlerův mlýn. Karel usnul a já se mohl kochat Květiným úchvatným profilem, jelikož Jakub odpadl a spal stejně jako Karel. Cesta ubíhala rychle a všichni až na mě se těšili na zasněžené sjezdovky a skvěle udržované běžkařské stopy v Krkonoších. Jediné, na co jsem se těšil já, byla horká čokoláda, čaj nebo kafe popíjené po náročném tréninku.

Ve Špindlu ležel asi metr sněhu, který se třpytil jako disko koule. Poezii horského pobytu doplňoval jemně se snášející nový sníh a dřevěná stavba naší ubytovny.

Učitelé nás vedli do ubytovny a rozdělili na pokoje podle pohlaví; kluci zvlášť a holky zvlášť. Nás sedm dostalo jeden pokoj, v němž jsme se cítili trochu jako sardinky v plechovce.

Odpoledne nás pedagogové přerozdělili znovu; tentokrát podle lyžařských dovedností. Mě zařadili do družstva absolutních začátečníků.

Byl jsem z celé skupiny nejstarší, pokud pominu instruktora. Se mnou tu byly snad jen sedmileté děti.

První dovedností, vyžadovanou instruktorem, bylo umění nasadit a sundat si lyže během osmi minut. Limit jsem asi o dvacet minut nedodržel. To však našemu trpělivému instruktorovi nevadilo.

Druhý krok následoval vzápětí. Učili jsme se správně stát a brzdit takzvaným plužením.

Třetí bod byl na řadě až za týden. Po týdnu už jsem uměl lyže nasadit a zapnout nebo sundat již za osm minut a brzdil jsem jako mistr.

„Teď se naučíme sjezdové lyžování," oznámil nám učitel a zavedl nás k lyžařskému vleku.

Nechali jsme se vyvézt na velmi mírný kopeček. Zde jsme se učili sjíždět shora dolů a následně stromečkovým způsobem stoupat znovu nahoru.

Byl jsem na zemi tak často, že jsem přemýšlel, zda by nebylo lepší si sednout na lyže a jet na nich jako na saních. Zadek mě od těch pádů bolel jak po výprasku od táty a moje lyžařské oblečení bylo plné sněhu.

Druhý den hned po probuzení jsem si preventivně strčil do oteplovaček polštář zapůjčený z mé postele. Vypadal jsem sice, jako bych nedoběhl na záchod, ale určitě to bylo lepší než mít pozadí věčně otlučené a bolavé od neustálého padání.

Takto vybaven jsem mohl cvičit celý druhý den sjezdové lyžování a žádný pád mě nebolel.

Na počátku třetího týdne nás vzal instruktor na poněkud náročnější

svah. Tady jezdili na lyžích všichni mí spolužáci, které učitelé vybrali do mírně pokročilého a pokročilého družstva.

Mezi pokročilejšími byla i Květa. Její kouzelná postava v lyžařské kombinéze způsobovala, že jsem měl sucho v puse a mé oči ne a ne se odtrhnout od známé křivky dívčích prsou. Usmála se na mě a já měl pocit, že se vznáším.

Nevím proč, ale spustila se mi rýma. Sáhl jsem do kapsy pro kapesník. Jak jsem se vysmrkal, podklouzla mi jedna lyže. Abych skluz vyrovnal, přisunul jsem druhou.

Najednou se celý svah dal do pohybu. Že jedu já sám, mi došlo až ve chvíli, kdy na mě ostatní lyžaři vesele mávali a zdravili mě. Máchal jsem kolem sebe hůlkami ve snaze zabrzdit, což mou rychlost pouze zvýšilo.

„Á, á, á, á, á," řval jsem. Na víc jsem se nezmohl.

Z lidí a věcí se náhle staly šmouhy. Mé tělo vlálo za nohama. A já ječel jako pavián.

Zkusil jsem přesunout těžiště těla trochu dopředu, abych mohl použít osvědčenou metodu brzdění pluhem. Nepomohlo to. Ani jsem nezpomalil. Spíš naopak.

Náhle najedu na malý skokánek uplácaný ze sněhu. Vylétnu do luftu a vystřihnu takový skok, že slavné salto s pěti vruty Aleše Valenty je proti tomu hadr.

Když jsem dopadl, hůlky mi zrádně vyklouzly z rukou a zůstaly kdesi daleko za mnou. Řítím se plnou rychlostí přímo vpřed. Na zpomalovací obloučky není ani pomyšlení.

Zničehonic před sebou vidím dřevěné oplocení blízké lesní školky.

„A do háje!“ pomyslím si.

Vztáhnu ruce před sebe, abych se bránil případné srážce. Zavřu oči. Rozhodně nestojím o to vidět, jak se rozplácnu o plot.

Něco křupne.

Já ale svištím jako vítr dál.

Otevřu oči a koukám jak blázen. V rukou mám ulomený kus oplocení. Naštěstí se mi daří relativně slušně držet rovnováhu.

„Ať už je konec!“ myslím si.

Ani jsem netušil, jak rychle se mé přání splní. Nebesa při mě stála a seslala mi k záchraně dva vzrostlé smrčky, o něž se oplocení zaseklo a já konečně zastavil. Náraz do plotu mi trochu vyrazil dech. Padl jsem naznak do sněhu. Obě lyže trčely zcela nepoškozené směrem k nebi. Myslel jsem, že už je po mně.

Na několik minut jsem nevěděl o světě. Probral mě až hlas pracovníka lesní školky, kterého přivábilo neobvyklé dění na jeho pracovišti.

„Mladej, co to tady vyvádíš?!“ zeptal se rozzlobeně.

V rychlosti jsem mu vysvětlil, co se vlastně seběhlo a omluvil jsem se mu za způsobené škody. On pro jistotu zavolal horskou službu a začal sčítat škody na majetku.

Zaměstnanci horské služby přijeli během asi pěti minut, aby mě odvezli do nemocnice, kde mi zrentgenovali snad celé tělo. Zjistilo se, že až na menší oděrky a několik podlitin se mi vlastně nic nestalo. I lyže a hůlky

přežily mou zběsilou jízdu v pořádku.

Horší to bylo s lesní školkou. Škoda na oplocení se vyšplhala do řádu několika tisíc korun. Jelikož jsem neměl žádaný obnos u sebe a věděl jsem, že by moje rodiče asi moc nepotěšilo, kdybych domů psal o peníze s tím, že jsem neúmyslně zničil plot lesní školky, musel jsem se s lesní správou domluvit jinak. Nabídli mi alternativu: pomohu jim s opravami a na celou záležitost se zapomene.

To jsem rád přislíbil a za dva dny i splnil. Nebylo příliš složité opravit poničené oplocení.

Když jsem se se svými „ďábelskými prkýnky," jak jim začal říkat Marek, vrátil z nemocnice na ubytovnu, přivítal mě ohromný potlesk. Takovou estrádu, jakou jsem jim nabídl já se svým nedobrovolným sjezdem, tu nikdo nepamatoval od doby, kdy tu naposledy pořádali maskovaný sjezd na lyžích. A já ještě dlouho po té události přemýšlel zda existuje kouzlo, které by mi zajistilo úplnou neviditelnost, protože taková nechtěná sláva není nic příjemného.

3. Ochotníci

Asi téměř každý zná spolky zvané ochotničtí herci. Tito lidé za minimální vstupné předvádějí na prknech různých tělocvičen a dalších vhodných budov své umění a uvádějí hry, které člověk jinde neuvidí. Ani u nás v Plzni takový spolek nechyběl. Založila ho Sokolská jednota a udržovali i lidé, kteří do Sokola chodili jen zřídka.

Já, Jirka, Jakub, Lukáš, Marek, Bořek a Karel jsme se před asi třemi lety stali z jakési mladické nerozvážnosti členy tohoto spolku. Mělo to obrovské výhody, neboť do stejného spolku patřila i nádherná Květa, naše obrovská inspirace.

Ke zkouškám na jakékoli vystoupení naší ochotnické skupinky jsme se scházeli ve školní tělocvičně po vyučování.

Jako úplně první představeními měla naše režisérka, jistá paní Vojáčková, v civilu autoopravářka, připravenou detektivní hru nazvanou *„Detektiv Vajíčko a uloupené zlato.“*

Titulní roli detektiva Vajíčka získal z protekce pan Vojáček, takto dispečer železniční přepravy.

Krásná Květa obsadila roli krásné komtesy Blanky von Schutterstein, která vlastní obrovskou hroudu zlata, kterou jí během hry kdosi uloupí.

Nás sedm dostalo role různých sluhů, poslíčků a podobně.

Děj té hry byl celkem jednoduchý. Komtese Blance kdosi ukradne hroudu zlata o velikosti koňské hlavy a pozvaný detektiv Vajíčko zločin díky brilantním dedukčním schopnostem vyřeší a zatkne za tento zločin komorníka, tedy mne. Samozřejmě se celý ten příběh neobejde bez různých peripetií a neočekávaných zvratů.

Nejdůležitější rekvizitou v tomto kuse byla ta hrouda zlata velká jako koňská hlava. Paní Vojáčková mi dala za úkol vyrobit právě tuhle nepostradatelnou věc.

Rozhodl jsem se, že tu hroudu vyrobím z papírové hmoty. Patlal jsem se s tím asi čtrnáct dní a padlo na to nejmíň pět kilo starých novin, dva litry lepidla a dvě zlaté barvy ve spreji. Výsledek byl nejen velký jako koňská hlava, ale měl i stejný tvar.

Když jsem to donesl na zkoušku, paní Vojáčková mě pochválila: „Teda, Čendo, tos trefil dokonale.“

Uložil jsem svůj výrobek do skladu rekvizit a výměnou obdržel jeden výtisk scénáře s vyznačenými narážkami, abych přesně věděl, kdy a co říkat nebo dělat.

Komorník, jehož roli jsem vyfasoval, byla celkem nemluvná úloha. Měl jsem všeho všudy asi osm vět v celé hře o třech dějstvích. Na druhou stranu jsem tam měl docela hodně pohybu, protože jsem měl ukrást onu hroudu zlata a skrývat ji, kde se dalo.

Jakýsi klasik kdysi řekl, že neexistují malé role, jsou pouze malí herci. A já si k tomu dodal, že totéž platí i u ochotníků. Role komorníka se mi docela líbila.

Nejdříve se prováděly čtené zkoušky. Při čtených zkouškách člověk jen tak stojí nebo sedí a čte to, co by jinak řekl ve své roli a ještě k tomu dělal patřičné pohyby.

Má první věta, kterou vlastně začínala celá hra, byla zcela tradiční.

Měl jsem pronést: „Má paní, nesu vám psaní,“ a k tomu předat Květě obálku na tácku.

Ona ji měla převzít, rozlepit a nahlas přečíst obsah dopisu, kde se jí oznamuje dědictví hroudy zlata.

Hned napoprvé se mi povedlo říct: „Má paní nesu vám spaní.“

Květě cukly koutky a nekontrolovaně se rozesmála. I Bořek s Jirkou vyprskli smíchem. Nakonec jsem se musel chechtat i já, když mi došlo, co jsem vlastně řekl.

I mým kamarádům se povedly nádherné perly.

Bořek měl jako zahradník vyslovit větu: „Drahá komteso, vaše nejmilejší růže vykvetla. Mám vám ji ustřihnout?“

Z jeho pusy však vyšlo: „Druhá komteso, vaše nejbělejší kůže odpadla. Mám vám ji prořiznout?“

Tohle dokázalo odrovnat všechny přítomné a díky smíchu se naše zkouška protáhla asi o dalších dvacet minut.

Jirka, který hrál kuchaře, měl donést Květě tác s jídlem a oznámit: „Zde je vaše ryba. Přeji vám dobré chutnání.“

Bohužel stalo se něco jiného. Jirka řekl: „Tady nesu tu chybu. Přeji prdlé chudnání.“

Na další zkoušce, asi tak za týden od té první, kdy jsme si doma mezitím procvičovali čtený text, už jsme se museli převléknout do kostýmů a zapojit k řeči i pohyby.

A v tu chvíli začal kabaret, za jaký by se nemusela stydět žádná slavná divadelní scéna.

To, že se krátkozrakému Karlovi povedlo v roli strýce komtesy Blanky

zakopnout o klouzavý běhoun a padnout hlavou rovnou do dekoltu hlavní ženské hvězdy, se ještě dalo považovat za docela obyčejnou smůlu. Ale to, co se stalo Lukášovi, zavánělo sabotáží ze strany nějakého tajemného fantoma školní tělocvičny.

Lukáš hrál roli Blančina osobního šoféra. Jeho úkolem bylo přijít na scénu a oznámit: „Komteso Blanko, váš vůz je připraven."

Sotva Lukáš vstoupil na scénu, spadl na něj kus opony, přidržované na ocelové trubce u stropu několika kolíčky. Květa myslela, že si pro ni jde duch jejího zemřelého otce, kterého jinak hrál Marek. Kvůli tomu zpanikařila a začala zděšeně pobíhat po celém prostoru ve snaze uniknout tomu duchovi. Lukáš šel za ní a snažil se dokončit svůj výstup, jenže se mu nedařilo zbavit se kusu látky. Nakonec musela zasáhnout paní Vojáčková a ten hadr z něj sundat, aby viděl. Lukáš se nakonec Květě omluvil, za to, že ji tak vystrašil.

Jakub v úloze pomocníka detektiva Vajíčka přinášel detektivovi sklenku whisky na posilněnou. Místo alkoholu býval v té sklenici docela obyčejný ledový černý čaj. To panu Vojáčkovi nevadilo do chvíle, kdy Jakub ve spěchu nalil do sklenice trošku sépiově zbarveného inkoustu, který si na stůl vedle lahve s ledovým čajem položil pan učitel Rychecký, náš rekvizitář.

Pan Rychecký nás učil češtinu a zeměpis. Strašně rád tvořil krasopisné nápisy, které vypadaly jak z 19. století. Byl to on, kdo vytvořil scénář k této hře a zároveň s tím i plakáty zvoucí všechny příznivce divadelního kumštu k návštěvě našeho představení.

Když pan Vojáček přesně podle scénáře sklopil nápoj do svých útrob, okamžitě poznal, že je něco špatně. Plival kolem sebe, prskal a řval, až ho bylo slyšet i na druhé straně Plzně.

Chudák pan Vojáček, měl jazyk hnědý, jako by na posezení slízal minimálně čtyři kila čokoládové zmrzliny, a v očích výraz masového vraha, chystajícího se zabít další oběť.

„S takovým tyjátrem mi můžete vlízt na hrb!“ řval, když se trochu vzpamatoval.

Paní Vojáčková musela svému manželovi slíbit neomezenou večerní propustku do hospody a pečenou kachnu k nedělnímu obědu, aby náš detektiv nevzdal svou roli. Za pana Vojáčka jsme totiž neměli vůbec žádnou náhradu.

Asi měsíc od začátku zkoušení jsme byli jakžtakž připravení sehrát celé představení před oficiálním publikem. Mohli jsme pozvat své přátele, známé a příbuzné. Každý z účinkujících dostal k tomuto účelu šest lístků.

Paní Vojáčková a několik dalších organizátorů nastavili velmi příjemnou a příznivou cenu vstupného; děti dvacet korun a dospělý padesát.

Kuchařky ze školní jídelny připravily občerstvení ve formě obložených chlebíčků a piškotových rolád se šlehačkou. K pití byl čaj, limonáda, káva i pivo a víno. Pro takto velkorysou produkci zamluvila paní Vojáčková sál plzeňské sokolovny. Členové Sokola měli pro naše snažení obrovské pochopení a dovolili nám použít jejich prostor zcela zdarma. Jen si kladli podmínku, abychom prostor po představení řádně uklidili, zhasli všechna světla a zamkli. To jsme slíbili a začali připravovat sál na premiéru.

První uvedení hry se mělo konat za dva dny ve čtyři odpoledne. Každý z nás se činil, co jen mohl, aby vše bylo připraveno včas a aby vše proběhlo na jedničku.

Za dva dny nadešel den D. Všichni jsme byli více či méně postižení trémou. Jakub kvůli tomu dokonce proseděl asi pět minut na záchodě.

Jakmile jsme se všichni sešli v zákulisí, zazněl signál, trojí zazvonění. Poslední diváci se spěšně usadili na svá místa v hledišti a opona šla pomaličku nahoru.

Hned na začátku prvního dějství komtese Blance přináším obálku, proto jsem si ji položil na stříbrný tácek.

A už to přichází, už je to tady. Květa se posadila do křesla a nalila si víno (obyčejnou malinovku). Já vykročil rozvážným důstojným krokem s obálkou obřadně na tácku.

Ušel jsem pět kroků a ocitl se tak u Květy.

„Paní, nesu vám spaní… Totiž psaní," řekl jsem a podal jí tácek s obálkou.

Ona se usmála, vzala obálku a poděkovala mi.

Uf, první kiks a obecenstvo si myslelo, že to do hry vlastně patří.

Hra probíhala přesně podle režie až do momentu, kdy Bořek v druhém dějství přinášel Květě pugét kytek ve váze. Zakopl o okraj běhounu a ztratil rovnováhu. To, co následovalo byl výsledek známého fyzikálního zákona o akci a reakci.

Akce nastala, když se váza vysmekla z Bořkových rukou, spadla na zem, roztříštila se na tisíc kousků, ale pugét letěl dál. Reakce následovala vzápětí. Květa se skrčila v předtuše střetu s vázou. To neměla dělat, jelikož jí přesně na hlavu dopadl pugét umělých růží.

„Vy dřevo! To nemůžete dávat trochu?" pozor křičela Květa na Bořka.

Zasáhl i pan Vojáček: „To je pokus o atentát na komtesu von Schutterstein! Okamžitě vás zatýkám!“

Tímto vítaným zásahem se nepříjemnost uhrála do autu a do naší hry přibyl napínavý moment.

Lukáš, který měl jako šofér odvézt Květu někam na vyjížďku, ji měl poklepáním na rameno upozornit na svou přítomnost a vyzvat ji k vyjížďce. Lukáš k ní podle scénáře přistoupil, ale nechtěně jí stoupl na lem dlouhých modrých šatů, které si pro tuto hru oblékla na sebe. Poklepal Květě na rameno, ona se prudce otočila a někde něco ruplo… Teprve po dvou krocích směrem k Lukášovi zjistila, že jí táhne na kolena v silonkách. Z těch úžasných dlouhých šatů zbylo něco jako triko do pasu.

Květa se rozzlobila: „Vy jeden nešiko! Co to zase děláte?! To byly mé nejmilejší šaty! Zmizte a na nějakou vyjížďku zapomeňte!“

Pan Vojáček to opět zachraňoval: „Další pokus o atentát! Okamžitě vás zatýkám.“

Zároveň se svým zvoláním odvedl Lukáše do zákulisí.

Já se bleskově vynořil s jinými šaty, tentokrát růžovými, a s komentářem: „Detektiv Vajíčko mi řekl, že se vám stala malá nehoda. Zde jsou nové šaty,“ předal oděv Květě, která si šaty odnesla do zákulisí a převlékla se do nich.

Tím se další nepříjemnost začlenila do hry a diváci nepoznali, že to nebylo v plánu.

Další jednání hry proběhlo v klidu a přesně podle představ naší režisérky. Nakonec jsme sklidili i velký aplaus. Klaněli jsme se nejmíň

třikrát.

Po skončení premiéry a po úklidu sálu jsme si všichni zašli na dort a limonádu do nedaleké cukrárny.

„Mohlo to dopadnout i hůř. Na premiéru to byl úspěch," hodnotila naši práci paní Vojáčková a napila se vína.

„Ale taky to mohlo být lepší," odtušil Lukáš a snědl kousek dortu.

Shodli jsme se na tom, že toto představení vlastně bylo docela dobré a že vbrzku nastudujeme zase nějakou novou hru.

4. Strašidlo

Každý kluk i některé holky touží po nějakém tom dobrodružství. Je to nejspíš pozůstatek z doby, kdy se naši prapředci, jeskynní pralidé, museli doslova rvát o přežití. Z touhy po dobrodružství čtou celé generace napínavé knihy, nebo koukají na napínavé filmy. Nejedno dítě chce být průzkumníkem neznámé země, pirátem, pilotem, kovbojem nebo astronautem. Mnozí lidé se pouštějí do adrenalinových sportů.

Mě a mé kamarády potkalo dobrodružství vlastně úplnou náhodou a bylo to dobrodružství trochu okultní i detektivní.

Celé to začalo, když jsem měl třináct let, což je ten nejsprávnější věk k touze po něčem napínavém a neobvyklém.

Byla říjnová sobota a k nám do bytu v plzeňském paneláku přišla na návštěvu paní Krásová. Paní Emílie Krásová, jak měla na zvonku u dveří, bydlela až v posledním patře našeho desetipatrového domu. Kdysi pracovala jako učitelka ve školce a učila i mě a mé kamarády. Teď to byla starší vdova a užívala si zasloužený důchod. Někdy k nám přicházela s prosbou o zapůjčení cukru, kávy či čehokoliv jiného, co si zapomněla koupit. Na oplátku mě občas hlídala, když naši chtěli vyrazit někam za zábavou a já byl příliš malý na to, abych zůstal doma sám.

Dnes paní Krásová přišla s něčím jiným než s potřebou výpůjčky.

„Představte si, paní Lavičková, u nás na půdě něco nebo někdo je.“ Paní Krásové málem jí vypadly oči z důlku, když to mámě povídala.

„Paní Krásová, přecemi nechcete namluvit, že tam straší.“ Máma jen vrtěla hlavou. „To nevím, ale rozhodně tam něco nebo někdo šramotí,“ řekla paní Krásová.

„A proč jste to nehlásila na policii?“ zeptal se táta.

Já jen seděl na židli, pil limonádu a napjatě poslouchal. Není slušné skákat k dospělým do řeči; zvlášť když je člověk dítě.

„Bála jsem se, že mi nebudou věřit… Řekli by si: Chudák stará vdova, už se jí to v hlavě dost plete, a ještě by mě poslali k psychiatrovi. To nechci. Já jsem přece úplně zdravá.“ Paní Krásová se napila čaj, aby zmírnila své rozčilení.

„Šla jste se někdy podívat na půdu, co nebo kdo to je?“ zjišťoval táta.

„Nikdy! Vždyť bych tam ani nevylezla. Sám víte, v jakém stavu jsou schody na půdu a jaké mám problémy s klouby… Navíc ani nevím, jestli náhodou nejde o nějakýho lotra, co se vloupal na půdu a něco si tam schoval. Co kdyby mi ublížil?“ Paní Krásová se při myšlence na to, že by měla jít na půdu, kde se děje cosi tajemného, otřásla hrůzou.

„Jak řádění toho vašeho strašidla vypadá?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„Docela obyčejně. Jdu večer spát a než usnu, tak to na půdě chrastí, šramotí a škrábe. Občas slyším i ťapání a něco jako pískání. Všechno to slyším to i přesto, že je ten strop celkem silný.“

„A co když je to nějaké zvíře?“ nadhodil táta.

„To si nemyslím. Před měsícem tady byli dva deratizátoři a ti nahoře nastražili pasti. Když se předevčírem vrátili, vzali je i s jejich obsahem a řekli, že na půdě určitě vůbec žádné zvíře už nemůže být,“ vyprávěla paní Krásová mezi loky čaje.

„Mohli se zmejlit,“ pípnul jsem nesměle.

Paní Krásová bědovala: „Já už se asi tři týdny pořádně nevyspala.“

„Proč?“ zeptala se máma.

„Protože už tři týdny trvá řádění toho čehosi na půdě,“ žalovala paní Krásová.

„Víte co, paní Krásová? Zkuste dneska spát u nás a já s klukama se podívám, co se na půdě děje,“ navrhl jsem.

„Čendo, víš, co děláš?“ děsila se máma.

„Jasně, kamarádi mi pomůžou chytit to strašidlo,“ řekl jsem si jistotou.

„Zkusit bys to mohl. Ale slib nám, že si dáš na sebe pozor,“ poznamenal táta.

„Přísahám na svůj holej pupík,“ řekl jsem.

Přísaha na holý pupík znamená mezi mnou a mými kamarády tu nejvyšší přísahu ze všech. Rodiče to věděli a brali to přesně tak, jak jsem čekal, vážně. Tak jsem tady dostal svolení k pátrání na vlastní pěst.

Rychle jsem obvolal kamarády a pozval je k nám. Přišli asi za hodinu potom, protože bydleli v různých částech Plzně.

Paní Krásová mi zapůjčila klíče od svého bytu. Klíč od půdy jsem si vzal od našich. Půda, stejně jako sklep, byla společným prostorem. Kdo bydlel od pátého patra nahoru, měl na půdě svou vlastní kóji, kam mohl uložit nepotřebné harampádí.

Náš plán byl v podstatě jednoduchý. Chtěli jsme strávit noc v bytě paní Krásové, abychom se přesvědčili, co vlastně ta stará paní slyšela. Až budeme mít jistotu, že se jí nic nezdálo, vrhneme se na prozkoumání

půdy a případně se pokusíme toho vetřelce chytit.

Karel, který už tehdy měl velké potíže se zrakem a nosil brýle, si s sebou vzal obrovský pytel z pevného materiálu.

„Co kdyby na tý půdě fakt bylo nějaký zvíře," řekl, když jsem se ho zeptal, nač ten pytel má.

Lukáš přinesl provaz: „Tohle bude super na svázání každýho lotra, kterýho nahoře chytíme."

Bořek se vytasil s lupou na zkoumání případných stop a Jirka s baterkou. Takto vyzbrojení jsme se vydali na naši dobrodružnou výpravu do bytu paní Krásové. V našich hlavách se odehrávaly představy o průzkumnících nějaké nové, zcela neznámé země.

Začali jsme tím, že jsme s pomocí Bořkovy lupy prozkoumali zámek u půdy. Vypadal docela neporušený. Okolí zámku se také se jevilo celkem normálně. Krom několika běžných škrábanců, které vzniknou tím, když se člověk pokouší trefit do zámku, nebylo na dveřích ani na zámku nic podezřelého. Já s Karlem, Jirkou a Bořkem jsme vešli do bytu paní Krásové. Jakub s Markem a Lukášem hlídali nenápadně u vrátek na půdu. Nedočkavostí jsme ani nemohli spát.

Nečekali jsme dlouho. Kolem jedenácté večer jsme zaslechli odkudsi shora divný šramot. Znělo to jako kombinace škrábání drápů, ťapkání nohou a funění spojené s jakýmsi kvikotem a pískotem.

„To fakt vypadá na nějaký zvíře," zašeptal Karel.

Vyběhli jsme přes chodbu ke dveřím na půdu.

„Tak co kluci, slyšeli jste ten šramot?" zeptal se Jirka.

„Jo, taky jsme to slyšeli, ale nikdo tady u dveří nebyl, ani jsme nezahlídli nic podezřelýho," řekl Marek. Otevřeli jsme tedy dveře a vešli na půdu. Ticho narušoval jen lomoz ulice a občas i ten prapodivný šramot. Vládla zde tma, kterou protínalo jen několik paprsků měsíce, pronikajícími sem zamřížovaným okénkem, a slabým světlem naší baterky. V tomto světle vypadalo všechno, co bylo uložené v tomto prostoru dost hororově.

Ve dne byste viděli, že tamhle u zdi je naskládáno několik dřevěných i lepenkových beden a vedle nich stojí krejčovská panna, potrhaný paraván a houpací kůň. Viděli byste i spoustu jiných věcí, jenže měsíční světlo kombinované s blikající baterkou změnilo svým stříbrem zcela všední předměty na děsivé obludy.

Rozdělili jsme se a pátrali každý na svou pěst. Jirkova baterka zhasla docela. Zřejmě se jí vybily baterky. Ocitli jsme se tak v úplné tmě, kterou rušilo pouze měsíční světlo. Najednou se cosi mihlo mezi starými kufry a hromadou zaprášených gramofonových desek. Kývl jsem na Karla a mávl na Lukáše. Oba ke mně přišli trochu blíž.

„Teď se bude hodit pytel i provaz," zašeptal jsem k oběma kamarádům.

Ten tvor vběhl do jedné krabice, která ležela na boku. Naneštěstí nikdo z nás neviděl, co to vlastně bylo. Postřehl jsem jen to, že ono zvíře je velké asi jako jezevčík, možná o něco větší, a že to má poměrně dlouhé chlupy.

Bedna, do níž zvíře zalezlo, ležela v temném rohu půdy dva kroky od Bořka. Bořek si všiml, že se něco dostalo do krabice a rychle přiklopil obě poloviny vršku a převrátil ji do správné polohy. Zvíře uvnitř se skulilo na dno. Bořek držel víko krabice vší svou silou a čekal, až k němu

přiběhneme. Krabice se kývala ze strany na stranu, jak tvor uvnitř zuřivě přecházel. Karel natáhl na krabici pytel a Bořek rychle vsunul celou krabici dovnitř. Lukáš provazem pevně zavázal pytel.

Zvíře uvnitř zuřivě prskalo a vyráželo příšerné skřeky. Určitě se mu nelíbilo, co se s ním děje. Aby toho nebylo málo, zdálo se nám, že uvnitř krabice je těch tvorů hned několik, neboť sotva utichl jeden, začal řvát a prskat jiný, ale o něco vyšším hlasem. Že bychom polapili rovnou celou rodinku strašidel? Nejspíš ano. Vzali jsme pytel k paní Krásové do bytu.

„Moc by mě zajímalo, co jsme chytili," uvažoval Jakub.

„Počkáme do rána a radši zavoláme nějakou zvířecí záchrannou stanici. Bůhví, co je to za zvíře. Mohlo by to bejt i hodně nebezpečný," řekl jsem, jelikož už se mi chtělo hrozně spát.

Pro dnešek toho vzrušení bylo víc než dost. Pro jistotu jsme uložili pytel i s nákladem do koupelny a pevně zavřeli dveře.

Ráno jsme se objevili se zmítajícím se pytlem u nás v bytě a vyprávěli paní Krásové i mým rodičům, co se v noci na půdě dělo a jak jsme to nakonec vyřešili.

Když jsme vyprávění dokončili, zavolala máma do záchranné stanice při plzeňské zoologické zahradě. Všechno jim důkladně vysvětlila a pracovníci slíbili, že přijedou co nejdříve a řekli mámě, abychom se nepokoušeli pytel s tajemným zvířetem otevírat, dokud u nás nebudou.

Pytel se přestal na chvíli hýbat. Tvorové uvnitř pytle se buď uklidnili anebo usnuli. Raději jsme pytel uložili do koupelny a zamkli dveře. V devět hodin u našeho bytu někdo zazvonil. Máma otevřela a uvedla dva chlapy s přepravkou na psa do naší koupelny.

Jeden z mužů si vzal pevné rukavice a opatrně rozvázal pytel. Sáhl dovnitř, dlouho hmatal, až našel, co hledal. Čapnul to a za chvíli na denní světlo vytáhl rozespalého mývala.

„Hele, Jardo, není to Eliška, co skoro před měsícem a půl utekla Hugovi z klece?“ oslavil ten první muž druhého, který držel pytel otevřený.

„Jo, Evžene, máš pravdu. Vypadá to na Elišku. Podívej se, má stejný tetování jako ona,“ řekl Jarda a poodhrnul chlupy na břiše mývala, kde jsem viděl vytetovanou sérii čísel a písmen.

„Určitě je to ona,“ přisvědčil Evžen a dal mývalí samici do přepravky na psy.

„Nebyla Eliška náhodou březí?“ nadhodil Jarda.

„Jo, to máš pravdu, měla mít mláďata,“ odtušil Evžen a zašmátral ve vaku znovu.

Postupně vytahoval jedno mládě za druhým. Celkem jich bylo pět.

„Tady jsou její mláďata,“ říkal Evžen, když je všechny naskládal k jejich matce.

Teď už jsme všichni tušili, co se vlastně stalo. Eliška utekla ze zoo a nějakým způsobem se dostala do našeho paneláku na půdu, kde porodila mladé. Protože měla hlad, lovila na půdě myši, pavouky a podobně. Deratizátorů se bála, proto se nechytila do žádné nastražené pasti. Určitě byla ukrytá tak, že jí nikde nikdo neviděl. Pracovníci zoologické zahrady si Elišku odvezli zpět a my jsme ještě dlouho se svými přáteli vzpomínali na tohle naše velké dobrodružství, díky němuž jsme měli co vyprávět spolužákům.

5. Záhada v pivovaru

Tu brigádu jsem vzal jen proto, že jsem nutně potřeboval nějaké peníze navíc. Znáte to, každý osmnáctiletý kluk se rád pobaví, a když má těžce pracující rodiče, kteří jsou rádi, když vyjdou do konce měsíce, musí hledět i na to, aby příliš nezatěžoval rodinný už tak dost napjatý rozpočet.

Dlouho jsem hledal místo, kde bych se dobře uplatnil i jako pouhý student průmyslovky bez nějakých velkých zkušeností.

Nakonec jsem posledního červnového dne našel na sloupu veřejného osvětlení kousek od našeho paneláku vylepený inzerát: *„Hledáme pomocnou sílu do skladu pivovaru Prazdroj. Vyžadujeme čistý trestní rejstřík a ochotu učit se novým věcem.“* Celé to doplňoval telefon na personalistu. Opsal jsem si to číslo s rozhodnutím, že to aspoň zkusím. Honem jsem běžel domů, abych měl klid na telefonování.

„Mami, tati, budu mít brigádu,“ oznámil jsem a dodal: „Zkusím jít do skladu v pivovaru.“

„Jen do toho, Čendo,“ povzbudil mě táta.

Zavolal jsem tedy na opsané číslo a domluvil se s personalistou, že hned zítra v deset dopoledne přijdu a představím se. Pokud budu vyhovovat jejich požadavkům, přijmou mě okamžitě.

Ráno jsem se hezky oblékl a nasnídal. Kolem půl desáté jsem vyrazil. Z našeho sídliště to bylo k pivovaru přibližně půl hodiny pomalé jízdy hromadnou dopravou.

K vrátnici Prazdroje jsem se dostal právě včas a vrátný mě bez zbytečných okolků zavedl na osobní oddělení.

Taková milá čtyřicátnice se mě zeptala na pár základních věcí.

Řekl jsem té paní, že jsem nikdy neměl ani nejmenší oplétačky se zákonem, pokud pominu občasnou jízdu načerno. Řidičák jsem dodělal minulý týden a dosud jsem nikoho nesrazil. Nebojím se ve sklepě ani potmě. Ano, jsem pojištěný pro případ úrazu, náhlého úmrtí a případné osobní odpovědnosti za způsobené škody.

„Nastoupíte zítra ve čtyři odpoledne," oznámila mi ta dáma a zalovila v šuplíku svého stolu.

Podala mi svazek klíčů a jakousi poukázku: „Pane Lavičko, tohle jsou klíče od vašeho pracoviště a skříňky… A zde máte poukaz na pracovní oblečení, které si musíte vyzvednout vedle v prodejně."

Pak někam volala a prosila kohosi na druhé straně, aby si pro mě přišel a provedl mě po mém dočasném pracovišti než začnu opravdu pracovat.

Následovalo podepsání několika důležitých listin. Právě, když jsem dokončoval poslední podpis, přišel do kanceláře jakýsi chlápek.

Zápasník sumo by si vedle něj připadala jako oloupaný vrbový proutek. Na pracovních montérkách měl jmenovku František Chudoba.

„Tak pojď, mladej!" ucedil na půl úst a hned se hrnul ze dveří.

Já ho následoval. Šli jsme různými chodbami a přes rozlehlé nádvoří a pak do varny a ještě kdovíkam.

„Tak tady budeš makat," zavrčel Chudoba, když jsme se po prohlídce celého pivovaru vrátili do skladu, kam se dávaly basy s lahvemi a odkud vedly dveře i do sklepa se sudy.

„Tuhle máš šatnu a záchod," ukázal mi ten obr kamrlík zvíci vězeňské

cely, kde stály řady kovových skříněk. Napravo byly dveře do ještě menší místnosti se záchodem a sprchou.

Přemýšlel jsem o tom, jak se tu ten hromotluk koupe nebo převléká.

Než jsem odešel, vysvětlil mi Chudoba, co budu zítra dělat a nechal mě jít. Já zamířil pro pracovní oblečení a pak jsem se vrátil domů.

Druhý den jsem nastoupil na brigádu přesně podle domluvených pravidel. První mou prací bylo uklízet sklad a být po ruce komukoli, kdo mě bude potřebovat. Vyfasoval jsem velký zametací a umývací stroj a pustil jsem se do práce. Řízení bylo podobné jako u zahradního traktůrku. Jezdilo to pěkně pomaloučku a relativně bezpečně. Když se mi někdo motal před koly, já pořádně nahlas zatroubil na klakson a dotyčný s leknutím uskočil.

Podobným pečlivým úklidem mohl člověk krásně strávit celou pracovní dobu. V této úklidové pohodě mi pokojně ubíhal den za dnem, až z toho byl celý týden.

Najednou se ze sudů začalo ztrácet pivo, a to docela velké množství. V každém sudu chyběly dobré dva litry. Ubýval především ležák.

Nejdříve panovala domněnka, že šlo o kazové zboží, které zaslouženě skončilo v kanálu. Odborným posouzením však vyšlo najevo, že to naopak byl prvotřídní nápoj. Diskrétní výslechy ukázaly, že to pivo nikdo nestočil do lahví a nevyexpedoval. Přesto se zlatavý mok ztrácel dál.

Podezření padlo i na mě, neboť jsem tu byl nový a nikdo nevěděl, že jsem v podstatě poctivý. I toto podezření brzy padlo. Ke krádežím totiž docházelo přesně o půlnoci s matematickou přesností a s pravidelností metronomu. V té době jsem ani nebyl v pivovaru. Vedení Prazdroje dokonce vypsalo na dopadení pachatele odměnu v podobě deseti bas

s pivem.

Jednou, když zase ubylo piva v tom největším sudu, jsem šel za panem Chudobou.

„Šéfe, co kdybysme tady hlídkovali my?“ navrhoval jsem.

„Na co? Od toho je tu bezpečnostní agentura!“

„No jo ale ta přišla tak leda na houby… Neuhlídali by ani stodolu,“ odtušil jsem.

„Takovej přesčas ti nikdo nezaplatí. Tak proč se namáhat?“

„To jo, ale když chytíme toho živla, co tu krade pivo,třeba dostanem prémie.“

„Čendo, chlapče ty snad ještě věříš na Ježíška… On by chtěl prémii za dopadení nějakýho pitomce, co krade pivo.“

„No tak, pane Chudobo, aspoň to zkusíme, ne?“

„Jak chceš, ale jestli se ti to nepovede, mám u tebe metr piv.“

„A když se mi to povede, tak mám ten metr piv já u vás.“

„A hele ho, cucáka, ještě mu div neteče mlíko po bradě a už mi pošilhával po správným chlapským pití… Ale máš to mít,“ souhlasil nakonec Chudoba.

Oba jsme šli za vedoucím skladu a domluvili se s ním, že zůstaneme v práci přes noc, kdy se ležák ztrácí nejvíc.

Večer jsme si udělali pořádný kotel kafe, schovali se do kukaně poblíž

prostoru se sudy a zhasli jsme, aby nás nebylo vidět. Vyčkávali jsme na půlnoc.

Pracovníci ostrahy kolem nás asi dvakrát prošli a ani nepomysleli na to podívat se do budky, kde jsme seděli tišeji než pěny.

„To se ani nedivím, že se tady ztrácí pivo," pomyslel jsem si.

Přesně o půlnoci se do skladu vkradla jakási postava, když předtím vyřadila z provozu zámek i poplašný systém.

„Tohle je stoprocentně profík," zašeptal obdivně František Chudoba.

Já jen kývnul.

Jediné co jsme poznali, když se neznáme individuum blížilo ke dveřím, za nimiž cítilo svou opojnou kořist, bylo pohlaví; jednoznačně to byl chlap.

Přistoupil k zámku a s pomocí šperháku si odemkl. Vešel k sudům, jako by se vracel domů a rozhlížel se po sudech.

„Jdu zavolat policajty a ty ho pohlídej, Čendo," šeptl Chudoba a odešel z kukaně.

Vzhledem k tomu, že jsem nevěděl, jestli ten člověk není ozbrojený a přiznám se, ani nejsem příliš velký hrdina, zavřel jsem dveře a důkladně je zamkl.

Potom jsem se malým okénkem díval, co bude dál.

Muž si docela docela samozřejmě rozsvítil, vzal do ruky půllitr používaný ke koštování piva a začal s vlastní degustací zrzavého moku. Chodil od sudu k sudu, vždy si natočil celý půllitr tekutého chleba, pěkně

ho do sebe sklopil a uznale mlaskl. Takhle okusil z každého sudu.

Za pět minut měl pěkně v hlavě. Zpíval opilým hlasem operní a operetní árie a motal se mezi sudy, přičemž pokračoval ve své ochutnávce.

„Do háje, kde jsou ti policajti?“ ptal jsem se sám sebe.

Nemohl jsem hochy v modrém sám zavolat, neboť jsem zanechal mobil v sejfu na šatně.

Chlápek u nádob s pivem pokračoval ve své práci. Pilně pil Prazdroj, jako by ho k tomu někdo najal.

Uplynulo dobrých deset minut a on ležel u sudů a chrápal, až se hory zelenaly. Konečně přijeli policajti.

„A hele, známá firma, Lojza Kachna… Na toho máme políčeno už hezky dlouho,“ zaradoval se jeden ze strážců pořádku.

„Ale co s ním? Vždyť je pod obraz,“ zamyslel se druhý strážník.

„Ty ho vezmi za ruce já ho vezmu za nohy a odnesem ho do auta… To bude probuzení, na jaký Lojza dlouho nezapomene,“ vyřešil situaci ten první.

Popadli tedy spícího zloděje za ruce a nohy, naložili ho do vozu a odvezli. Ten se bude divit, až se ráno probudí a zjistí, že není u sudů s pivem, ale v zamřížované cele.

Následující den jsme oba dodrželi od vedení Prazdroje pochvalu a poukazy na deset bas piva.

Noviny oslavovaly jak mě tak i mého šéfa Chudobu.

Chudoba mi koupil ten metr piv, který mi dlužil. Když jsem se pak večer vrátil domů z hospody v poněkud povznesené náladě, táta sice chvíli brblal, ale byl i hrdý na to, co jsem udělal a že jsem díky tomu dostal celkem záslužnou zásobu piva, o kterou jsem se s ním rovným dílem podělil.

6. Jak jsem pracoval na farmě

„Čendo, domluvil jsem ti brigádu u strejdy Václava,“ řekl jednoho dne večer otec.

„A co budu dělat?“ zeptal jsem se.

Strýce Václava jsem vídal tak jednou dvakrát do roka. Žil v jakési vesničce v příhraničí a živil se jako zemědělec a chovatel. Tento otcův bratr se řídil heslem, že ať se děje co se děje lidi potřebují jíst pořád. Václav byl už dobrých dvacet let majitelem malé farmy v Zapadákově.

„Vašek ti ukáže, co budeš dělat,“ řekl otec a přinesl ze skříně své sváteční montérky. „Tady máš moje nejlepší oblečení, aby si o nás nemyslel, že ti nemůžeme dopřát ani slušnej oděv.“

Předal mi pečlivě vyžehlené kalhoty a blůzu s nápisem Formule 1.

„Kdy začnu s prací?“

„Prní prázdninovej den… Strejda Vašek si tě vyzvedne a zase tě doveze zpátky na konci prázdnin.“

Podrobil jsem se vůli svého milovaného táty, neboť byl nejen starší a zkušenější, ale také jsem myslel na to, že příští školní rok jdu k maturitě a chci jít ke zkušební komisi v něčem lepším, než jsou tátovy sváteční montérky. Navíc táta byl přece jen fyzicky vyspělejší než já a dostat od něj pohlavek rozhodně nepatřilo mezi mé oblíbené kratochvíle.

S hlavou plnou dojmů jsem šel spát.

Za několik dnů od té rozmluvy s tátou před náš panelák přijel nádherně

naleštěný poslední model traktoru značky Zetor s valníkem. Strejda ani nevypínal motor. Jen zatroubil na klakson, jehož zvuk vyplašil ptactvo i na druhé straně Plzně. Lidé zvědavě vykoukli z oken svých bytů, jestli se náhodou někde neobjevili fotbaloví fanoušci s velkou zálibou ve vandalismu. Když zjistili, že je to pouze jakýsi zemědělec v traktoru, zase se rychle schovali.

Pochopil jsem, že to přivolání patří mně. S přáním absolutní neviditelnosti a s batohem toho nejnutnějšího jsem seběhl dolů ke vchodu našeho paneláku.

„Čendo, ty jdeš do tanečních?“ zeptal se mě strýc Václav, když jsem nasedl vedle něj.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Ale seš vystrojenej jak do Národního divadla.“

Raději jsem mlčel neboť strýc Václav najel na výmol a já měl pocit že mi to vyrazilo půlku zubů a zpřelámalo dvě žebra.

Za pár hodin jsme dojeli do Zapadákova a strýc mi řekl: „Dneska se ti to bude líbit… Budeš mezi svejma; půjdeš hlídat dobytek na pastvině a v kravíně.“

Václav mě zavedl k sobě domů, kde jsem se převlékl do poněkud horších montérek a obul si holínky. Po chvíli mi strýc ukázal prostor farmy i s vozovým parkem.

Teta Magda mi na svačinu dala „prasečí marmeládu“, jak říkala sádlu se škvarky, a pořádný krajíc chleba.

„Dej si, ať máš dost energie!“ pobídla mě, což nemusela vůbec dělat.

Měl jsem hlad jak špatně placený herec.

Aleš a Jitka, bratranec a sestřenice, oba asi sedmnáctiletí, seděli se mnou a krmili se touž delikatesou. I oni měli celý seznam různých úkolů, které museli splnit. Po svačině odešli za svými povinnostmi.

Strýček mě zavezl traktorem na louku se stádem hovězího dobytka.

„Občas utíkají do silnice, i když jsem nainstaloval elektrickej ohradník… Musíš je od té silnice odhánět!“ poručil Václav a dal mi do ruky bič.

Nemusel mi říkat, co přesně dělat. Pochopil jsem, co je mou povinností. Vystoupil jsem z traktoru. Strejda odjel hned, jak se mé nohy dotkly země.

Opatrně a s velkým respektem jsem procházel mezi jednotlivými kusy zvířat. Krávy mi nejčastěji uhnuly. Telata se držela se svými matkami a býci se pásli jinde, za což jsem byl strýci neskonale vděčný.

Rozhodl jsem se vyzkoušet, jak budou krávy reagovat na můj hlas.

„Hééééj!“ zařval jsem zplna hrdla.

Vedoucí kráva se jen otočila, prohlédla si mě a znovu se věnovala šťavnaté trávě. Telata ke mně naopak přiběhla skoro stejně, jako by je zavolaly jejich mámy. Tak tohle strejda myslel tím, když říkal: „Budeš mezi svejma.“

Přesunul jsem se tak, abych viděl, kam se samice hovězího dobytka pohybují. Krávy šly až příliš blízko k elektrickému ohradníku. Práskl jsem ve vzduchu bičem a zvířata změnila směr.

Se západem slunce jsem pomocí biče a hlasitého volání hnal dobytek

zpátky do kravína.

„Jsem rád, že ti nemusím říkat, kdy máš hnát domů,“ pochválil mě strýc.

Krávy jsem hlídal celý červenec. Strejda mě naučil je i dojit. Dosáhl jsem v této disciplíně takové virtuozity, že jsem několika stisky dokázal přesně namířit proud mléka přímo do tlamiček koček u vrat do kravína.

Začátkem srpna mi chtěl Václav dovolit jezdit s traktorem. Abych mu nezničil jeho nový a velmi oblíbený Zetor, vytáhl z garáže jiný traktor téže značky v poněkud horším stavu.

„S tímhle snad obdělával půdu už Přemysl Oráč,“ poznamenal jsem.

Obluda, která přede mnou stála, vypadala jako exponát z technického muzea. Podobné stroje docela určitě patřily mezi první, jejichž pohon zajišťoval dieselový nebo benzínový motor.

„Kdepak tenhle dědeček sloužil už tvýmu pradědečkovi… Trochu úcty!“

Raději jsem vyšplhal k Václavovi.

„Kam se hrneš, Čendo?“

„Přece řídit traktor.“

„Než s ním vůbec začneš jezdit, musíš se naučit, jak vlastně funguje!“

„Co tím myslíš?“

„Nejdřív ho rozebereme na součástky, a pak ten traktor zase složíme. Budeš to pak zkoušet sám tak dlouho, dokud se ti to nepovede do čtyř

hodin. Teprve pak si zkusíš řízení.“

Tohle mě vyvedlo z míry. Moje technické dovednosti byly sice relativně dobré, ale o traktorech jsem toho věděl poměrně málo.

Václav přinesl bedýnku s nářadím a začali jsme s montováním. Strýc postupně rozebíral stroj, ukazoval mi jednotlivé části a říkal mi, jak se jmenují a jak fungují. Za necelou hodinu z traktoru zůstal vcelku jen podvozek a plechy.

„A teď ti předvedu opačnej postup, ten je trošku horší,“ pravil důležitě strýček.

Vzápětí následovalo něco, co mi svou rychlostí a přesností připomínalo sehranou práci týmu mechaniků při závodech Formule 1. Jenže tady to provedl jediný člověk. Asi za půl hodiny přede mnou zase stál ten překrásný stařičký traktor Zetor.

Musel jsem svou spodní čelist hledat na zemi. Strejda je fakt frajer.

„Teda strejdo, ty válíš,“ obdivoval jsem ho.

„Jak si myslíš, že jsem se dostal k tomu Zetoru, se kterým jsem pro tebe přijel?… Součástka k součástce a traktor je na světě,“ zasmál se Václav a dodal: „A teď ty.“

Předal mi nástroje. Nejistě jsem se chopil nářadí a pokusil se rozebrat traktor. Tahle část měla být podle Václavových slov jednoduchá. Přátelé, nebyla. Nevím, zda jste někdy rozmontovávali traktor, ale mě to šlo pod psa. Za třicet minut usilovné práce jsem byl černý, jako bych se chystal jít na karneval za obyvatele Afriky, a v ruce jsem držel sotva svíčku.

Rozložit celý stroj na prvočinitele mi zabralo čas až do noci. Nakonec

jsem padl únavou na vymontovaném sedadle. Zdál se mi příšerně divoký sen o tom, jak mě ty součástky pronásledují. Běžel jsem nekonečnou ulicí a za mnou v těsném závěsu písty, svíčky, ojnice, sedadlo a volant. Vyděsilo mě to tak, že jsem se probudil a už jsem nedokázal za žádnou cenu usnout.

Pustil jsem se znovu do kompletace rozloženého stroje. Práce mě tak pohltila, že jsem málem přeslechl tetino volání k snídani. najedl jsem se a pokračoval s traktorem. Sestrojení Zetoru mi zabralo čas až do jedenácté hodiny dopoledne.

Minimálně týden jsem se takhle trénoval v rozebírání a sestavování, abych dosáhl kýžených čtyř hodin na obojí.

„Nejsi zas tak nešikovnej, jak vypadáš," uznal Václav, když se mu ukázal, co umím.

Teprve nyní jsem směl sednout za volant. Základní věci jako spojka, brzda, plyn, rychloměr a volant se nacházely zhruba na témže místě jako u osobních automobilů, jejichž ovládání jsem nedávno zvládl. Tuto dovednost potvrzoval rok starý řidičský průkaz skupiny B.

Traktor je trošku jiná kubatura, než je zvykem, a navíc člověk sedí přibližně stejně vysoko jako na koňském hřbetu. Nastartoval jsem motor. Dvakrát zakuckal, zakvílel a zdechl. Znovu jsem zkusil nahodit motor. Tentokrát se mi povedlo uvést pohonnou jednotku do patřičných otáček.

Strýc mi připojil valník se dvěma žlaby na vodu.

„Zavez to na louku, vylož a naplň vodou!" řval na mě, jelikož zvuk motoru silně připomínal vzlétající MIG 21.

Ačkoliv jsem ateista, pro jistotu jsem se tiše pomodlil ke všem svatým,

abych jízdu na tomhle krámu přežil ve zdraví. Za chvíli už jsem rachotil po cestě na louku. Řvalo to, pufalo, poskakovalo a chrchlalo, ale pohybovalo se to.

Zanedlouho jsem se dokodrcal na pastvinu. Seskočil jsem z traktoru a zamířil k valníku. Otevřel jsem postranní část, abych sundal žlaby a umístil je na jejich místo k tisícilitrové nádrži s vodou.

Jak jsem první žlab trochu naklonil, abych ho sesunul dolů, překlopil se onen žlab až moc. Kovový žlab se řítil směrem na mou osobu a já během zlomku sekundy ležel na zemi v kravském finální produktu metamorfózy potravy.

Žlab mi vyrazil dech, a jakmile jsem se pokusil zvednout, podklouzla mi noha a já byl znova na zemi. Tentokrát jsem si do toho kravince sedl celou vahou.

Shodil jsem kovové koryto vedle sebe a opatrně se postavil na nohy. Naštěstí se mi povedlo uhájit rovnováhu a přejít k Zetoru.

Na druhý žlab jsem šel trochu jinak. Vyšplhal jsem se na valník a sesunul koryto shora dolů. Když byly oba žlaby v trávě, seskočil jsem a posunul každý zvlášť k barelu s vodou. Potom jsem oba naplnil tekutinou a uhnul kravám, které se na mě řítily, neboť ucítily vodu.

Po dokončení tohoto úkolu jsem jel ke kravínu.

„Všechno hotovo!“ hlásil jsem strejdovi z traktoru.

„V pořádku, Čendo… Asi bys měl vyhledat sprchu… Táhne se za tebou aroma, že z toho vadne i plevel,“ komentoval Václav.

„Párkrát jsem se trošku blíž seznámil s kravincema,“ zasmál jsem se.

„Jsem rád, že si z toho nic neděláš, ale mazej se umejt, nebo na tebe vemu hadici! Potom se můžeš jít nasvačit!“ poručil Václav.

Poslechl jsem ho a důkladně se osprchoval a vzal si čisté pracovní oblečení.

Během dalších dnů jsem zdokonalil své řidičské dovednosti s tím starým Zetorem a naučil jsem se, jak neuklouznou na zvířecích výkalech.

Zpátky do Plzně jsem se vrátil se třemi tisícovkami a bohatou výslužkou v podobě domácích mléčných i masných výrobků.

7. Mikuláš

Téměř všechny české děti mají rády toho dobrotivého vousatého světce, který jim v předvečer svého svátku naděluje různé sladkosti a drobné dárečky. Toto se děje především pokud jsou hodné a umí nějakou básničku nebo písničku. Je to tak trochu divadlo, ale má dlouhou tradici. Děti ho však milují, neboť jim pomáhá přežít adventní dobu, kdy čekají na Ježíška.

Když jsem 1.prosince přišel domů ze školy, uvítala mě máma: „Ahoj, Čendo.“

„Ahoj, mami,“ odpověděl jsem a odložil čepici, šálu, rukavice a zimní bundu.

Z kuchyně se ozval hlas tety Věry: „Nazdar, Čendo.“

„Ahoj, teti,“ řekl jsem a šel do pokoje psát úkoly.

Věra byla mámina nejmladší sestra. Před pěti lety se vdala za vedoucího drogerie. Pomáhala svému muži a mému strýci Otakarovi s obchodem a starala se o jejich dvě děti Rudolfa a Evu.

Napsal jsem si úlohu z matematiky a věnoval se příjemnému odpočinku.

Najednou mě volala máma: „Čendo, pojď sem!“

Přiběhl jsem tedy do kuchyně. Teta Věra seděla u stolu a s nevšedním zaujetím a chutí likvidovala máminu sváteční bábovku.

„Cos mi chtěla, mami?“

„Věra chce Rudovi a Evě udělat mikulášskou nadílku se vším všudy, ale nechce, aby u nich naděloval někdo, koho vlastně nezná,“ vysvětlovala máma.

„Chtěla bych, abys to udělal ty, Čendo. Ruda ani Eva tě moc neznají, tak by to mohlo vyjít,“ přidala se teta Věra.

„Rád pomůžu… Seženu pár kamarádů, abych měl kompletní sestavu a můžeme se do toho pustit,“ souhlasil jsem s Věřiným návrhem.

„Tady máš přichystaný balíčky… A co se týká oblečení…“ začala teta Věra a podala mi dva naprosto identické sáčky s cukrovím a drobnými hračkami.

„Vypůjčím si kostýmy od ochotníků,“ pronesl jsem sebevědomě.

„Skvěle, Čendo, vytrhl jsi nám trn z paty,“ řekla teta Věra.

Jakmile odešla, pustil jsem se do telefonování kamarádům.

Jirka souhlasil s účastí na chystané akci Jakub měl angínu a musel být doma. Bořek, Karel a Marek byli všichni nastydlí. Jen Lukáš mohl přijmout poslední místo v mikulášské partě. Všichni mí přátelé chtěli, abychom k nim zašli, protože mají mladší sourozence a návštěva Mikuláše s celou družinou by jim udělal radost. Navíc bychom tím pomohli jejich jejich rodičům, kteří marně sháněli někoho, kdo by jim nejen nadělil připravené dobroty a dárečky, ale také řádně poučil o tom, že mají být hodné a poslouchat své rodiče a učitele ve škole.

S tímto plánem jsem rád souhlasil.

Hned druhý den ráno jsem šel za vedoucí ochotnického spolku v Plzni, za paní Vojáčkovou.

„Paní Vojáčková, potřebuju si půjčit kostýmy na Mikuláše, anděla a čerta… S kamarády budeme nadělovat a chceme vypadat trochu k světu," prosil jsem s pohledem smutného štěněte.

„Slib mi, že nic nezničíte a že se zastavíte i u nás a můžeš si to půjčit," odpověděla mi paní Vojáčková.

„Přísahám, že nic nezničíme a že se u vás zastavíme," zvedl jsem ruku ke slavnostní přísaze.

Paní Vojáčková se usmála a vydala mi kostýmy Mikuláše, anděla a čerta. Pečlivě jsem je poskládal do batohu a dal si to na záda.

Zastavil jsem se v ovoci a zelenině a koupil asi půl kila brambor pro zlobivé potomky. Následovala cesta do uhelných skladů, kde jsem si za malý poplatek opatřil asi deset kousků bílinské kostky.

Pátého prosince v pět večer už jsem měl přesně promyšlený plán naší obchůzky. Všechny balíčky jsem narovnal do nůše v pořadí, v němž jsme hodlali nadělovat. Ty děti, které bydlely nejblíže, jsme hodlali navštívit nejdříve, proto jsem jejich balíčky dal nahoru.

Kluci přišli včas. Teď zbývalo určit role.

„Lukáši, ty budeš perfektní anděl," řekl jsem a podal Lukášovi kostým.

Lukáš měl skutečně nevinnou tvář vroubenou blonďatými kudrnami a pomněnkové oči.

Na můj návrh jen kývl.

Kostýmy jsem přece vypůjčil já a tudíž jsem měl právo rozhodovat o tom, kdo bude jaká postava.

„Jirko, tobě stoprocentně padne role čerta… A já budu Mikuláš," řekl jsem.

Když jsme si rozdělili úlohy, oblékli jsme se a já seznámil kamarády s naším itinerářem.

Lukáš mi pomohl s nůší na záda a vyrazili jsme. Hned po prvním roku na chodníku Jirka podklouzl na ledovce a dosedl rovnou na biskupa…

„Já mám zadnici snad rozsekanou na kaši!" stěžoval si při vstávání.

„Musíme bejt opatrný, jinak si všichni nabijeme zadek," prohodil Lukáš.

Našlapovali jsme opatrně jako kočky a šli pomaleji než penzista na procházce. Lukášovi se přesto trochu sešoupla křídla, která měl upevněná jako aktovku do školy a svatozář, vyrobená ze zlaté vánoční girlandy, mu visela přes levé ucho.

Jirkovi chrastil řetěz kolem pasu pokaždé, když se trochu sklouzl, což bylo prakticky pořád. Rohy mu každé dvě minuty sjely dozadu a on je musel neustále srovnávat do původní polohy.

Já se sice opíral o berlu, kterou jsem mohl používat jako brzdu, i tak se mi mitra sesunula přes jedno oko a musel jsem ji každý pět minut upravovat, abych vůbec viděl.

K tetě Věře se šlo z kopce. Stáli jsme na hraně svahu a přemýšleli. Co teď? Když to klouzalo po rovině, co teprve z kopce?

„Hoši, mám nápad, sednem si na můj pytel a pojedem dolů jak lordi," navrhl Jirka.

„Určitě je to lepší než si zlomit nohu nebo ruku," konstatoval jsem.

Jirka položil na zem velký pytel, který si vzal na odnášení hříšníků. Postupně jsme si na něj sedli všichni a za minutu potom už jsme frčeli jak po másle. Jestli nás někdo viděl, musel si myslet, že jsme totálně ztratili rozum, když ve svých osmnácti nebo devatenácti letech jezdíme na pytli jako malé děti.

Před dům tety Věry jsme dojeli v rekordním čase čtyř vteřin. Vstali jsme z pytle a opravili si podle našich odrazů v blízké výkladní skříni oděvy. Oklepali jsme ze sebe sníh a mohli jsme jít nadělovat.

Teta Věra mi krom mikrotenových sáčků se zlatými hvězdičkami s nadílkou půjčila i kopie klíče od domu a od bytu. Za chvilinku už Jirka poprvé zablekotal v předsíni jako čert a k tomu zachrastil řetězem, jakmile jsem opatrně a potichoučku odemkl dveře tetina obydlí.

Z obýváku jsem zaslechl dětský jekot a zvuk utíkajících nohou. Palcem jsem klukům ukázal, kam máme jít. Jirka otevřel dveře obýváku naplno.

„Blebleble," huhlal naštvaně a zlověstně zároveň a třásl řetězem. Prý tu jsou pořádně zlobivé děti!… Kdepak jsou? Já je odnesu do pekla!… Vy dva si nezasloužíte nic jinýho než uhlí a brambory!" Jirka vytáhl ze své kapsy bramboru a pár kousků uhlí.

Sazemi začerněná tvář, kožich s chlupy ven, velký jutový pytel s našitými záplatami, to vše dělalo z jinak celkem pohledného kluka obludu vskutku pekelnou.

Ruda a Eva se krčili v rohu. Viděl jsem, že musím zakročit.

„Hej, čerte, přestaň! Tohle jsou v podstatě hodné děti!“ okřikl jsem Jirku svým nejhlubším hlasem a jako by shůry, abych zněl nadpřirozeně. „Anděli, pojď sem a řekni sám, jsou ty děti hodné?“

Lukáš se podíval na oba prcky. Viděl stejně jako já, že se Jirky pořádně bojí.

„Máš pravdu, Mikuláši, v knize hříchu nemají téměř žádné velké prohřešky,“ řekl Lukáš mírným jakoby andělským hlasem.

Jirka se rázem zklidnil a jen sem tam lehce zatřásl řetězem. Lukáš mi pomohl s nůší a Jirka se raději držel stranou.

Děti mi od recitovaly naučené básničky a já je pochválil. Potom jsem oběma předal balíčky. Poučil jsem Evu a Rudu, že mají být hodní a poslouchat rodiče, učitele a učitelky ve škole. Oni to rádi slíbili, my se rozloučili se a pokračovali v naší obchůzce.

Náledí trochu povolilo, tudíž cesta nebyla zas tak nebezpečná.

Pravda dvakrát nás málem vyhodili z tramvaje, kterou jsme museli použít k přesunu za dalšími dětmi. Chtěli nás vyloučit z přepravy, neboť nás pokládali za nebezpečné blázny. Hlavně Jirka vypadal opravdu šíleně. Jakýsi stařeček, které ho jsme potkali na ulici, nás strkal k čistírně a vykřikoval cosi o tom, že takoví chuligáni patří do polepšovny, a ne na ulici. Naštěstí jsme se mu vysmekli a mohli pokračovat.

Další zastávkou byly Jirkovi mladší sourozenci.

Sotva jsme vešli do obýváku, spustil můj kamarád takový bengál, že by se modlil snad i ten největší ateista. Jirkovi dva mladší sourozenci byli vyděšení bezmála až k smrti. Musel jsem ho uklidnit. Pak už všechno probíhalo úplně stejně jako u tety Věry. Básnička, poučení, balíček,

rozloučení a kloužeme se dál.

Zkrátím to, neboť všude dělal Jirka stejné divadlo a já úplně totožně naděloval. Lukáš mi pokaždé pomáhal s nůší na záda a ze zad a spolu se mnou uklidňoval Jirku, když se příliš vložil do své pekelné role.

Do svých domovů jsme se rozcházeli unavení, zhmoždění na všemožných místech, ale plní štěstí a velice příjemných pocitů radosti, protože jsme přece pomáhali zachovat krásnou starou tradici mikulášské nadílky.

8. Zmizelá lokomotiva

To železniční depo mohlo být kterékoli velké depo v republice.

Většina lokomotiv byla pryč a s nimi i značné množství strojvůdců. Těch pár kolejových krásek, které zde zůstaly, čekaly na opravy. Mechanici a jejich pomocníci se právě jedné z nich věnovali. Hemžili se kolem ní jak mravenci na kostce cukru.

Do prostoru vešla skupinka mužů s deskami v rukou. Šlo o houf úředníků v oblecích, kteří po dlouhé době opustili své šeré kanceláře.

V čele onoho průvodu kráčel strojvůdce Franta Flinta, který znal každou zdejší lokomotivu jako své vlastní boty.

„Zatím ta inventura vypadá dobře. Všechno sedí naprosto dokonale," pochválil jeden z úředníků, evidentně hlavní účetní, se jmenovkou: „Pavel Mráček" na krku.

Flinta se jen skromně pousmál a řekl: „Víte my si potrpíme na pořádek, i když to tak moc často nevypadá."

Následovalo zdlouhavé velmi podrobné procházení depa a na konci této nudné leč důležité procházky se pan Mráček zeptal: „Kde máte lokomotivu řady 163.244-7 se stejným inventárním číslem?"

„Někde by tu měla být," odpověděl Franta Flinta a začal se kolem sebe rozhlížet.

V tom momentě vběhl do depa strojmistr a volal: „Fanouši, rychle, volal Jarda Vomáčka, že si zlomil nohu a je v nemocnici… Musíš za něj vzít ten odpolední expres do Prahy!"

„Už běžím… Omluvte mě, pánové,“ řekl strojvůdce a rychle odklusal.

„Mám tu s vámi zůstat?“ zeptal se strojmistr.

„To není nutné, jen sejděte věnovat svým povinnostem… My to zde zvládneme sami,“ odpověděl druhý účetní, na jehož visačce stálo: „Josef Kolář.“

Strojmistr se ochotně vzdálil a úředníci stáli poněkud zmateně v poloprázdném depu.

„Nemám zaskočit pro některého mechanika, aby nám pomohl?“ nadhodil úředník se jmenovkou: „Alois Vybíral.“

„To není nutné. Vystačíme si sami. Vezme to to vylučovací metodou a to by bylo, abychom nenašli jednu lokomotivu!“ odpověděl pan Mráček.

Josef Kolář se zadíval do listin, které měl při sobě.

„Na trati ani na opravě není, nikdo ji neodepsal jako úplně zrušenou… Prostě tady musí být.“ řekl nakonec Kolář.

Každý z nich se vydal jiným směrem a obcházeli kus po kuse prostor depa prohlíželi každou mašinu, která tu zůstala, ale žádná neměla hledané inventární číslo.

„Ten kus plechu tu zkrátka není,“ poznamenal Vybíral.

„Jak to, že tu není?! Musí tu být!“ vykřikl Mráček a rozčílením mu na krku naběhly žíly jako provazy.

„Pane Mráčku, prošli jsme to tady a nenašli jsme z toho stroje ani plíšek,“ odtušil Kolář.

„Přece se takový kolos jen tak nevypařil! V tomhle depu by člověk neschoval ani kolo!… Pojďme, prohlédneme to ještě jednou, třeba jsme to prostě přehlédli!“ rozkázal Mráček.

„Nemyslím, něco takového není možné přehlédnout,“ prohodil Vybíral.

„To je pravda, ale taky není možné, aby se z ničeho nic obrovský stroj vypařil jen tak bez ničeho!“ rozčiloval se Mráček.

Skupina se znovu rozpadla na jednotlivé muže. Tentokrát systematicky chodili sem a tam s kapesními svítilnami v rukou, ač v celém depu byl dostatek světla. Pomalu a důkladně zkoumali inventární čísla každého stroje. Lezli po kolenou, šmejdili po podlaze, až jejich obleky pokrýval prach a špína. Dokonce se podívali i do odstavených vagonů. Co když se někdo spletl a inventární číslo nepatří lokomotivě, ale vagónu?

„Ta lokomotiva fakt zmizela,“ oznámil suše Kolář.

„Opakuju, není to možné! Přece tu nebyl žádný kouzelník a neviditelný nátěr ještě nikdo nevymyslel!“ Mráček v záchvatu zuřivosti mrštil svými deskami o zem.

Pro jistotu vešli do proskleného kutlochu, kde obvykle sedával některý z mistrů a dohlížel na pořádek v depu. Dnes tu však nikdo nebyl, jelikož vedle v dílně potřebovali každou zdravou ruku.

Pan Mráček vyhledal na počítači v této poněkud zakrámované kanceláři seznamy opravených a vyřazených strojů. Ani jeden na těch seznamech neměl inventární číslo shodné s tím, které úředníci hledali.

„Už je to tak, někdo ji ukradl!“ zhrozil se Mráček.

„Jak chcete ukrást lokomotivu?“ zeptal se Kolář spíše řečnicky.

„Vždyť to nic není! Člověk vyleze na stanoviště, nastartuje a už jede. Kdo ho vidí, myslí si, že je to strojvůdce a jede na výkon," odsekl Mráček celý zpocený při představě, že někdo mohl být tak drzý a ukrást tak cenný kus kovu.

„Tady se všichni přece znají. Takové jednání by nevyšlo… Ale dejme tomu, že by se to povedlo. Proč byste kradl lokomotivu?"

„Abych si splnil klukovský sen zajezdit si s mašinou, nebo abych ji prodal… Znal jsem jednoho chlapa, co si ze starého vagonu udělal luxusní byt… A teď si představte, co by se dalo udělat z takové lokomotivy. Těch možností je tisíc," uvažoval Vybíral, kterého se sice nikdo na nic neptal, ale chtěl taky něco říct.

Mráček vzal mobil a volal na policii.

Jakmile mu to někdo, zvedl ohlásil: „Tady Pavel Mráček, někdo ukradl lokomotivu z depa."

„Tady kapitán Veleba a říkám vám, ty fóry si nechte pro někoho jiného!" seřval ho kapitán Veleba.

„Prosím, to není žádný vtip. My s kolegy provádíme inventuru v lokomotivním depu a jedna z nich prostě chybí. Prohledali jsme to tu celé a nikde z ní nenašli ani šroubek," odpověděl s kuráží v hlase Mráček.

„V tom případě tam hned jedu."

Za necelých deset minut se do dveří depa vřítil strážce pořádku středního věku se dvěma mladými muži zákona.

„Tak mi to v klidu vysvětlete… Vy prý hledáte jistou ztracenou

lokomotivu,“ žádal kapitán Veleba.

„Ano, jedná se o stroj řady 163.244-7 se stejným inventárním číslem. Prošli jsme záznamy opravovaných a vyřazených strojů a nikde neobjevili. Prohledali jsme celé depo, jak už jsem vám řekl, ale bylo to marné,“ stěžoval si rozrušený Mráček.

„A nejezdí náhodou někde na trati? A co když posunuje?“ zjišťovalo mladé rameno zákona.

„Na to jsme taky mysleli. Dívali jsme se do knihy jízd. Žádná z těch možností nepadá v úvahu.“

„Tak se podíváme, jestli tu vaši lokomotivu přece jenom neobjevíme někde tady v prostoru depa,“ rozhodl kapitán Veleba.

Policisté se přidali k úředníkům. Pečlivě pročesávali celou rozlehlou halu depa. Muži zákona používali i lupy, aby dokonale zkontrolovali každé inventární čísla přítomných kolejových vozidel. Trvalo to několik hodin a všichni pak byli špinaví, zpocení a bezradní.

Když byli na konci pátrání, musel kapitán Veleba uznat: „Je to jasné ta lokomotiva zde není, někdo ji musel odcizit.“

Než stačil kdokoli cokoli říct, vešel do depa starý Bobr, dílenský mistr, který patřil k depu snad od jeho založení a znal všechna kolejová vozidla do nejmenšího škrábance. S obrovskou dávkou humoru o sobě říkával, že už i on má své inventární čísla a prý ho zatím nevyřadili jen proto, že nikdy neměl poruchu a že funguje i na dobré slovo a pár láhví piva.

„Nazdar, mládeži, co to tady vyrábíte?“ zeptal se zvesela.

„Hledáme lokomotivu!“ řval vztekle Mráček.

„No, to je v takovýmhle depu ouplně jednoduchý. Jen se podívejte, jedna hezčí než druhá," usmál se Bobr

„Ale my hledáme jednu určitou," vydechl unaveně Mráček, jako by mu mistr Bobr překážel, nebo jako by byl slabomyslný.

„A kteroupak plechovou krasavici postrádáte, hoši?" Bobr přešel blíž k úředníkům.

„Tuhletu," odtušil účetní odevzdaně a ukázal v listině přesné místo s hledaným objektem.

Dílenský mistr se dlouze zadíval na označení typu, řady i na inventární číslo zmizelého vozidla určeného k provozu na kolejích.

„Aha, tak pojďte se mnou, chlapci!" vyzval je Bobr a rozvážným krokem zamířil do jednoho místa nedaleko kanceláře dozoru.

Zde se zastavil, důkladně se rozhlédl a znovu se pohnul směrem k jedné mašině, která zde stála v celé své nádheře.

„Tady je… To je on, ten náš krásnej Peršing," oznámil mistr Bobr tónem průvodce, který právě dovedl turisty k nejzajímavějšímu místu nebo exponátu.

Něžně pohladil kov dveří na stanoviště a v duchu vzpomínal kolikrát mu tenhle stroj prošel rukama při opravách.

Pan mráček třikrát překontroloval štítky, a když zjistil, že je všechno v pořádku, úlevně vydechl.

Policisté vrhli na účetního pohledy, které by ho mohly ve zlomku vteřiny zavraždit, kdyby to bylo možné.

„Tohle si, pánové, pěkně odskáčete!“ pohrozil kapitán Veleba.

Úředníci jen sklonili hlavy a tvářili se jak na vlastním funusu.

Dílenský mistr se raději potichoučku vytratil. Nemusel být u toho, když houf účetních dostal vynadáno do všemožných zvířat a ještě mnohem hůř.

Na druhou stranu mohli být rádi, že došlo jen na nadávky a na pokutu za zbytečný výjezd příslušníků Policie ČR. Mohlo to pro ty kancelářské myši dopadnout mnohem mnohem hůř.

Od té doby si při inventuře brali s sebou i mistra Bobra.

9. Opilé slepice

V dobách, kdy se naše mladá republika rozkoukávala po první světové válce a na kolejích vládla pára se děly různé věci. O jedné takové události si nyní něco povíme.

Na každé malinko větší železniční stanici žil výpravčí nebo pan přednosta s rodinou.

Často míval u stanice i malé hospodářství, aby si trochu přilepšil k platu.

Spolu s panem starostou, učitelem, knězem a doktorem patřil takový výpravčí nebo přednosta k obecní honoraci.

Muž, o kterém bude řeč, pracoval a bydlel v jedné malebné obci kdesi na Liberecku. Malá stanička se dvěma nebo třemi kolejemi, jedna zarážka a tím to končilo.

Výpravčí Jaroslav Olbram byl asi třicetiletý muž. Pracoval zde již druhým rokem. Jeho žena Hedvika si tady zpočátku jen velmi těžko zvykala, ale vše se časem poddalo a ona rychle zapadla do koloritu ospalé obce.

Její velkou chloubou byly krásné, dobře živené slepice ve složení dvanácti kusů slepic a jednoho kohouta. Na zahradě pana výpravčího stál pěkný kurník s nádherným výběhem, který sloužil za příbytek těm hrabavým ptákům.
Žádná z hospodyněk neměla buclatější a zdravější drůbež než manželka pana výpravčího. Vejce, která je jí pipky snášely, mohla se svým žloutkem směle soutěžit na výstavách. Žloutky nebyly žluté, ale přímo oranžové až světle červené. Však si paní Olbramová svých pernatých

miláčků hleděla a podstrojovat jim, jak jen mohla.

Další chloubou mladé paní byla její vyhlášená domácí griotka. Na zahradě jim rostly dvě višně které pravidelně dávaly chutné plody ve velice štědrých dávkách. Paní Hedvika část zavařila na kompot a část zpracovala do griotky.

Sklizené ovoce vždy pečlivě omyla, naskládala do velkých zavařovacích sklenic a posypala důkladně cukrem. Následně to celé ještě zakryla bílým plátýnkem a víčkem a nechala několik dnů až týdnů odležet. Za tu dobu višně pustily šťávu, která lehce zalkoholizovala. Tuto šťávu paní Olbramová slévala do sklenic a ukládala do sklepa.

Když pak zvala dámy z městečka na kus řeči, nikdy na stole nechyběla láhev s rubínovou tekutinou a krásná broušená štamprlata.

Višně, které po té proceduře zbyly, Hedvika vypeckovala a dělala z nich báječnou bublaninu, po níž se olizoval i pan výpravčí.

Její muž obvykle sladké nerad, ale manželčinu bublaninu málem snědl i s tácem, na němž ji jeho manželka servírovala. Pecky obyčejně končily v kamnech.

Jednou však pecky z višní ukradl syn paní Olbramové, František. Ten desetiletý kluk byl kvítko z čertovy zahrádky. Jakmile se ve vsi nebo blízkém městečku něco stalo, mohli jste vzít jed na to, že v tom má prsty právě on.

Dnes ho nenapadlo nic jiného než vypustit milé slípky z ohrady a střílet na ně prakem právě pecky z těch alkoholických višní. Drůbež zprvu utíkala. Kohout chtěl dokonce na malého střelce útočit, ale za chvíli ptáci objevili, že se to střelivo dá sezobat. Ba, zjistili, že to je velmi chutné.

František viděl, že se jeho terče nepohybují a ztratil o mě zájem. Zanechal své původní činnosti a pozoroval hejno kura domácího. V tu chvíli se totiž začala dít ta pravá podívaná.

Slepice i s kohoutem se motaly, podřepávaly, kvokaly a nejhorší na tom bylo, že mnohé utekly do kolejiště. A za hodinu měla jet lokálka!

Paní Olbramová, která viděla z okna kuchyně v patře nad manželovou kanceláří, jak se ptáci pohybují mezi kolejemi, rychle seběhla dolů a posbírala podivně se chovající slepice. Dala je do ohrady a důkladně zavřela.

Ulehčeně si vydechla. Ovšem ne na dlouho. Slepice omámené peckami se i nadále motaly, sedaly na zem, některé pokládaly hlavu na stranu a jiné pospávaly za bílého dne. I jindy divoký kohout byl jakýsi přítulný a ospalý.

Takové chování paní Hedviku vyděsilo. Co když jsou její miláčkové nemocní? Co když bude muset vybít celý chov? A takové jsou ti slípky pěkňoučké.

Rychle zaběhla pro manžela. Pan Olbram se ve slepičím chováním vyznal možná lépe než nějaký studovaný člověk.

„Jardo, pojď se rychle podívat… Ty naše slepice jsou nějaký divný… Já se bojím, že jsou nemocný!“ vykřikla celá udýchaná na svého manžela.

Pan výpravčí se zvedl a šel. Jednalo se přece o slepice s těmi nejchutnějšími vajíčky, jaká znal. Kdyby byly nemocné, mohl dát sbohem vynikajícím řízkům, úžasným omeletám a nedostižným buchtám, které sice moc nemusel, ale to jen tak naoko. Jakmile se nikdo nedíval, snědl třeba i celý pekáč buchet jako nic.

Došli k ohradě.

Pan Olbram viděl tu spoušť.

„No jo, máš pravdu, jsou divný," řekl a hned začal pátrat s důkladností zaměstnance četnictva.

Nejdříve prozkoumal vodu ve starém hrnci. Byla dokonale nezávadná, vždyť ji sám ráno napouštěl úplně čerstvou. Následně ohledal zrní. To také neneslo jedinou známku jedu či čehokoliv podobného.

V tu ránu zaslechl tiché chichotání svého nezvedeného potomka. Ihned ho začala svrbět ruka.

Svižně pro syna dokráčel za sud s dešťovou vodou, odkud ten ťuhýk nakukoval a smál se tomu, jak si jeho rodiče lámou hlavu se slepicemi.

„Okamžitě mi řekni, cos jim dal! Jinak můžeš zapomenout na buchty a palačinky, co máš tak rád!" hřímal přísně otec.

Držel Františka za límec jednou rukou a druhá mohutná packa neúprosně dopadala na zadní část hochových kalhot. Otce pranic nezajímalo, že v těch kalhotách je jeho syn.

„Já… Já jsem ukradl pár těch pecek od višní, co máma chtěla spálit. Střílel jsem s tím po těch slepicích," povzlykával kluk.

„Aha, tak už jsem doma!" vykřikl pan Olbram a přidal Františkovi ještě jednu ránu na pamětnou.

Výpravčí pustil syna a obrátil se k manželce: „Heduš, je mi to jasný… Ty slepice jsou normálně ožralý."

„To jsem ráda, že to není žádná nemoc… Myslíš, že do zítřka budou

v pořádku?“

„Jo, řekl bych, že budou… Vyspěj se a bude jim dobře… Nachystej jim vodu navíc, protože budou mít určitě příšernou žízeň,“ řekl zkušeně muž a šel vypravit lokálku.

Hedvika udělala, co jí manžel poradil. Nechala slepice do druhého dne pořádně vyspat a připravila jim další hrnec plný vody. Dovedla si představit, jakou budou mít po tlakovém alkoholickém povyražení žízeň.

Večer druhého dne se slepice ukládaly k obvyklému spánku a paní Hedviku velmi překvapily, když místo obvyklých pěti nebo šesti vajíček snesly do hnízd dobrý tucet.

I přes nesporný kladný vliv na snůšku dávala paní Hedvika raději velký pozor na to, co se děje s těmi alkoholickými peckami. Františka hlídala jako ostříž a samozřejmě, že ten hoch dostal za svůj čin patřičný trest.

Musel po dobu celého měsíce poctivě chodit na trávu králíkům a pást kozu, což je pro takového rozjíveného kluka nejhorší nuda na světě.

10. Muflon

Tato příhoda se stala jednoho krásného březnového dne v děčínském lokomotivním depu. Jako všude i zde se vždy našlo mnoho „dobrodinců“ ochotných vyvést komukoli jakoukoli lotrovinu; čistě pro požitek z dobrého vtipu.

Pokaždé si tito vtipálci dovedli najít vhodný cíl ke svým fórkům.

Jednou z jejich obětí se stala uklízečka, obstarávající čistotu v místnostech náležejících k depu. Jednalo se o několik domů především s kancelářemi a o jedno menší stavení, kde se scházeli strojvůdci předtím než šli na směnu, nebo si tu mohli odpočinout mezi jednotlivými jízdami.

Tyto společné prostory mělo na starosti asi deset uklízeček. Jednou z těchto dam byla i Dana Třísková, hodná, přičinlivá ženská středního věku se solidní nadváhou a poněkud pomalejším úsudkem. Na to hřešila spousta lidí.

Paní Třísková byla mimo jiné i vášnivou chovatelkou hrabavé drůbeže, konkrétně slepic domácích. Pravidelně minimálně jednou ročně se jí dařilo odchovat i houf roztomilých kuřátek.

Letos se ale paní Daně nějak nedařilo. Její nejlepší kvočna se rozhodla, že ji už nebaví neustále zahřívat snůšku a odešla za svými družkami do výběhu. Paní Třísková dala vejce pod infra lampu a sháněla umělou líheň. Ať hledala, kde chtěla, nemohla najít takovou, která by vyhovovala jejím nárokům a zároveň byla finančně dostupná. Jedna líheň pro ni byla příliš veliká, jiná zase malá. Tahle se jí zdála příliš drahá na svou velikost. Nic jí nebylo po chuti.

Častokrát rozebírala své trápení s kolegyněmi, ale žádná jí nedovedla

poradit. Ani jedna z uklízeček nebyla tak vášnivou chovatelkou jako právě paní Třísková.

Jednoho dne zaslechl její lamentování jistý Aleš Vomáčka, strojvůdce. Vomáčka byl čtverák, kterému nebylo rovno. Uměl si udělat legraci i z jižního řádu. S šedesátkou na krku už ledacos zažil, přesto neztrácel smysl pro humor. Nikdy nepokazil žádnou švandu. Naopak, pokaždé přispěl svou troškou do mlýna. Všichni železničáři z děčínského depa ho měli rádi.

Jakmile Aleš Vomáčka uslyšel, asi tak po stoosmdesáté, nářky paní třískové, rozhodl se, že si z ní ztropí legraci. Když měl večer po službě, přistoupil k ní a zcela vážně s ní navázal řeč: „Paní Třísková, slyšel jsem, jak si stěžujete, že vám kvočna nechce sedět na vejcích a proto sháníte umělou líheň.“

„No, to je pravda, pane Vomáčko.“

„Já bejt váma, nesháním líheň, ale muflona.“

„Muflona?“

„To je zvíře, víte… Je takový velký, trpělivý a jak hřeje… Paní, to je vám lepší než jakákoli líheň… A kolik vajec vysedí. Určitě víc než kterákoli slepice. Jak říkám, není nad muflona,“ spustil Vomáčka proud své výmluvnosti.

„To zní zajímavě, ale kolik takovej muflon stojí?… Jak a kde ho sehnat?“ paní Třísková se chytla do sítě Vomáčkových výmyslů.

Ostatní strojvůdci slyšeli už od začátku celou rozmluvu a dusili se smíchem nad naivitou paní Třískové.

„Já myslím že do dvou tisíc byste se vešla…Uvažte, že vám vydrží i několik let, když si koupíte mládě… My doma jednoho máme a jsme s ním moc spokojený. Manželka už ani nemá kam dát kuřata, jak je ten muflon dobrej… A kde muflona sehnat? To vám taky poradím; zkuste se zeptat u myslivců nebo po známých, určitě vám ho někdo rád prodá… Jak říkám, velice výhodná investice," pokračoval Vomáčka ve vychvalování se zručností obchodního cestujícího.

„Díky za radu, pane Vomáčko, jste zlatej člověk," rozzářila se paní Třísková.

„Není zač, jsme přece lidi a musíme si pomáhat," usmál se Vomáčka a rozloučil se.

S potutelným úsměvem odešel spěšně domů.

Paní Třísková začala shánět muflona. Ptala se po všech známých, zkoušela kdejakého myslivce. Nikde nemohla to zvíře sehnat. Když se vrátila od posledního myslivce, který ji po dotazu: „Máte muflona nazbyt?" beze slova vyprovodil s nabitou brokovnicí v ruce, seděla doma a brečela si do kafe.

Její muž, Emil Tříska, znal manželku dost dobře, aby věděl, že ji dovede rozesmutnit jen máloco.

„Danuš, co se ti stalo?" zeptal se a přisedl k ní.

„Nemůžu nikde sehnat muflona," odpověděla se vzlykotem.

„Na co potřebuješ muflona?… Snad nechceš takový zvíře chovat doma jako mazlíčka!"

„Kdepak, já ho chci místo umělé líhně," posmrkávala paní Třísková.

V tu ránu měl Tříska jasno. Znal naivitu své drahé polovičky.

„Paní Vomáčková muflona má a je s ním spokojená… Jenom já nemám nic!“ pokračovala ona ve svých stížnostech.

„Tak Vomáčková, říkáš?… Poslouchej, muflona zatím mít nemůžeme, protože by nám všechny vajíčka rozbil… Já zkusím zaběhnout k Vomáčkovým a toho jejich muflona si vypůjčím!“

Pan Tříska dobře věděl, odkud vítr vane. Aleš Vomáčka byl v Děčíně známý jak falešná pětka. Vomáčkovi bydleli jen o tři ulice dál. Tříska tam byl rychleji, než bys vejce natvrdo uvařil.

Emil Tříska zazvonil u dveří. Otevřela mu paní Magdalena Vomáčková, celkem hezká ženská středního věku.

„Co byste chtěl, pane Třísko?“

„Je doma váš manžel?“

„Pojďte dál, já mu řeknu, že jste přišel,“ usmála se žena.

Tříska vstoupil do domu. Za malou chvíli přišel i Aleš Vomáčka.

Pan tříska po něm hodil takový pohled, že by dovedl odpravit i chřestýše.

„Co potřebuješ, Emile?“ zeptal se docela nevinně Vomáčka.

Oba muži se znali od nejútlejšího dětství, kdy spolu vyvedli nejednu lotrovinu.

„To tebe napadlo nacpat Daně do hlavy ten nesmysl s muflonem?“ zavrčel Tříska skrz zuby.

„Jo, docela dobrej fórek, ne?“

„Dobrej fórek?… Tak abys věděl, okamžitě si to u ní vyžehlíš, nebo zapomeň na to, že ti někdy přijdu picnout toho tvýho pašíka!“ Tříska popadl svou mocnou pravicí Vomáčku za krk.

Pan tříska totiž byl vyhlášený řezník a téměř žádná zabijačka v širokém okolí se neobešla bez jeho zkušené pomoci.

Milému Vomáčkovi tak nezbylo nic jiného, než se jít omluvit a napravit, co se svou nevymáchanou hubou způsobil.

O celé věci se přirozeně dověděli jeho kolegové a pak si Aleše Vomáčku čas od času doba dobírali: „Aleši, sežeň mi muflona!“ nebo: „Vomáčko, kdy dovedeš toho muflona?“ a podobně.

Paní Třísková se málem hanbou propadla, když slyšela, jak se jí kolegyně smějí. Nakonec přece jen tu pohromu ustála a příště si dávala velký pozor na to, aby nebyla tak naivní a neskočila kdejakému „dobrákovi“ na špek.

A jak to dopadlo s tou líhní? Paní Třísková přece jen jednu vhodnou objevila a koupila.

11. Fotbal

U nás v Horní Dolní byla tradice fotbalových utkání a týmů velmi dlouhá. Hrálo se tu snad od té doby, kdy pračlověk poprvé čutl do kamene a zjistil, že je to vlastně celkem dobrá zábava a že by se z toho mohla udělat soutěž.

V posledních asi dvaceti letech však tato tradice dostala dost na frak. Se zánikem fotbalového družstva zrušili naši radní i hřiště. Dnes se však situace změnila.

Učitel tělocviku na naší základní škole, Hamouz, se rozhodl, že obnoví fotbalový tým v Horní Dolní a ujal se toho úkolu s vervou sobě vlastní.

Prvním a nejdůležitějším úkolem bylo najít prostor alespoň trochu vhodný pro provozování fotbalu. Trvalo to sice asi půl roku, ale nakonec se přece jen kousek louky našel.

Pravda, rostly zde nejrůznější dřeviny a dvoumetrové kopřivy, ale byl to jediný pozemek, který mohlo naše zemědělské družstvo postrádat.

Pan učitel sezval jednoho dne naše rodiče: „Vážení, rodiče, pokud to tady nevyčistíte, vaše děti propadnou z tělocviku. Proto vám nařizuji vysekat celý prostor!“

Hamouz se ujal velení celé akce. Rozdělil nás na tři větší skupiny. Každé partě dal jeden křovinořez, nějaké sekery a kosy.

Následně koordinoval práci jednotlivých skupinek: „Vy tři půjdete támhle k těm vrbám… Nebojte, žádný vodník tam nežije!… Vy mažte k těm kopřivám!… A děti, šup na plevel!“

Jeho mocný hlas, posílený megafonem, dovedl vyburcovat i pana

Kulíška, zcela hluchého, stoletého důchodce z jeho obvyklého odpoledního spánku.

Trvalo asi dva týdny než jsme prostor vysekali a upravili tak, aby se tam dalo alespoň trošku hrát. Hamouz během těch čtrnácti dnů v duchu vybíral jednotlivé členy družstva.

Teď jsme stáli na relativně rovném trávníku, na němž byly čáry od vápna. Branky vyrobil školník Rezek ze starých kovových nohou od školních lavic a z nepoužívaných maskovacích sítí.

Bylo nás pět kluků a šest holek plus další tři kluci jako záložníci. Všichni bez rozdílu měli navlečené červené trenýrky s bílým lampasem. Prý pozůstatek po dobách, kdy prezidentem byl Husák a náš tým se zázračným kopem jistého Loudala dostal do okresního přeboru žáků. Stejně tak jsme na sebe oblékli nátělníky s logem R.O.H. a s čísly.

Druhý tým, sestavený kovářem Kožichem, nastoupil v mnohem modernějších dresech. Hned nám bylo jasné, že jsou ve výhodě.

Při prvním utkání mezi námi, kterým se dostalo s ohledem na naše předpotopní oděvy názvu *„Rudý postrach“* a družstvem *„Nažhavená výheň,“* jak si říkali Kožichovi svěřenci, se zcela jasně ukázaly dovednosti, či spíše nešikovnost, jednotlivých členů našeho týmu.

Rozhodně byla chyba postavit do obrany Arnošta, tlouštíka třídy, jehož jediným uznatelným sportovním výkonem bylo válení sudů na čas.

Dalším problémem se ukázalo nasazení Jany, krasavice školy, která se nestarala o nic jiného než o zrcátko. Dát dívku, která se neustále prohlíží ve střípku skla, do brány je zásadní strategický omyl.

Já osobně jsem sice relativně šikovný, ale když vás soupeř trefí

fotbalovým míčem v plné rychlosti rovnou na solar, máte co dělat, abyste se nezbláznili bolestí.

Spousta z nás prohánělа ten kulatý nesmysl dávno před obnovením družstev kopané. To však nemělo žádná pravidla. Když jsme náhodou museli v boji o mičudu použít fyzickou sílu, nikdo nic nenamítal. Teď se z takové sebeobrany stal faul a často se za to vylučovalo ze hry, nebo se kvůli tomu kopala penalta. Tato nová pravidla jsme rychle přijali a přizpůsobili se novým jim.

Ve chvíli, kdy jsme si mysleli, že už nás nic nepřekvapí, kopl Kamil z *„Nažhavené výhně“* do míče tak mocně, že přeletěl postranní čáru a šplouchl do rybníka. V tu ránu se fotbalový mač proměnil ve vesnický přebor vodního póla, kombinovaný s ukázkou otužileckého plavání, neboť se naše první utkání odehrávalo na začátku března, kdy voda měla sotva čtyři stupně nad nulou.

Premiérové utkání skončilo remízou, protože se nám v tom kačáku nepovedlo najít kopačák, který se propíchl o nějakou větev a zcela se potopil. Sehnat nový míč trvalo asi měsíc.

Během toho měsíce jsme my, *„Rudý postrach“* velmi intenzivně trénovali. Provedli jsme i určité změny v taktice a v rozestavení mužstva. (Budu to tak označovat, i když mezi námi bylo několik holek.)

Do brány jsme postavili Arnošta. Rozvalil se tam jak u nich doma v obýváku před televizí. Nejlepší střelci našeho družstva pečlivě zkoušeli neprůstřelnost našeho gólmana. Zjistili jsme, že i přes značnou tloušťku se Arnošt dovede pohybovat relativně rychle a má slušný postřeh. Z dvaceti střel, vypálených z různých směrů a všemožnými styly, propustil pouze tři.

Místo Jany jsme do obrany zvolili Ivu. Iva se často chovala spíš jako

kluk, než jako holka. Bylo to způsobeno tím že měla čtyři starší bratry a všichni byli známí rváči.

Ostatní dívky se snažily od ní pochytit různé sportovní fígle. Holčičí část družstva měla rychlost a vytrvalost, dokonce byly i bojovné, kterézto vlastnosti získaly při honbách za levnými nákupy v hypermarketu ve městě. Co jim chybělo, byl týmový duch. Hašteřily se, hádaly se a jedna holka záviděla druhé, když náhodou měla ta druhá míč. Každá chtěla hrát po svém. My hoši jsme možná nebyli tak rychlí, ale na druhou stranu jsme drželi pohromadě a uměli jsme se na lecčems domluvit.

V průběhu onoho měsíce, kdy učitel Hamouz sháněl nový míč, jsme naučili děvčata více spolupracovat a hrát tak, aby se zranilo co nejméně lidí. Když Hamouz donesl z města fungl nový kopačák, měli jsme obrovskou radost z toho pokladu.

Učitel tělocviku se však obával: „Co kdybyste ten míč při tréninku opět propíchli? Víte, kolik stojí taková meruna? S tímhle zatím hrát nebudete, nechám ho na skutečný zápas. Nebojte se, seženu náhradu.“

Hamouz sehnal obyčejné nafukovací balónky a od řezníka Němečka si vyprosil hromadu vypraných střívek a žaludku nejrůznějších zvířat. Nafoukl jeden vepřový žaludek a dal nám ho. Tento náhradní míč se osvědčil jako velmi dobrý tréninkový prostředek. Dalo se do něj docela pěkně kopat a jen zřídka se propíchl.

Odvetné utkání mezi *„Rudým postrachem“* a *„Nažhavenou výhní“* bylo naplánováno symbolicky na prvního května. Hrozně jsme se těšili, protože jsme nutně potřebovali posunout *„Rudý postrach“* aspoň na úroveň týmu vesnické extraligy v kopané.

Pro druhé mistrovství v kopané družstev v Horní Dolní zvolili trenéři všech dvou zúčastněných družstev právě hřiště u nás v Horní Dolní.

V noci trošičku sprchlo, ale to nás neodradilo od toho, abychom ráno nastoupili v plném počtu. Lilo i ve chvíli, kdy naše místní kutálka ve slavnostních pláštěnkách hrála českou hymnu a následně hymny každého jednotlivého týmu. Rozhodčího dělal učitel přírodopisu, pan Topol. Při prvním kopnutí do míče jsme zjistili, že je povrch hřiště poněkud rozčvachtaný. Při každém důraznějším dokroku, doskoku či skluzu vystříkl z trávníku hotových islandský gejzír vody s bahnem. A protože neustále padaly hotové provazy deště, byly i výstřiky bláta čím dál mohutnější a častější.

Za půl hodiny se po hřišti prohánělа banda Jožinů z bažin. S ohledem na špatnou rozeznatelnost jednotlivých hráčů ukončil sudí Topol náš zápas s tím, že další se odehraje, až se počasí poněkud umoudří.

Teprve ve sprchách u školní tělocvičny jsme poznali, že Hamouz si s sebou vzal dva členy *„Nažhavené výhně“* a kovář Kožich také brzy poznal, že si omylem přivlastnil Janu a Vlastu od nás. Během několika minut jsme je zase vyměnili zpátky.

Pršet přestalo až za dva dny a hřiště osychalo přibližně týden. Hamouz i Kožich průběžně kontrolovali, jak moc je země ještě nasáklá vodou. Sotva uznali, že z povrchu nestříká voda a bahno je jen lehoulince mazlavé, rozhodli se zorganizovat další utkání.

Tentokrát to pojali v ještě větším stylu. Zakoupili dlouhé lavice, aby měli fanoušci kde sedět. Zajistili pro ně občerstvení a nechali vytisknout stovku lákavých plakátů, které jsme my děti rozvěšovaly všude možně po vsi.

Kožich dokonce nechal sloužit slavnostní mši v našem kostelíku svatého Floriána, aby si pojistil výhru. Hamouz osobně nalajnoval hřiště a důkladně zlikvidoval veškeré drny. Teď se na našem hřišti dal hrát

i kulečník.

Dvanáctého května byl nádherný slunný den. Hudba vytvořila ovzduší srovnatelné s velkými světovými bitvami. Učitel Hamouz se tvářil jako sám Alexandr Veliký a Kožich nasadil výraz Napoleona těsně před bitvou u Slavkova.

Učitel Topol zapískal na zbrusu novou píšťalku a hra začala. Hned v první minutě mi porazil podrazil Evžen z *„Nažhavené výhně“* nohy. Letěl jsem asi půl metru a nosem vyryl brázdu, která by udělala radost každému zemědělci. Naštěstí jsem se hned postavil a po rychlé kontrole u doktora Práška, jenž se pro tuto chvíli stál naším sportovním lékařem, se ukázalo. že jsem v podstatě bez zranění. Po krátkém oddechu, kdy mě vystřídal můj nejlepší kamarád Petr, jsem se zase vrátil na hřiště.

Iva, rozzlobená na Evžena, se rozhodla pro svůj speciální trik, nazývaný hornodolská faleš. Ta finta spočívala v tom, že nejdříve znejistila soupeře a pak poslala míč vysokým obloukem rovnou do šibenice se zaručeným gólovým výsledkem, přičemž se balon dotkl hned několika hlav protivníků, které lehce omráčil.

Dříve než Iva tenhle zaručený trik provedla, pohrála si s naší pomocí se soupeřem stejně statisticky, jako si kočka hraje s myší, než ji úplně dorazí.

Dvě minuty do konce zápasu a my vyhrávali 3:1. Iva se rozhodla ten výsledek rychle změnit na 4:1 a pustila se do hornhodolské falše. Vytušil jsem to ve chvíli, kdy se na mě podívala. Ten výraz odhodlaného masového vraha se nedal zaměnit. Lehce jsem jí přihrál a klidil se Ivě z cesty. Jakmile se totiž dostala k míči, měnila se v torpédo, které nevidí a neslyší.

Několikrát si překopala míč z jedné nohy na druhou. Dvakrát se už už

rozběhla jedním směrem, ale nakonec se vydala úplně jinudy. A najednou kop. Rána jako z děla. Meruna se zvedla ze země v ostrém úhlu a letěla nad hlavami soupeřů. Ti, kteří se pokoušeli kopačák srazit, dostali pěknou perdu do čela. Během zlomku vteřiny ležela půlka *„Nažhavené výhně“* na zemi a míč se vesele zatřepal v síti. Tak fantastický gól ještě nikdo nikdy nedal.

Jásali jsme a poskakovali radostí po celém hřišti. Diváci řvali nadšením a málem svou radostí zdemolovali hrací plochu. Pan učitel Topol se chystal připsat do pomyslné knihy známých fotbalových triků i hornodolskou faleš. Doufal totiž, že zaujme stejné místo jako proslulá česká ulička nebo vršovický dloubák Antonína Panenky.

S tím se teď nezabýval. Topol nyní slavil, neboť než se kdokoliv stihl vzpamatovat, zápas skončil. Konečný stav 4:1 potvrzoval, že se dostaneme do vesnické extraligy.

Diváci, ať už fandili nám nebo soupeřům, se zvedli a vydali se do hospody na návsi, kde se všichni do jednoho pořádně opili.

Následujícího dne jsme se dověděli, že za dva měsíce hrajeme s FC Zapadákov, tak uvidíme jak to dopadne. Tentokrát však nebudeme mít výhodu domácího hřiště. Doufejme, že i v tomto následujícím souboji vesnických družstev bude moci Iva uplatnit hornodolskou faleš.

12. Z kněžského života

Středem každé civilizovanější obce bývá vedle radnice, hospoda a kostel nebo alespoň kaple.

Ve větších městech je hospod několik. Stejně tak se s rozlohou zastavěné plochy lidských sídel navyšuje počet chrámů, pečujících o duševní pohodu věřících.

Mockrát se stane, že zařízení pečující o tělesné nasycení (známé též jako restaurace či hospoda) leží nedaleko stavby určené k posile ducha (jinak též kostela či kaple).

I v Horní Dolní byla tato nepsaná tradice dodržena. Na návsi přesně naproti sobě stála krčma nazvaná příhodně *„U Kostela“* a kostelík zasvěcený patronovi hasičů, svatému Floriánovi.

Velikost tohoto domu Božího byla zcela dostačující ve všední den, kdy do něj zavítalo těch šest nejstarších babiček ze vsi. Některé tyto dámy snad pamatovaly návštěvu lidí vybírajících peníze na stavbu Národního divadla.

V neděli a při ostatních církevních slavnostech se lidé do kostela už nevešli a často museli stát venku, přičemž jim farářova slova reprodukovali přátelé z řad o něco blíže k oltáři. Pravda, docházelo k jistým informačním šumům, ale nebylo to na závadu věci.

Někdo by mohl namítnout, že zaplnit v neděli kostel deseti lidmi není žádná věda, jenže v obci s padesátkou obyvatel (počítáme-li i kojence), z nichž většina neznala Boha ani z doslechu, se jednalo téměř o zázrak.

Největší návštěvnost mívala mše u příležitosti svátku svatého Floriána. Každý rok čtvrtého května přijížděli dobrovolní i profesionální hasiči

z okolních vsí a obcí, aby uctili světce, díky němuž zlikvidovali požár v sousedním Ticháčkově. Kdyby tenkrát před padesáti lety neobjevili ten hydrant, ozdobený soškou svatého Floriána, sýpka v Ticháčkově by jistě lehla popelem a ona obec by pomalu, ale jistě pomřela hladem.

Ke každému kostelu patří i jistý nezbytný inventář. Nejdůležitějšími věcmi, které dělají chrám chrámem jsou především: střecha, oltář, lavice a kněz, čili lidově farář nebo velebníček.

Ani svatostánku svatého Floriána v Horní Dolní nechyběla žádná z těchto veledůležitých součástí. Přiznávám, kněz Ignác Chlupatý nebyl z nejmladších, ale sloužil stále dobře. Před nedávnem se však u něj projevil vysoký věk více než kdy předtím. Když však v devadesáti letech nezvedl na oltář misál vážící slabých čtyřicet kilo, byla potřeba uvažovat o zaslouženém odpočinku. Proto církevní vrchnost uznala, že ho musí vyměnit ho za mnohem mladší a méně poruchový model.

Jednoho červencového pátku přijel do vsi trabant a z něj vystoupil asi třicetiletý mládenec oblečený jako zchudlá fotbalová hvězda. Děti, zastávající funkci spojek mezi jednotlivými zpravodajskými buňkami místního BBC (obvykle známými pod pojmem drbny), jako první věděly, že se ten mladík jmenuje Alois Kulhavý.

Farní kuchařka pověřila všechny kluky a holky, aby tu novinku roznesli po vesnici s dodatkem, že pan Kulhavý je nový kněz. Děti se rozběhly od stavení ke stavení, neboť místní rozhlas nefungoval od chvíle, kdy ve vsi naposled vypadl proud, což bylo asi tak před čtyřiceti lety.

Do večera o té novince věděli všichni.

Následující neděli praskal svatostánek ve švech. Několik členů pěveckého sboru sboru z nedalekých Paďous se málem nevešlo na kúr. Mnozí z přítomných navštívili chrám Páně poprvé v životě. Spousta lidí

oceňovala výzdobu kostela. Zřejmě nebyli zvyklí na to, že na zdech jakékoliv stavby mohou, krom věšáku na kabáty, být také obrazy.

Ve vsi býval často jedinou ozdobou příbytků, i těch nejbohatších, nástěnný kalendář s více či méně (spíše méně) oblečenými ženami nebo s různými zvířaty.

Mše probíhala přesně podle předepsaných pravidel. Sbor zpíval zplna hrdla, jen místní rádoby zpěvačky jim to trochu kazily. Kněz sám se představil před kázáním a poděkoval za milé přivítání.

Na konci bohoslužby bylo všem malým i větším uličníkům z Horní Dolní a přilehlých samot jasné, že otec Kulhavý bude výtečný terč různých zlomyslných vtípků a nachytávek.

Byl to hodný člověk a jistě i dobrý kněz, ale měl velmi legrační vysoký hlas, který se občas zadrhával a někdy i lehounce ráčkoval. Netrvalo dlouho a pět nejvyhlášenějších firem ze vsi vědělo, co mu provedou, aby ho po svém uvítali v novém působišti.

O týden později, v sobotu, pálilo slunce takovým způsobem, že všichni obyvatelé dávali slepicím do kukaní sáčky s ledem, aby milé slípky nesnášely vejce natvrdo.

Kdo mohl, válel se ve stínu a v dosahu jakékoli vodní plochy. Prachatější obyvatelé vlastnili alespoň nafukovací bazénky, v nichž se mohli čvachtat s celou rodinou. Ti, kdož se pokládali za nejzazobanější, měli za na zahradách stálý bazén.

Občané s nižšími finančními možnostmi si napustili ledovou vodu do kýble, vany nebo lavóru. Do takto naplněných nádob pak s chutí ponořili alespoň nohy. Svou nezastupitelnou roli v osvěžení těla sehrávalo i ono legendární pivo ze sedmého schodu ve sklepě.

Kluci i děvčata používali ke zchlazení především kačák na okraji obce. Nyní v plném létě bylo i v nejhlubším místě vody sotva po pás desetiletému chlapci. Děti si braly ručníky, láhve s pitím a krajíc chleba s marmeládou a vyrážely k vodě. Přesně tak se k rybníku vypravila i ona pětice největších sígrů zve ze vsi.

Pepa, Honza, Filip, Ondra a Milan. Tak se jmenovali ti vyhlášení výtečníci, kteří šli volným krokem k vodě jako velbloudi do oázy. V závěsu za nimi mířil k osvěžujícímu místu i otec Kulhavý.

Kluci ho tak napůl pusy pozdravili. Zdravili tak snad každého. Kněz jim odpověděl a připojil se k nim. Všichni dorazili k vodě zhruba ve stejný čas.

Každý si našel místo na břehu a kluci se svlékli do plavek. Farář si pověsil své oblečení na nedaleký keř. V tu chvíli začali kluci uskutečňovat svůj plán.

Počkali, až páter Kulhavý vklouzne do vody, a aby nebyli příliš podezřelí, skočili se také trochu smočit. Za deset minut se celá parta malých uličníků postupně vytratila, stejně jako kněžovo oblečení.

Kluci pelášili, co jim nohy stačily, k domovu. Jakmile to otec Kulhavý zjistil, že mu chybí oblečení, vypustil s ohledem na své povolání z pusy jen několik relativně slušných nadávek: „Lotři! Lumpové! Zloději!“

Po tomto upuštění páry se mladý kněz vydal na cestu. Šel tím parnem jen v plavkách a bosý, neboť mu kluci sebrali i ponožky a boty. Cesta do vsi mu tak připadala spíše jako křížová cesta.

Do Horní Dolní dorazil se západem slunce a okamžitě se ukryl na faře, kde si léčil opuchlé nohy a spálený obličej i tělo.

Ráno čekalo milého velebníčka obrovské překvapení. Když šel otevřít kostel, aby připravil chrám na bohoslužbu, spatřil něco nečekaného.

Socha svatého Floriána, umístěná v malém parčíku před vchodem do kostela, měla na sobě přesně stejné oblečení, které včera pohřešil.

Chlapci se, ukrytí v houští, potutelně chechtali. Včera jim přece dalo tolik práce navléknout na bezmála dvoumetrového světce tričko, kraťasy i boty a ponožky, původně patřící asi metr sedmdesát vysokému otci Kulhavému.

Museli všechno oblečení nastřihnout a znovu se špendlit kolem jednotlivých končetin a trupu zavíracími špendlíky.

Pohled na faráře, jenž si myslel že ho klamou smysly, i na svatého Floriána, oblečeného do fotbalového trička a kraťasů a s kolárkem kolem krku byl zcela nepopsatelný a dokonale k nezaplacení.

Otec kulhavý jen zlostně zafuněl, rychle sundal hadry ze sochy a odnesl je do nejbližšího kontejneru.

Hned potom sloužil mši, jako by se nikdy nic nestalo.

Ještě čtrnáct dní po té události místní veřejné mínění rozebíralo plavky pana faráře a jeho fyzickou kondici.

13. Doktor

„Hani, už to víš? Do městečka přijede novej felčar,“ oznamovala babka Nováčková babce Paterové.

„Nepovídej, Kláro, a kdy přesně přijede?“ zajímala se paní Paterová a přendala si nákup z jedné ruky do druhé.

„Úplně přesně to nevím, ale proslýchá se, že někdy příští týden,“ paní Nováčková se dmula hrdostí na vlastní důležitost. Přece je to ona, důchodkyně Nováčková, kdo první přinesl veledůležitou zprávu.

Kdo někdy žil na vesnici nebo v malém městečku, jistě zná sílu a rychlost drbů. Zpráva o příjezdu nové praktického lékaře do večera oběhla celou obec a hned se spekulovalo o tom, jak vlastně ten člověk vypadá.

Matky svobodných dcer na vdávání si dělaly velké plány do budoucna. Doktor, to je přece partie k pohledání!

Otcové si jen povzdechli. Moc dobře věděli, že s jejich drahými polovičkami a dcerami bude k nevydržení, dokud některá svobodná toho frajera neklofne. Tedy za předpokladu, že ten lékař bude svobodný a nezadaný.

Týden v městečku ubíhal rychleji než horský potok. Ženská část obyvatelstva měla plné pusy všemožných názorů a ani jedna nevěděla, co dělat nebo říkat dřív.

Když ve čtvrtek ráno přijel na náměstí hezký zelený automobil, prakticky všechny dámy byly u vytržení.

Z vozu vystoupil asi pětatřicetiletý, pohledný muž vysoké postavy,

černých kučeravých vlasů a tmavých očí. Mnohé ženy jen obdivně vydechly.

Mládenec zamířil ke zdravotnímu středisku. Za chvíli už všichni, díky sestřičce od zubaře Vlka, věděli, že ten krasavec vešel do uvolněné ordinace praktického lékaře. Z toho tedy vyplývalo, že je to skutečně ta slíbená náhrada za doktora Mikulku, který letos odešel do důchodu ve věku pouhých devadesáti let.

Nový lékař se jmenoval Pavel Bauer a bydlel v jednom z bytů nad střediskem.

Většině mužů připadal nový praktik příliš mladý a nezkušený. Nedůvěřovali mu.

Ženská část obyvatelstva si okamžitě začala vymýšlet nejnemožnější záminky k návštěvě doktora. Především ty svobodné nebo rozvedené bez ohledu na věk cítily nutkavou potřebu se před mladým lékařem svlékat alespoň do půl těla.

Doktor Bauer měl rád ženy, ale čeho je moc, toho je příliš. Zvlášť, když se mu ty krasavice začaly producírovat s vyzývavými výstřihy přímo před bytem.

„A dost! Ženský, buď se přede mnou budete svlékat v ordinaci a to teprve tehdy, když to budu vyžadovat, nebo požádám o změnu působiště!“ vykřikl jednoho dne, neboť pohár jeho trpělivosti přetekl.

Dámy protáhly obličeje, ale poslechly. Nechtěly přijít o možného nápadníka.

Jednou na podzim seděl doktor Bauer jako obvykle ve své ordinaci. Čekárna byla nacpaná k prasknutí. Většinou šlo o starší muže objednané

na preventivní prohlídky.

Sestra zavolala dalšího.

Do ordinace vešel pan Sedláček, šedesátiletý, plešatý chlap jak hora a vyhlášený šprýmař, jakému nebylo široko daleko rovno.

Sotva postavil před doktora Bauera asi pětilitrovou zavařovačku plnou moči, začal lékař tušit nějakou čertovinu. Vždyť mu z očí přímo koukala skrývaná radost z povedeného vtipu.

„Tady jsem vám přinesl dnešní ranní moč, jak jste chtěl, pane doktore.“ pan Sedláček bezelstně posunul sklenici před doktora Bauera.

Doktor Bauer zahrál, že Sedláčkovi věří, ačkoli ho už znal dost dobře, aby nevěřil ani pozdrav.

Sestra si vzala pacienta stranou. Odebrala mu krev, změřila krevní tlak a výšku a zvážila ho. Krev i část moči poputuje do velké laboratoře v označených zkumavkách. Zbytek moči si Doktor Bauer nechal stranou pro vlastní bádání.

Sestra zapisovala Sedláčkův krevní tlak, výšku i váhu. Lékař zatím zkoušel jeho zrak. Až na zanedbatelné nedostatky nezjistil Bauer nic závažného.

„Sestři, šoupněte mu jednu tetanovku! Ať si nestěžuje na nezájem z mé strany!“ poručil mladý lékař, když zjistil, že Sedláček má propadlé očkování proti tetanu.

Pacient se sice bránil, ale zdravotnice ho znehybnila zkušeným chvatem a injekci mu píchla.

Za několik minut opouštěl pan Sedláček ordinaci s tím, že výsledky

rozboru rve a moči budou za tři dny.

Doktor Bauer do konce ordinační doby prohlédl a ošetřil všechny pacienty, kteří ten den přišli.

Po odchodu sestry se Bauer věnoval vzorku moči od Sedláčka. Celé tři dny po nocích zkoumal tekutinu pod mikroskopem a prováděl tajemné testy. Nakonec nabyl stoprocentní jistoty.

Sedláček, ten filuta, na Bauera ušil pěknou boudu.

Třetí den ráno přišly doktoru Bauerovi i výsledky z městské laboratoře. Tyto informace jen potvrdily a doplnily, co lékař už věděl.

„Ten Sedláček je ale liška podšitá," bručel si pro sebe Bauer a pozval si ho na desátou dopoledne. Už se těšil, jak ten chytrolín protáhne ksicht, až zjistí, že se nedal napálit.

Pan Sedláček zase skrýval radost z toho, jak doběhl mladého lékaře a jak to všude rozkecá.

V deset se oba muži setkali tváří v tvář. Jejich pohledy se setkaly jako pohledy dvou kovbojů při souboji v pravé poledne na hlavní ulici. Jen ty revolvery, zavěšené proklatě nízko, chyběly. Bauerovi v hlavě zněla melodie muže s harmonikou z filmu *Tenkrát na západě*.

„Krevní obraz máte celkem v pořádku. Je tam sice trochu vyšší cholesterol, ale nemyslím si, že by mělo smysl předepisovat vám nějakou dietu," začal pomalu lékař.

„To jste uhádl… Já uznávám jen jednu dietu; zeleninu cezenou přes prase," usmál se pacient.

„Tušil jsem to… Taky máte nižší hladinu železa." Doktor Bauer

nahlédl do zprávy z laboratoře.

„Hřebíky zásadně nejím. Jednak jsou tvrdý a jednak se nedaj strávit," bránil se Sedláček.

„To po vás ani nechci… To, co vám říkám, jsou pouhé informace, jak s nimi naložíte, je vaše věc…. Pokračuji dál… Ze zbylých vyšetřený je jasné, že jste zdravý jako řípa." Doktor Bauer schválně napínal pana Sedláčka a vychutnával si tu nejistotu, která se zračila v jeho očích.

„A co moč?" nevydržel svou zvědavost Sedláček.

„Asi byste měl vědět, že ta klisna, od níž jste mi donesl moč, je březí," řekl doktor Bauer stejně klidně, jako by oznamoval večerní zprávy.

„Cože?!"

„Bude mít hříbě… Omyl je vyloučen. Jestli si myslíte, že jsem tak hloupý a nerozeznám lidskou moč od koňské, tak jste vedle. Tři dny jsem ten vzorek zkoumal osobně a prošel i laboratoří ve městě… Věřte mi, ta kobyla bude maminka." Doktor Bauer neztrácel nic ze svého klidu.

Sedláček se smál jako pominutý.

„Chtěl jsem zkusit, jestli vás napálím… Nedal jste se a ještě jste to vzal s humorem. Toho si cením," vyrážel ze sebe v záchvatu smíchu.

Sedláček zašátral ve své tašce a postavil na stůl před doktora Bauera flašku ryzlinku.

„Tady máte tuzér… Veterinář by mě stál hrůzu peněz," komentoval to Sedláček.

O doktora Bauera se chvíli pokoušel infarkt. Měl sto chutí poslat toho

chlapa do míst, kam slunce nesvítí. Raději však v duchu napočítal po desítkách do tisíce.

Vzal si láhev a propustil pana Sedláčka z ordinace.

Večer, když byl konečně sám, vychutnal si skvělé víno do poslední kapky. Rozhodně si to zasloužil.

14. Podivný kůň

„Nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu," praví staré pořekadlo. Tuto pravdu vám jistě potvrdí i členové všech jezdeckých klubů na světě. Stejně tak vám dají zapravdu i všichni amatérští jezdci a milovníci koní.

Kůň je zvíře, které zcela zásadně ovlivnilo vývoj lidské civilizace. Díky nim se člověk mohl pohybovat rychleji a dovedl přemisťovat i těžké náklady. Tato zvířata mají vliv na člověka i v současné době. Stačí si povšimnout, že výkon motoru aut se udává v koňských silách (HP)

Pravda, vyžadují spoustu péče, ale určitě si jí plně zaslouží. Je dobré, že existují lidé ochotní věnovat značnou část svého volného času i finančních prostředků právě péči a výcviku koní.

V Zapadákově se nacházela malá jízdárna s útulkem pro týrané, zanedbané, nechtěné nebo staré koně, poníky a osly.

Staří jedinci zde mohli prožít poklidný podzim svého života a následně stejně klidně umřít. K útulku patřil i obrovský pozemek s pastvinami a menší parcela se hřbitovem pro koně.

Týraným, zanedbaným a nechtěným zvířatům se zde dostávalo láskyplné péče a kvalitního veterinárního ošetření. Místní veterinář ochotně pomáhal personálu útulku při odborném ošetřování koní.

Jednoho dne před hlavní budovu přijel automobil s přívěsem pro koně. Z místa řidiče vystoupil Waldemar Loukota, mohutný třicátník povoláním kovář. Waldemar byl mimo jiné členem zmíněné jízdárny a útulku.

Odpojil přepravník a vešel, aby vyvedl nový přírůstek.

V útrobách přívěsu stál nádherný hnědý hřebec úctyhodných rozměrů. Již na první pohled bylo jasné, že je to starý tažný kůň. Znalci by zajisté poznali, že jde o belgického chladnokrevníka. Nějakým záhadným způsobem přišel o levé oko. Na jeho místě byl pouze prázdný důlek plný hnisu a krve. Pravé oko však překypovalo tou zvláštní něhou, kterou jsou tito něžní obři proslulí. To znetvoření dokazovalo, že si už ledacos prožil.

Dost se bál a váhal vylézt z přívěsu. Waldemar se okamžitě plně přepnul do režimu „zaříkávač koní.“ Dlouho šeptal hřebci do ucha uklidňující slova.

Nakonec se ho zeptal: „Ujednáno?“

Kůň nejdříve pokývl hlavou, a pak podal kováři levou přední nohu. Waldemar to pochopil jako souhlas a projev přátelství. Teprve po té domluvě se belgický chladnokrevník osmělil a udělal několik kroků z přívěsu ven.

Když směřovali ke karanténním ustání, přidala se k nim Eva Mlynářová, trenérka koní v důchodu, která tuto pozici zastávala i zde.

„Ten je úžasnej,“ rozplývala se, když se s Waldemarem pozdravila.

„Koupil jsem ho prakticky za hubičku od nějakejch podivnejch filmařů… Říkali mu Milord,“ odpověděl kovář.

Sotva zaslechl své jméno, zastříhal kůň ušima, nespokojeně zařehtal a trochu se vzepřel.

„Tobě se nelíbí tvoje jméno? Chtěl by ses jmenovat jinak?“ zeptal se kovář.

Hřebec zařehtal a pokýval hlavou na znamení souhlasu.

„Vidíš, jak je chytrej? To filmaři ho tak vycepovali?“ nadhodila trenérka.

„Jo, zahrál si v pár historickejch filmech. A teď už ho prostě nepotřebujou,“ odpověděl Waldemar.

„Co mu opravdu dát jiný jméno?“ navrhla Eva.

„To by šlo, ale jaký?“ přemýšlel Waldemar.

„Co takhle Poirot, když je to ten belgickej chladnokrevník?“

Na to jméno hřebec radostně zařehtal a přátelsky natáhl hlavu k oběma přítomným lidem.

„To je opravdu chytrej kůň… Tak mu budeme říkat Poirot,“ souhlasil Waldemar a odvedl zvíře do odděleného boxu, kde stráví několik dnů v karanténě.

Hned potom Waldemar Loukota zavolal veterináři Vincentu Nožičkovi.

Nožička přijel přibližně za hodinu a koně důkladně prohlížel. Odebral mu krev i vzorky exkrementů a moči.

„Nechám ho karanténě tak týden, to by měly být hotové výsledky rozborů… Co se týče povrchu, našel jsem pár čerstvých jizev… Kopyta má v pořádku, ale potřebuje dost nutně okovat… To oko hned ošetřím. Je tam zánět… Určitě sis všiml, že není kastrovaný,“ nadhodil veterinář.

„To jsem si všiml už při koupi, ale nevím, jestli by mělo smysl ho nechat kastrovat… Máme tu sice pár klisen, ale ty už jsou dost starý

a nemocný,“ odtušil kovář.

„I tak by bylo možná dobrý, abyste ho nechali vykastrovat. Bude klidnější.“

„Já bych ho nechal tak, jak je.“

„Do ničeho tě nenutím,“ odtušil veterinář.

Když veterinář Nožička dokončil vyšetření a ošetřil to chybějící oko, Waldemar upravil Poirotovi kopyta a okoval ho. Nakonec ubytoval chladnokrevníka v karanténním stání.

Před odchodem oznámil pan Nožička: „Zejtra ho ještě vezmu na rentgen, abychom měli jistotu, že má v pořádku kosti. Sice to vypadá dobře, ale je lepší to vědět s určitostí.“

Kovář Loukota jen pokýval hlavou a rozloučil se s veterinářem.

Večer se Waldemarovi zdálo, že kůň je nějaký nervózní a rozhodl se, že přespí ve stáji. Vrátil se na chvilku domů, aby si vzal baterku, deku a z lednice pivo a pět studených řízků s několika krajíci chleba.

Hned potom se zastavil pro svou oblíbenou knihu a zamířil zase do stáje.

Za chvilku už seděl kovář Waldemar Loukota v oddělení vedle koně Poirota zachumlaný do deky a opřený o balík slámy.

Z otevřené knihy předčítal koni o jeho slavném jmenovci. Loukotovou oblíbenou knihou totiž byla *„Vražda v Orient Expressu.“* Mezi čtením se Waldemar posiloval pivem a řízky.

Hřebec chvíli pozorně naslouchal a nakonec si udělal pohodlí a usnul.

I Waldemar podlehl spánku.

Rentgen druhý den dopadl docela dobře. Poirot neměl zlomenou ani tu nejmenší kostičku v těle. Waldemar svého svěřence celou dobu doprovázel.

Po uplynutí jednoho týdne bylo jasné, že kůň je, až na chybějící oko, zdravý jako ryba. I ten zhnisaný a krvavý oční důlek se velmi dobře hojil. Kůň přes něj ale musel nosit pásku. Vypadal trochu jako pirát v koňské podobě.

Waldemar tedy hned brzy ráno vypustil belgického chladnokrevníka do ohrady mezi ostatní koně a šel do své kovárny, kde ho čekala hromada práce.

Eva Mlynářová ošetřovala jednoho těžce nemocného poníka, který zde dožíval své poslední dny.

Když se Waldemar kolem páté odpoledne vrátil, zjistil, že Poirot leží v ohradě ve velmi prapodivné poloze. Podobně leží kůň jedině tehdy, když zemře.

Kovář zůstal leknutím stát jako vidle v hnoji. Ten hřebec nebyl drahý ani natolik starý, aby zemřel tak náhle, proto ho překvapilo, že náhle zemřel. Doktor Nožička přece potvrdil, že ten kůň je zdravý. Nad ležícím zvířetem kroužili dokonce i havrani, jako to dělají pokaždé nad zdechlinou.

Loukota hbitě přeskočil ohradu a spěchal ke koni. Poirot, jakmile zaslechl dupot nohou svého oblíbeného ošetřovatele, okamžitě vstal a pobíhal kolem kováře se šibalským leskem v oku a s elánem hříběte. To zvíře se radovalo, jako by se s Waldemarem právě potkali.

„Teda, tys mě ale doběh,“ zasmál se kovář a ze srdce mu spadl obrovský balvan.

„Co se stalo?“ vyzvídala Eva Mlynářová, která si teprve teď našla chvilku na kontrolu pastviny.

„Poirot umí předstírat mrtvolu.“ Waldemar přelezl ohradu a došel k Evě.

„To už jsme přece u filmovejch koní zažili mockrát.“

„Jo, ale on to dotáhl k dokonalosti… Představ si ,že už se tady slétali havrani.“

„Tak to tu ještě nebylo.“ Eva Mlynářová obdivně pískla.

„Nebouchlo tady náhodou něco, že se ten kůň takhle zachoval?“ zajímal se Waldemar.

„Byly tu na exkurzi děti z nedalekýho tábora… Vedl je sem pan majitel… Je docela možný že některé z nich jen tak pro legraci prasklo nafouknutej papírovej pytlík,“ vzpomínala Eva.

„Tak to už jsem doma… Přece jsem ti říkal, že hrál v několika historickejch filmech. Tam se každou chvíli válčí a střílí. Určitě po něm chtěli, aby při výstřelu jeho směrem dělal mrtvýho… To víš, něco takovýho koni nevymizí z hlavy,“ uvažoval Waldemar.

„Vidíš, to mi nějak nedošlo… Asi bychom měli na ohradu dát ceduli s nějakým upozorněním,“ navrhla Eva.

Následující den na výběhu na výběh pověsili nápis: *„Prosíme návštěvníky, aby nedělaly žádný hluk připomínající střelbu či výbuch. Jeden z koní pak předstírá, že je mrtvý. Uvidíte-li některého koně ležet*

bez hnutí, nelekejte se. On za chvíli zase vstane. Popřípadě informujte někoho z personálu.“

Cedulka byla napsaná hned v několika jazycích, neboť do Zapadákova občas zavítali i zbloudilí cizinci. Pravda byl to jev zcela ojedinělý, ale asi tak jednou za padesát let se v obci nějaký ten zahraniční turista objevil.

Když sem přišli nějací zvlášť zvědaví turisté, Waldemar s Evou předváděli, co jejich nejnovější přírůstek dovede a dokonce i to, jak bravurně hraje mrtvolu.

15. Pomsta

Ulicemi města Palerma se šílenou rychlostí řítila černá limuzína. Obyvatelé vybíhali z domků, nebo se vykláněli z oken. Hodiny na radnici se v údivu zastavily a kostelní zvony ohlašovaly poplach.

Starosta se raději zavřel do protiatomového krytu.

Zatím uvnitř vozu don Lino popohánět řidiče: „Přidej, ty utahanej šneku, ospalej lenochode! Přidej, nebo ti osobně uříznu uši obě uši, ty mameluku!“

Řidič se bleskově pokřižoval a ještě více sešlápl plynový pedál. Věděl, že don Lino, současná hlava Cosa Nostry, je schopen všechny své hrozby splnit. Dnes si s sebou navíc vzal čtyři své nejostřejší chlapy a svého prvorozeného a jediného syna.

Takový Mario umí odkrouhnout člověka už jediným zlým pohledem. Luigi kdysi na Linův příkaz poslal jednomu nepohodlnému člověku výhružný dopis se slovy: „JSI MRTVÝ!“ O hodinu později toho může opravdu našli mrtvého. Luigi však ve chvíli, kdy ten dotyčný zemřel byl v baru a platil jednu rundu za druhou.

O mladém Linovi, jenž se jmenoval Alessandro, řidič radši ani nepřemýšlel. Ten chlapec pomáhal otci snad od pěti let.

„Tohle nikomu neprojde jen tak bez trestu… Prý omyl… Madonna Mia, taková ostuda!“ mumlal si vztekem brunátný Lino.

Ostatní mlčeli. Jen mladý pán vypadal stejně našňupnutě jako k otec. On byl přece tou obětí. Tak strašlivá věc se nesmí nechat bez pomsty, proto řekl otci, co se mu stalo a ten pak sebral čtyři své nejlepší muže, zalarmoval šoféra a teď jedou s větrem o závod na druhý konec města,

aby se věc srovnala.

Šofér vzal ostrou zatáčku vlevo takovým způsobem, že dvě ze čtyř kol se ocitly ve vzduchu a za automobilem zůstala žhavá čára. Muži uvnitř limuzíny si za zatáčkou jen srovnali tmavé klobouky a upravili stejně zbarvená saka.

Když policisté viděli známou SPZ, v zájmu vlastního zdraví i života předstírali dočasnou slepotu. Někteří se pro jistotu zabarikádovali na služebně a pustili se do inventury. I muži zákona moc dobře věděli, že don Lino nikdy nespěchá, pokud to není nezbytné. Naposled takhle ďábelsky uháněl před dvaceti lety, když vezl svou ženu do porodnice.

„No tak přidej, želvo!“ řval Lino na z řidiče až málem praskala okénka auta.

„Pane, plyn už mám na podlaze! Rychleji opravdu jet nemůžu!“ bránil se řidič.

Mafián jen temně zavrčel, prokřupnul si klouby na rukách a duchu počítal u domy, aby se trochu uklidnil.

Od okamžiku, kdy se dověděl o tom, jak moc jeho milovaného Alessandra ponížila a ztrapnila ta událost, která v tuhle chvíli hýbala celým městem, byl don Lino jako na trní. Jakmile sám viděl následky onoho incidentu na svém synovi, okamžik si myslel, že ho snad klepne pepka a už se z toho nevzpamatuje. Ihned se rozhodl k ráznému činu. Přece ze sebe nebo ze svého syna nenechá dělat terč posměchu! Kam by ten svět dospěl, kdyby nikdo neměl úctu k takové osobnosti, jakou je právě don Lino? Oko za oko a zub za zub. Takové bylo jeho heslo.

Ach ano, tady to je. Místo synovy pohany.

Docela obyčejný dům s velkou výlohou. Nápis nad prosklenými dveřmi hlásal: *„Matteo Brilantini Holičství.“*

Holič sám byl obtloustlý, přibližně padesátiletý, malý, obtloustlý chlapík s chytrýma očima. Zrovna leštil vitrínu, kde vystavoval všelijak upravené paruky, a zálibně si prohlížel svůj vlastní obraz na skle.

Ano, tyhle bujné kučery dají něco práce, než se správně učešou. Holič musí dělat svému krámku reklamu i svým vlastním vzhledem.

Najednou před jeho oficínou smykem zastavila limuzína a ještě zadkem opsala půlkruh. Jen díky mistrovskému řidičskému umění se vůz nepřevrátil a stál přesně na místě vyhrazeném pro limuzíny.

Sotva Brilantini zahlédl to černé auto zahýbat k jeho skromné provozovně, vběhl dovnitř a na dveře pověsil cedulku: „ŠEL JSEM K HOLIČI.“ Tato strategie však nebyla k ničemu, neboť než stihl zavřít dveře, Rocco, největší Linův hromotluk, strčil do mezery nohu, aby holič nemohl vstup zcela uzavřít. Navíc se vecpal svými mohutnými rameny vevnitř.

Mistr řemesla brandýřského jen vyděšeně couval ke zdi. Brilantiniho hrůza dosáhla vrcholu v okamžiku, kdy do místnosti vešli i ostatní členové trestného komanda.

Sám don Lino přistoupil k holiči, popadl ho za límec a přitlačil ke zdi.

„Tak to jsi ty, ten odřifous, co ostříhal mého syna?!“ vykřikl až se krámek otřásal v základech.

„Ano,“ vypravil ze sebe s velkými obtížemi dotázaný.

„A co je podle tebe tohle?“ zařval znovu don Lino a strhl Alessandrovi

klobouk z hlavy.

Sestřih, který tak odhalil, se nedal ani při nejlepší vůli označit jako módní nebo elegantní. Spíš to vypadalo, že mladík nedopatřením spadl pod sekačku na trávu a přitom potkal pelech plný rozzuřených koček s kbelíkem depilačního vosku.

„Každý přece občas mívá den, kdy se mu nic nedaří," bránil se lazebník.

„Ale tentokrát jsi to opravdu hodně přepískl, nemyslíš?!… Tohle ti přijde draho, ty pucifousi proradnej, ty lazebníku nedoučenej!" křičel Lino až mu selhával hlas.

„Šéfe, mám rozmíchat rychletuhnoucí beton?" zeptal se Luigi.

Brilantini vyvalil oči. Snad mu nechtějí dát betonové botky a pak šup do moře.

„Ne! Uděláme to jinak… Zničil mému krásnému synovi jeho perfektní účes, tak teď mu i my oholíme hlavu," pronesl zlověstně don Lino.

Mario odtáhl holiče ke křeslu a násilím ho usadil. Luigi Brilantiniho přidržoval, aby se nemohl ani hnout. Zbylí dva muži hlídali u dveří.

„Chlapče, tohle je teď na tobě," řekl významně Lino senior.

Holič seděl v křesle a v očích měl smrtelný děs. Mládenec uchopil nůžky, položené na stolku u zrcadla. Přikročil k Brilantinimu. Vzal mezi palec a ukazováček jeden z těch úžasných kučeravých pramenů. Brilantini vyvalil oči ještě víc a málem ani nedýchal.

V příští vteřině všichni překvapením otevřeli pusy dokořán. Ta nádherná, bujná, černá kštice zůstala celá v ruce Alessandra Lina. Holič

Brilantini měl hlavu hladkou a holou jak kulečníkovou kouli.

Brilantiniho posměšný smích nešlo přeslechnout. Mafiánům sklaplo. Alessandro štítivě odhodil paruku na zem.

„Hoši, jdeme domů… Tady už byla jiná parta," rozhodl Lino.

Celá skupina se s velkou nevolí odebrala směrem k limuzíně a nastoupila. Holič Brilantini sebral ze země svou paruku a zavřel krám. Smál se i ve chvíli, kdy muži v tmavých oblecích nastartovali a odjížděli ve svém voze. Hned potom se věnoval úpravě svých falešných vlasů.

16. Výlet na Moravu

„Martine, přijeď za mnú na pár dnů… Estli chceš, tak s sebou vezmi nějaké kamarády. Mám tu výborné víno,“ ozval se mi toho rána strýc Cyril.

Strýček Cyril byl bratr mé matky. Po smrti jejich rodičů se vrátil do rodné vísky nedaleko Mikulova, kde přebral odpovědnost za rozsáhlé hospodářství s malým vinohradem a švestkovým sadem. Obě plodiny velmi dovedně proměňoval na kapaliny nebývale lahodné chuti, což mu v důchodu pomohlo si trochu přivydělat.

„Dlouho jsme se neviděli. Mohl bych přijet ve čtvrtek a strávit u tebe prodlouženej víkend,“ odpověděl jsem.

Rozloučili jsme se a já se těšil, až řeknu kamarádům, že pojedeme na Moravu. Uznejte sami, že takový prodloužený víkend na Moravě ve společnosti nejlepších přátel doplněný dobrým vínem je skoro lepší než dovolená na pláži.

Dal jsem rodičům vědět, kde a s kým budu k zastižení a začal s přípravami. Sice mi už bylo dvacet a nemusel jsem nikomu nic říkat, ale chtěl jsem, aby někdo věděl, kde budu.

Zanedlouho jsem se sešel se svými čtyřmi kamarády. Petr, Aleš, Hugo a Tomáš mi potvrdili účast.

Všichni jsme už od loňského roku hrdými vlastníky řidičského průkazu skupiny A. Každý z nás si hned po jeho obdržení opatřil aspoň trochu pojízdné jednostopé motorové vozidlo s dvoutaktním spalovacím motorem ,jinak též zvané motorka.

Rozhodli jsme se, že za strejdou k Mikulovu pojedeme na

motocyklech. Vyrazili jsme ve čtvrtek brzy ráno. Z motorů našich strojů se linuly zvuky srovnatelné s flotilou pořádně nadopovaných trabantů.

Vzhledem k dopravní situaci na dálnici D1 jsme raději volili cestu po silnicích první, druhé i třetí třídy.

Ke strýci Cyrilovi jsme dorazili až tak kolem desáté hodiny dopoledne. Znal jsem některé zvyky strejdy Cyrila a věděl jsem, kde se bude vyskytovat. Už jako malý kluk jsem s mámou a tátou jezdil za strejdou do téhle trochu zapomenuté vesničky asi dvacet kilometrů od Mikulova.

Strýc byl starý mládenec a většinu svého volného času trávil na svém vinohradu, u něhož byl i pěkný sklípek. Podobné sklepy v parných letních měsících skýtají potřebný stín a chládek. I strýčkovo obydlí obydlí se nacházelo dost blízko, aby tam člověk trefil i v poněkud ovíněném stavu.

Nejdřív jsem zaklepal na dveře sklepa. Netrvalo dlouho a z hlubin země se vytvořil vynořil malý, šlachovitý mužík s černými prošedivělými vlasy. Hádal jsem mu něco mezi osmdesátkou a smrtí.

„Vítaj, Martine, pojďte všici dál," oslovil nás, když jsme ho pozdravili.

Svoje motorky jsme zaparkovali do dvora strýcova hospodářství a teprve pak jsme se vrátili ke sklípku.

Kdybych jen tušil, co bude následovat, radši bych se otočil na podpatku a jel na svém splašeném potrubí zpátky domů do Prahy.

„Nále, Martine, ty špatně vypadáš… Hubené si, že bych ti moh žebra počítat. Tváře máš, jak dyby sis furt pískál… Čím ťa vaši krmí?… Že ty dostáváš akorát spařené otruby!" rozhorlil se strýc Cyril.

Nezmohl jsem se ani na slovo, jelikož jeho pusa se svou kadencí vyrovnala kalašnikovu.

„Neboj sa, tady ťa spravíme a ty tvoje kumpány také," pokračoval ve své řeči. „Pojďte přece dál a sednite si, ať mně nevynesete spaní."

Poslechli jsme strýčka a za chvíli už každý z nás měl na talíři kus uzeného, jaký by uspokojil každého masožravce. Dostali jsme nože a strýc přistavil i láhev nakládaných okurek a naložených feferonek. Našel se i strouhaný křen. O hořčici a chlebu ani nemluvím, neboť to je samozřejmost.

Po několika soustech se objevil Cyril odkudsi z hloubi sklepa, osvětleného petrolejkou. O rameno měl opřený koštýř a druhou rukou rozdával sklenky.

„A teď to musíte hoši pěkně zapít," řekl, když naléval Petrovi do skleničky zlatavé víno.

Také my ostatní jsme dostali svou dávku tekuté révy. Ochutnali jsme. Bylo výborné, lehce nasládlé a příjemně voňavé.

„Tož co, šmakuje?" strýc málem pukl zvědavostí.

„Je dobré," řekl jsem.

Cyril se naježil: „Có, ty hlupoňu? Enem dobré?… Výborné je, a ty bys před ním měl smeknút! Na tomhle víně si pochutnávajú aj naší radní, a to sú nějací páné!"

Rychle jsem opravil své tvrzení, neboť jinak by nám hrozilo, že už nedostaneme ani kapku, a to jsem nechtěl. Tohle bílé bylo opravdu skvostné.

Strýc nám dal okoštovat i svoje i další své odrůdy bílého i červeného vína. Ani jsem nevnímal, jak rychle se naše sklenky doplňovaly a za chvíli už jsme měli těžké jazyky a poněkud nejistou chůzí.

Zbytek dne a večer už mám tak nějak v mlze. Nejsem si úplně jistý tím, kdy a jak jsme se vlastně vymotali z podzemí. Dále si matně vzpomínám, jak jsme opilými hlasy vzbudili půl vesnice, když jsme všichni najednou a jeden přes druhého zpívali různé písničky. Bylo to příšerný maglajz.

Aleš se silným řevem domáhal přítomnosti jakékoliv dívky.

Petr objímal kandelábr a sliboval mu věčnou lásku.

Hugo zapomněl na slušné vychování a zvracel do záhonku růží před radnicí.

Tomáš šněroval po návsi směrem ke kostelu a já se ho snažil otočit, aby se vrátil k Cyrilovi domů.

Mám ještě jednu relativně jasnou vzpomínku. Vím poměrně přesně, že jsme se nějakým způsobem dokolíbali ke strejdovi domů. Pak už byla tma, jako když vypadne elektrika.

Tuto tmu a spánek rozptýlilo kokrhání kohouta a následně i naklepávání kosy. Cyril se zřejmě chystal na trávu pro králíky. Tyhle zvuky zcela jistě probudily v mé hlavě malého permoníčka s obrovskou palicí, kterou mi okamžitě začal bušit do mozku. Ta bolest byla hrozná. Inu, opilcovo ráno.

Zjistil jsem, že všichni ležíme na hromadě sena ve stodole. Vyhrabali jsme se ze sušené trávy.

„Chlapci předevčírem jste si dali pořádně do trumpety,“ řekl místo

pozdravu strejda.

„Panenko skákavá, my prochrněli den a něco," vydechl jsem.

„Vy jste toho moc nenaspali," poznamenal Cyril.

„Já teda o ničem nevím," řekl jsem udiveně.

„V tem případě nevím, kerá dobrá duša vytáhla starostovo kolo až na balkón ve druhém patře," prohodil strýček a pokračoval v naklepávání kosy.

„To jsme mohli být my," připustil jsem.

Poněkud mě ten čin udivoval. Znal jsem způsob, jak s pomocí kladkostroje vytáhnout prakticky cokoli do libovolné výšky. Toto umění mi obstaralo poznámku od třídního učitele, když jsem s kamarády vytáhl jeho Škodu 120 na plochou střechu naší školy. Ani v nejdivočejší představě by mě nenapadlo, že bych toho mohl být schopen i pod vlivem alkoholu.

„Uklidni sa, už je zase dóle… Horší bude vylovit z rybníka ten sud, co měl hostinské jako vývěsní štít," vyprávěl Cyril, jakoby o nic nešlo.

„Šmankote, to jsme taky byli my?"

Strýc kývl a dodal: „Až potkáte nějakou děvčicu, tož sa radšej tvařte jako svaté za dědinú."

„Chceš mi říct, že byly i nějaký nepříjemnosti s holkama?" vyděsil jsem se.

„Dobéval ses na starostovu céru, jak by šlo o život," utrousil Cyril a kontroloval kosu.

To mi bohatě stačilo.

„Kluci, okamžitě jedem domů!“ vykřikl jsem.

„Ále co máš z teho? Také hlúpotiny, možná aji horší, sme za mlada dělávali taky a svět se nezbořil,“ poznamenal Cyril a dodal: „Všecko se jednú zapomene.“

Musel jsem mu dát za pravdu. Zůstali jsme tedy až do konce víkendu u strejdy. Při dalším koštování vína jsme si dávali mnohem větší pozor, kolik toho vypijeme. Rozhodně jsme nechtěli zažít tolik ostudy jako poprvé.

17. Kauza ježibaba

V soudní síni Královského nejvyššího soudu pohádkové říše bylo nacpáno k prasknutí. Dnes se projednávala velmi závažná záležitost, která již několik dní hýbala celým pohádkovým královstvím.

Soudcem pro tento proces byl ustanoven děd Vševěd, známý nejen pro svou moudrost, ale i pro svou spravedlivost.

Na lavici obžalovaných seděla ježibaba. Žaloba zněla jasně: pokus o vraždu, omezování osobní svobody a kanibalismus.

Oběti seděly na straně svědků. Jeníček a Mařenka. Dvě nevinně vyhlížející děti sledovaly proces se zájmem. Šlo přece o jejich osudy. To oni jen o kousek unikli od ježibaby, která si je chtěla upéct. Jejich právník vylíčil celý ten příběh tak dojemně, že i přítomní otrlí loupežníci uronili nějakou tu slzu.

Obhájce obžalované se snažil vzbudit sympatie i vůči ježibabě, jenže se mu to nedařilo. Ošklivá stařena, která držela ty krásné děti pod zámkem v chlívku a ještě je chtěla sníst, nikoho neobměkčila.

Ježibaba poprosila o možnost pronést několik slov.

Děd Vševěd v zájmu spravedlnosti svolil.

Ježibaba se postavila před soudce a vyprávěla: „Vážený soude, žila jsem si celých dvě stě let úplně v klidu a starala se o svou zahradu a o perníkovou chaloupku. Podnikala jsem v oboru gastronomie. Mé perníky jsou vyhlášené široko daleko. Pomáhala jsem i nemocným, i když o mně každý vykládal, jak jsem zlá.

Jednoho dne jsem si hleděla svého a sušila léčivé byliny, když jsem

najednou uslyšela šramot na své střeše. Vykoukla jsem a slušně se zeptala: »Kdopak mi to loupe perníček?« O nic jiného nemohlo jít, přece poznám, když mi někdo krade perník.

Tenhle malý nezbeda se mi vysmál: »To nic babičko, to byl jenom větříček.«

Kdyby mi normálně řekl, že na můj perník dostal chuť, ráda bych mu nějaký kousek dala. Takhle mě ale docela naštval. Vždyť mi ničil novou střechu. To jsem měla dovolit aby mi do chalupy pršelo?… A ta holka mi ujídala ze zdí. Ani se nenamáhala zeptat se, jestli může.

Vyzvala jsem je tedy, aby šli ke mně domů. Nikdy nezapomínám na pohostinnost. Oba souhlasili a následovali mě do mého domu. Dala jsem jim malé pohoštění a požádala je: »Řekněte mi, kde bydlíte a já se s vašimi rodiči domluvím na náhradě škod, co jste mi způsobili.« Odmítli. Naléhala jsem dál a oni mi konečně řekli adresu, kde bydlí.

Když dojedli a dopili, vydali se prohlédnout můj dům. Vůbec se nezeptali, zda smějí takhle vniknout do mého soukromí. Vlezli i do chlívku a vypustili mého pracně vykrmovaného pašíka. Zavřeli za sebou vrátka a zámek na nich sám zapadl.

Nevěděla jsem, co mám dělat dřív. Potřebovala jsem chytit své prase a najít klíč od chlívku, abych pustila obě děti ven. Rozhodla jsem se nejdřív polapit vepře a teprve potom odemknout chlív s dětmi. Bohužel mé prase mezitím udolala vlčí smečka. Vrátila jsem se tedy ke své chaloupce a zjistila, že Jeníček a Mařenka mi snědli korýtko, které bylo upečené z nejlepšího perníku.

Rychle jsem našla klíč a otevřela vrata chlívku, aby ti dva nesnědli ještě něco dalšího. Potom jsem vytáhla těsto a chystala se udělat nové koryto a přemýšlela jsem, kde seženu nové prase.

Jeníček si to asi vyložil tak, že si je chci upéct a donutil mě, abych si sedla na lopatu, kterou vsouvám do pece své výrobky, a šoupl mě dovnitř. Naštěstí pec nebyla příliš rozpálená a já se dostala včas ven. I přesto jsem skončila v nemocnici s popáleninami druhého stupně na nohou a rukou. Tihle dva malí vandalové zatím unikli do bezpečí svého domova," ježibaba na několik okamžiků umlkla, aby se pořádně nadechla a zároveň vzpamatovala z prožité hrůzy.

„Slavný soude žádám, abyste řádně a důkladně projednali a prozkoumali má slova," pokračovala stařena. „Jistě zjistíte, že říkám pravdu. Nikdy jsem se žádného kanibalismu nedopustila ani náznakem. Věřte mi, nejraději ze všeho mám vepřové, drůbeží a hovězí nebo skopové maso… Pokud jde o pokus o vraždu, toho jsem se také nikdy nedopustila. A to omezení svobody byla pouze nehoda."

Po těch slovech se ježibaba odebrala na své místo a porota odešla k poradě. Všichni napjatě očekávali konečný verdikt. Zhruba za hodinu znovu přišel celý tribunál.

„Dospěla porota k rozsudku?" zeptal se slavnostně děd Vševěd.

„Ano, pane soudce," odpověděl za všechny kouzelný dědeček.

„Jak zní verdikt?"

„Porota došla k jednoznačnému závěru. Ježibaba je nevinná ve všech bodech obžaloby. Také jsme uznali, že zákonní zástupci Jeníčka a Mařenky jsou povinni nahradit ježibabě veškeré škody a ušlý zisk. Dále jsme se shodli, že obě děti se musí veřejně omluvit za to, co ježibabě udělali," oznámil kouzelný dědeček.

Děd Vševěd rád potvrdil vynesený rozsudek. Ještě než všichni opustili soudní síň, tak se Jeníček s Mařenkou upřímně a přede všemi omluvili

a slíbili, že už nikdy nic podobného neudělají.

Ježibaba zjihla a místo finančního vyrovnání škody ušlého zisku navrhla rodičům obou dětí alternativu. Rodiče a obě děti jí pomohou s perníčky a s opravou chaloupky. Ona jim za to celou tu záležitost odpustí. S tím celá rodina souhlasila a všichni odešli ze soudní budovy.

Jeníčkovi a Mařence se pečení a zdobení perníčků líbilo natolik, že se domluvili s ježibabou. Jakmile prý dorostou do správného věku, tak k ní půjdou do učení a pomůžou jí vedením perníkářské firmy.

18. Dva hrnečky

V jedné šumavské hájovně na polici mezi talíři stály dva krásné kovové hrnky. Oba patřily dětem hajného.

Ten zeleně puntíkovaný byl Honzíkův a ten s růžovými srdíčky patřil Růžence. Růženka a Honzík se svými hrnečky chodili na maliny, borůvky, ostružiny nebo na jahody. Brali si je i k pramenu kousek od hájovny, kde byla ta nejlahodnější voda vonící jehličím, květinami a lesním medem.

Děti a měly svoje hrnečky moc rády. Růženka svůj hrneček dokonce pojmenovala. Říkala mu pro jeho vzorek Srdíčko. Honzík tomu svému dal jméno Puntík.

Jednoho dne oba hrnečky viděly, že je maminka obou dětí ustaraná. Odpoledne dokonce přišel pan doktor z nedaleké vesnice a potom to slyšeli: Děti jsou nemocné. Včera venku nastydli a dnes mají horečku.

„Musíme něco udělat," řekl Puntík Srdíčku.

„Máš pravdu… Ale co bychom měli udělat, aby Honzíkovi a Růžence bylo líp?" namítlo Srdíčko.

„Vím co podnikneme, s někým se poradíme… Pojď," vyzval Puntík svého kamaráda.

Oba hrnečky slezly o políčku níže, kde podřimoval velký, starý a moudrý hrnec, který znal odpověď snad na všechno.

Zeptali se ho: „Růženka a Honzík jsou nastydlí. Co by se dalo udělat, abychom těm dětem pomohli?"

„Nejlepší by bylo, kdybych jim uvařil lipový čaj, oslazený medem," zamyslel se hrnec. „Takový čaj by docela určitě pomohl."

„To se dá přece lehce udělat," prohodilo vesele Srdíčko.

„Jasně, hned vyrazíme na cestu a seženeme všechno potřebné," rozzářil se Puntík.

„Musíte přinést květy lípy, vodu z pramene a med lesních včel," vypočítával starý hrnec.

Srdíčko a Puntík opatrně slezli až na zem. Za chvíli už byli na dvorku.

Ohař Brok, který si hrozně rád hrál s Honzíkem a Růženkou viděl dva hrnečky a hned k nim běžel.

„Kam jdete?" zeptal se.

„Honzík a Růženka jsou nemocní. Jdeme pro lipový květ, vodu z pramene a med lesních včel," odpověděl Puntík.

„Můžu vám pomoct? Do mé misky se vejde hodně vody, a taky vás můžu odnést až na kraj lesa, kde rostou lípy a teče tam ten pramen," nabídl se radostně Brok.

„Budeme rádi, když nám pomůžeš," řeklo Srdíčko.

Brok vzal svou misku do zubů a hrnečky si vylezly na jeho hřbet.

„Hlavně buď opatrný, ať nás někde neztratíš," prosil Puntík.

„Nebojte se," odštěkl Brok a hned se vydal se svým nákladem ven ze dvora.

Na kraji lesa se zastavil u velké lípy, která tou dobou byla samý květ.

„Tak jsme tu," řekl pes.

Hrnečky se podívaly nahoru. Žádný z nich nedosáhl na květy, ani když se Brok postavil na zadní nohy a Srdíčko vylezlo na Puntík.

Když to viděla sýkorka Amálka, sletěla k nim.

„Nač potřebujete ty květy?" zaštěbetala.

„Děti hajného Brumly jsou nemocné," zavyl smutně Brok.

„Honzík a Růženka? Ti mi vždycky v zimě podstrojují jako královně," zamyslela se sýkorka a dodala: „Ráda vám pomůžu."

Vylétla až do koruny stromu a za pár minut přilétla zpět. V zobáčku nesla hned několik květů, které dala do Srdíčka. Svůj let ještě několikrát zopakovala, až bylo Srdíčko plné až po okraj.

„Děkujeme za pomoc," řeklo Srdíčko.

„Rádo se stalo," pípla Amálka. „Ať se děti brzy uzdraví."

Rozloučili se a pokračovali k dubu, kde bydlely lesní včely.

„Lesní včelky," volal Brok, „potřebujeme vaši pomoc! Honzík a Růženka z hájovny jsou nemocní a potřebují lipový čaj s medem… Vy máte ten nejlepší med na světě."

„Chvíli počkejte. Moc rády vám dáme trochu medu," řekla včelí královna, která vykoukla z dutiny stromů.

Puntík si stoupl pod díru a za chvíli měl v sobě dost medu na to, aby

osladil čaj celé rodině.

„Děkujeme, včelky," řekly oba hrnečky najednou a ohař jen radostně štěkl.

Brok se s hrnečky na zádech pustil směrem k pramenu. Nabral do své misky vodu a zamířil zpátky k hájovně. Dával velký pozor, aby cestou nevybryndal ani kapičku.

Netrvalo dlouho a starý moudrý hrnec už vařil vodu na čaj. Srdíčko přisypalo květy a Puntík přemístil med ze sebe do jiného hrnku.

Jakmile byl čaj hotový, moudrý hrnec nalil horkou dobrotu nejdříve do Srdíčka a pak do Puntíku. Malá lžička přidala do každého hrnku med a pak už byli oba připraveni jít za dětmi. V tom jim pomohla maminka obou dětí.

Když viděla, jak moc se oba hrnečky snaží pomoci Honzíkovi a Růžence, vzala je a donesla až k dětem.

„Napijte se, to vám pomůže," řekla laskavým a starostlivým hlasem.

Honzík a Růženka se opatrně napili, protože čaj byl ještě horký. O něco později po tom napití se jim udělalo přece jen o trochu lépe.

Za několik dnů už Honzík a Růženka skotačili s Brokem po dvoře i v lese a Srdíčko s Puntíkem měli radost, že jim pomohli.

19. Jak se zvířátka naučila jíst příborem

Když byl svět ještě celkem mladý a lidé rozuměli zvířecí řeči, děly se věci, kterým dnes už nikdo neuvěří.

Tehdy v jednom domečku u lesa spolu žila a hospodařila tři zvířátka. Kočka Míca pes Azor a beran Pepík se o práci kolem domečku spravedlivě dělili.

Míca lovila myši, vařila, uklízela a sháněla jídlo.

Azor hlídal dům ve dne i v noci a nosil dříví na topení.

Beran Pepík pomáhal kočičce s vařením, úklidem a sháněním potravin. Mnohokrát přinesl i zásobu dřeva na celý měsíc.

Jídlo které si uvařili, bývalo často příliš horké na to, aby se dalo hned jíst. Zvířátka proto musela dlouho čekat, než vychladlo. Na jaře a v létě to šlo, i když z toho čekání byli všichni přišerně hladoví. V zimě už takové čekání nebylo příjemné. Studená polévka v mrazivém dnu nikomu nechutnala.

Jednou, když už to nemohli vydržet, dali hlavy dohromady.

„Jak to dělají lidé, když jedí horkou polévku?“ zeptal se beran Pepík kočky Mícy.

„Nevím, ale zkusím to zjistit,“ odpověděla Míca a hned se vydala ven.

Často chodila až k domku na kraji vesnice, kde byly ty nejtučnější myši. I dnes tam zašla a zjišťovala, co a jak dělají lidé.

„Doufám, že nám bude umět poradit… Už opravdu nechci jíst žádné

studené jídlo,“ řekl Azor.

Míca se vrátila až večer. Posadila se k peci, olízala si paličky od sněhu a vyprávěla: „Lidé si horké tekuté papání nabírají na lžíci, ofoukají a pak jedí. Pokud mají na talíři pevné jídlo, napíchnou ho na vidličku a překrojí nožem, znovu pofoukají, aby mělo snesitelnou teplotu a pak to snědí… Celé soupravě těch nástrojů prý říkají příbor.“

„Co kdybychom to udělali zrovna tak? Když to umí lidé, proč bychom se s příborem nemohli naučit jíst i my?“ navrhl Azor.

„Kde seženeme peníze na tři příbory?“ zeptal se beran.

„Prodala jsem nějaké svoje mašle a myslím, že by to mohlo stačit,“ ozvala se kočička a vzala z krabičky od kakaa několik mincí.

Pepík přidal peníze, co dostal za svou vlnu a Azor přispěl výdělkem za noční stráž na dvoře pana starosty.

„To bude určitě stačit,“ řekla Míca.

Druhý den ráno šla Míca do nedalekého městečka a nakoupila tři příbory. Nesla je domů, jako by to byla nějaká vzácnost.

Pejsek i beran byli překvapeni, jak jsou ty věcičky hezké a lesklé a že skvěle padnou do tlapek i do kopýtek. Míca ukázala svým přátelům, jak se vlastně jí s příborem.

Azor a Pepík s tím sice chvíli zápasili, ale nakonec se to přece jen naučili. Trvalo asi dva dny, než se jim podařilo sníst celý oběd, ale díky této své učenlivosti už nikdy nemuseli v zimě pojídat studené jídlo.

20. Pohádka o žirafě

Dnes jsou žirafy vysoké, mají na pískově žluté srsti hnědé skvrny, na hlavách malé růžky a dlouhé, elegantní krky. Ale nebylo to tak vždycky.

V těch pradávných dobách, kdy člověk teprve poznával, co ho odlišuje od zvířat, byly žirafy velké asi jako dnes kůň a měly přibližně stejně dlouhý krk. Jejich kůže byla vždy pískově žlutá bez jediné skvrny a hlavy mívaly úplně hladké, bez jakéhokoli hrbolku.

Žirafy žily spokojeně na afrických travnatých pláních a jediné co je trápilo, byli lvi. kteří je lovili. Těm však dovedly vždy rychle utéct.

Jednou si dvě malé žirafy hrály na honěnou. Jedná se jmenovala Sofie a druhá Lily.

Lily si dobírala Sofii: „Nikdy mě nedohoníš! Já jsem rychlejší! Cha, cha, cha.“

„Ale dohoním tě, dohoním!“ křičela Sofie.

Obě se rozběhly plnou rychlostí. Jenže Sofie zakopla o kámen. Při pádu narazila hlavou do dutiny v akácii a zasekla se tak, že nemohla vyprostit hlavu z úzké díry. Na hlavě jí okamžitě vyskočily dvě pořádné boule.

Když to Lily viděla, běžela pro pomoc. Sehnala jen hrocha a dvě zebry. Zvířata popadla Sofii za nohy a tahala a tahala.

„Au, au, au, au, au, to bolí!“ naříkala uvězněná žirafa.

Prach, který Sofie svými kopyty vířila, a bláto z louže pod jejím tělem zašpinilo její srst.

Hroch, zebry i Lily si chvíli odpočinuli a pokračovali v záchraně. Dalo jim to hodně práce a dost se při té záchranné akci zapotili, ale nakonec se dílo podařilo. Sofiina hlava vylétla z díry jako špunt z láhve.

Zvířata se sice ocitla na jedné hromadě, ale to nemohlo pokazit jejich radost. Všichni spokojeně odešli.

Sofie se šla napít, aby zahnala žízeň po tom vysvobozování. Když však sklonila hlavu k vodní hladině, nevěřila svým vlastním očím. Na hlavě se jí objevily dvě boule, krk i nohy byly měla tak nezvykle dlouhé, že se jí z toho chtělo plakat. Celé její tělo pokrývaly hnědé fleky. Zkusila se trochu omýt, ale některé skvrny ne a ne pustit.

„Co se mi to stalo?“ plakala.

Aby toho nebylo málo, ostatních žirafy se jí smály kvůli jejímu vzhledu. Dokonce ani její nejlepší kamarádka Lily ji nešetřila.

„Jé ty seš teda ohyzda ohyzdná. Být tebou tak někam zalezu a už nevylezu!“ pokřikovaly její bývalé kamarádky.

Sofii to moc bolelo a raději odešla pryč.

Sedla si pod strom a lítostivě plakala.

Tu k ní přišla stará moudrá slonice.

„Co se ti stalo, že tak pláčeš?“ zeptala se slonice žirafy.

Sofie jí pověděla, co se stalo a na závěr řekla: „Jen se na mě podívej, jsem hrozná šereda. Žádný žirafí kluk si mě nevybere a já zůstanu nadosmrti sama. A k tomu se mi smějou i moje kamarádky. Co jen budu dělat?“

„Přemýšlej k čemu ti můžou ty dlouhé nohy a krk posloužit. Třeba zjistíš, že díky těm nohám poběžíš rychleji než ostatní… Skvrny ti pomohou lépe se skrýt před šelmami a ten krk docela určitě dosáhne na nejvyšší větve s těmi nejšťavnatějšími lístky," poradila stará slonice a pohladila Sofii svým chobotem.

Sofie přestala brečet. Postavila se v celé své nádheře. Vstávání jí šlo sice trochu ztěžka, ale nakonec přece jen stála na svých nohách. Zvedla krk a pokusila se hlavou dosáhnout na vysoké větvičky.

Okousala celou hrst velmi chutných listů. Tělem jí projela hrdost na to, co právě dokázala. Zkusila i běžet a objevila, jak moc je rychlá. Lvi ji nedokázali ulovit, ani Sofii nepostřehli, jen díky jejímu zbarvení. Obojí Sofii potěšilo.

Vrátila se ke svým kamarádkám a kamarádům. Ti se jí zase smáli. Jakmile ale ostatním žirafám ukázala své nové dovednosti, rychle se jí přestali posmívat.

Najednou všechny žirafy chtěly vypadat stejně jako Sofie. Schválně strkaly hlavy do dutin stromů a nechávaly se zachraňovat, jen aby měly skvrnité tělo, dlouhé nohy, krky a růžky.

Žirafí kluci totiž přišli na to, že ty růžky jsou dobré k soubojům o žirafí holky nebo při ochraně území.

Od těch dob jsou žirafy vysoké s dlouhým krkem, růžky na hlavách a mají skvrnitou srst.

21. O medvídkovi a bruslích

Je to už opravdu velmi dávno, kdy v šumavských lesích žili vedle sebe v dobré shodě nejen zvířata, ale i lidé.

Zvířata mluvila a chovala se téměř jako člověk.

Jeden krásný a prostorný brloh na okraji Boubínského pralesa obývala medvědí rodinka. Táta, medvěd Arnošt, pomáhal dřevorubcům kácet stromy a s rybáři vytahoval těžké sítě. Máma, medvědice Libuška, vařila, prala, uklízela a zahradničila. Medvíďata, Ondra a Ema nejraději běhala venku s kamarády a hrála si s nimi.

Na jaře oba pomáhali rodičům se zahrádkou. Ema milovala kytičky, proto si každý rok nasela nebo nasázela celý záhon nejrůznějších kvetoucích rostlin. Ondra se rád staral o zeleninu, jeho nejoblíbenější byla sladká mrkev.

V létě chodívali plavat do nedalekého rybníka, sbírali lesní jahody a maliny s borůvkami na ten nejlepší koláč, jaký kdy kdo mohl ochutnat.

Na podzim pouštěli papírové draky, sbírali houby a trhali jablíčka s hruškami.

A protože tenkrát medvědi ještě neměli ve zvyku prospat celou zimu, tak medvíďata dováděla celou zimu na sněhu.

Prvního zářijového dne odešel Ondra poprvé do školy. Ema ještě musela nějaký ten rok a záviděla mu, že Ondra bude mezi svými kamarády. Ondra jí ale vždy vyprávěl a ukazoval, co je pan učitel, výr Šimon, ten den naučil.

Ema tak věděla, že Ondra ve škole počítá, čte, kreslí, zpívá a píše.

Právě psaní se Ondrovi příliš nedařilo, za to v matematice pěkně válel.

Přibližně v půlce září se táta medvěd zeptal: „Ondro, co bys chtěl k Vánocům?“

„Moc bych si přál brusle. Pepa od jezevců už je má a sestavil hokejovej tým. Chci hrát s nima,“ odpověděl Ondra.

„To se budeš muset ve škole ještě hodně snažit a hlavně nesmíš zlobit,“ ozvala se máma medvědice.

„A co bys chtěla ty, Emo?“ ptal se Arnošt.

„Moc bych si přála panenku se šatičkami a s kočárkem,“ zamyslela se Ema.

„Budeš si muset počkat, ale třeba se ti to splní,“ odtušil táta medvěd.

Měsíce se střídaly v pořadí, které udával kalendář a s nimi se měnilo i počasí. Postupně se ochlazovalo a listí na stromech nejdříve změnilo barvu a pak elegantním klouzavým letem opouštělo větve stromů, aby pod nimi vytvořilo hromady, kam se mohla schovat některá drobnější zvířátka.

Jakmile přišel listopad, zamrzaly louže a ve vzduchu tančily první sněhové vločky a brzy se všechno schovalo pod bílou peřinu.

Kalendář na stěně brlohu oznamoval, že je polovina prosince. Libuška připravovala brloh na oslavu Vánoc. Pekla cukroví, které ukrývala na místa, o nichž věděla jen ona. Ondra a Ema byly totiž velmi mlsní. Pokud by medvědice Libuška sladkosti dobře neukryla a neuzamkla nejméně na sedm západů, určitě by musela péct všechno znovu.

Sotva se Ondra vrátil ze školy, běželi oba malí medvídci ven.

Z kůlničky vytáhli sáně a pospíchali s nimi na kopec za jejich obydlím. Sjížděli dolů s rychlostí blesku. Potom zas a znova, nahoru a dolů až do večera. Ondra a Ema měli od maminky přikázáno vrátit se domů po západu slunce. Poslouchali toto nařízení, protože za pár dní měly být Vánoce a oni si nechtěli pokazit naději na vytoužené dárky.

„Dneska to prima klouzalo," pochvaloval si Ondra pokaždé, když se zavrtal do vyhřáté postele.

„A já postavila toho nejlepšího a nejhezčího sněhuláka na světě," šeptala Ema, když usínala.

Tak to šlo den za dnem a najednou nastal Štědrý večer.

V rohu prostoru, který sloužil jako obývák a jídelna v jednom stál nádherně urostlý a ozdobený stromek. Ten smrček dostal Arnošt jako vánoční prémii od dřevorubců.

Z kuchyně voněla rybí polévka a Libuška dopékala poslední porce kaprů. Dostali šest krásných ryb od rybářů až z Třeboně.

Arnošt stáčel do džbánku víno, které jim poslal bratranec Metoděj z Moravy a Libuška dětem přichystala džbán jejich oblíbené malinové šťávy s vodou.

Po chvíli celá medvědí rodinka usedla k večeři. Jedli v tichosti. Jen občas cinkla lžíce nebo vidlička o talíř, nebo zazněl kompliment na adresu Libuščina kuchařského umění.

Po večeři se přesunuli ke stromečku, pod nímž s měli bohatou nadílku. Arnošt obdržel nádherné sváteční boty. Ema výskala radostí nad úžasnou panenkou s šatičkami a kočárkem. Libuška jásala z hedvábného šátku s květinovým vzorem. A Ondra? Ondra byl u vytržení z vysněných

bruslí. Držel je v ruce a radostí poskakoval po celém brlohu.

„Hned ráno je půjdu vyzkoušet," rozhodl se medvídek.

Ještě toho večera si vzal lucernu se svíčkou a šel honem na půdu. Z jedné velké truhly vylovil starou hasičskou přilbu po svém prapradědečkovi. Byla mu tak sice malinko větší, ale přesto si ji vzal k sobě do pokoje.

Ondra ráno ani nemohl dospat. Rychle se nasnídal, oblékl kabátek, na hlavu si narazil přilbu a do tlapek popadl brusle. Utíkal k zamrzlému rybníku, co mu nohy stačily. Tolik se těšil, jak si vyzkouší svůj dárek.

Na břehu rybníka si Ondra obul brusličky a trochu se sklouzl. Neudržel však rovnováhu a spadl rovnou na zadek a přilba se mu smekla z hlavy, jen to zazvonilo. Ondra se nedal zastrašit neúspěchem. Vstal, nasadil si přilbu a zkusil to znovu. Tentokrát přistál na břiše. Tenhle pád bolel o něco víc než ten první. Ondra si na chvíli sedl na okraj kluziště a pozoroval jezevce Pepu s jeho staršími sourozenci a kamarády, jak hrají hokej.

Tolik toužil hrát s nimi, proto taky chtěl ty brusle. Dřív se ale musí naučit na nich jezdit. Ondra se vrátil na led. Znovu klouzal a padal, zvedal se a opakoval skluzy a pády. Při každém pádu mu sjela přilba a led cinkal jako zvonkohra.

Po Ondrově desátém pádu vykoukl z vysekané díry v ledu starý sumec.

Chvíli pozoroval medvídka, a pak řekl: „Já mysle, že ve vsi už zvoní poledne, a on se tu medvěd učí bruslit… Nějak se ti nedaří, co?"

„Bruslit už umím, teď se učím padat!" odsekl Ondra.

„Já myslím, že je to naopak. Padat umíš, ale bruslení ti moc nejde… Nic si z toho nedělej. Zkoušej to dál a budeš stejně dobrý jako Pepa jezevců. Jemu to ze začátku taky moc nešlo, a vidíš ho dneska… Bruslí jako mistr," povzbudil Ondru sumec a vrátil se zpátky do hlubin rybníka.

Ondra to tedy nevzdal, ani to neměl nikdy v úmyslu. Vrátil se další den s kalhotami vycpanými polštářem a zkoušel znovu a znovu jezdit na bruslích. Pokaždé jel o něco déle než předtím a udržel rovnováhu mnohem líp. A pak přišel den, kdy medvídek Ondra uměl jet rovně a dovedl kroužit pěkné obloučky, spirálky, piruety a kroužky.

Sotva si Ondrových dovedností všiml jezevec Pepa, hned ho vzal do svého týmu.

Medvídek byl velmi učenlivý, díky tomu se rychle naučil, jak se hraje hokej. Hokejku mu vyrobil táta jezevce Pepy. Ondra se s ní prohánět po ledě jako blesk a sázel jeden gól za druhým.

Při následujícím utkání mezi mužstvem jezevce Pepíka a družstvem rysa Lojzíka nastoupil Ondra v útoku. Právě medvídek pomohl týmu svého kamaráda jezevce k vítězství 3:1 nad rysovým družstvem.

Celý zápas spokojeně sledoval sumec a později všem hráčům gratuloval k pěkné hře.

22. Vlkovy trampoty

My vlci nemáme zrovna dobrou pověst. Něco o tom vím, jsem jedním z nich.

Jmenuji se Bruno a narodil jsem se do velmi početné vlčí rodiny. Maminka a tatínek mě měli rádi a vycházel jsem dobře i se všemi svými sourozenci.

Když jsem dorostl do dospělosti, musel jsem si vybrat nějaké dobré povolání, abych poctivě pracoval. Vlci dospívají mnohem rychleji než lidé. Ve věku jednoho roku už jsme vlastně dospělí.

„Je načase, aby ses uplatnil ve světě," řekl mi jednoho dne táta.

Máma mi do uzlíčku sbalila pár buchet. Prý si v jedné pohádkové knize přečetla, že to tak dělají lidské mámy, když posílají své synky do světa na zkušenou.

„A hlavně nám ve světě neudělej žádnou ostudu," napomínala mě maminka se slzami v očích a pohladila mě po hlavě.

Vzal jsem si raneček a s pár drobnými v kapsách jsem vyrazil plný optimismu a ideálů do světa.

Šel jsem naším hezkým lesem a zanedlouho jsem ho opustil. Slunce svítilo, ptáci zpívali a mě bylo nádherně na světě.

Třetí den mého putování jsem byl promoklý, hladový a strašně unavený. Sbíral jsem i spadaná jablka, ačkoli jsem je neměl vůbec rád. Buchty od mámy už dávno zmizely v mém žaludku a peníze jsem utratil za něco k snědku.

Sedl jsem si pod strom a odpočíval.

Najednou po pěšině šla koza s těžkým vozíkem. Kozím maso od malička nenávidím, ale kozí mléko miluju.

Vstal jsem a zeptal se: „Paní kozo, směl bych vás poprosit o trochu vašeho mléka?“

Kozu zaskočilo, že ji nechci sežrat, ale po mém ujištění, že mi opravdu nejde o její maso, se usmála a dala mi hrneček mléka.

„Ale zadarmo to nebude,“ řekla koza.

„Jenže já nemám ani halíř,“ odpověděl jsem a na důkaz svého tvrzení jsem obrátil kapsy.

„To nevadí. Bude stačit, když doběhnete támhle do vsi a pohlídáte mi děti, než se vrátím… Bydlíme hned na kraji vesničky… Musím vás ale varovat, mé děti jsou dost neposedné… Chci mít jistotu, že za mé nepřítomnosti nezapálí nebo nezboří dům… Tu máte klíč. Až se vrátím, otevřete mi,“ informovala mě a podala mi klíč.

„Dobře,“ odpověděl jsem.

Kdybych jen tušil, co mě čeká, vzal bych nohy na ramena, sotva by se na obzoru objevila špička kozích rohů. Byl jsem však příliš důvěřivý a neuvěřitelně nezkušený vlk.

Vyrazil jsem podle instrukcí k domečku té hodné kozy a pískal si veselou písničku. Jakmile jsem odemkl dveře a vstoupil do domu, praštila mě rovnou do čenichu letící pánev. Jen se mi před očima přestala rozhodovat bílá a žlutá kolečka, zjistil jsem, že mě tři kůzlata přivázala k židli.

Malí kozlíci se smáli jako pominutí a poskakovali kolem mě s neskrývanou radostí. V místnosti to vypadalo jako po velmi silném zemětřesení.

„To je zřejmě nedorozumění. Já jsem mírumilovný vlk. Vůbec vás nechci sežrat," vysvětlil jsem těm třem.

„Co tu teda děláš?" zeptalo se nejstarší.

„Poslala mě vaše máma, abych vás pohlídal."

„Hele, ty jsi ale úplně mimo, vlku!… My se hlídáme sami!" Prostřední kůzle se prohýbalo smíchem.

„Jestli chceš, abychom tě odvázali, musíš nám slíbit, že si s námi budeš hrát!" vypísklo nejmladší.

„No, dobře," zabručel jsem v bláhové naději, že si s nimi zahraju na babu nebo na schovávanou, oni se unaví a nakonec i usnou.

Mé očekávání se ukázalo jako zcela mylné.

Kůzlata si chtěla hrát na kovboje a indiány. Já měl být kovboj, který musí padnout indiánům do léčky. S velkým váháním jsem na to přistoupil.

Předstíral jsem, že bloudím kozím obydlím. Najednou mi kolem krku padla smyčka provazu. Trochu jsem sebou trhl, jak jsem se lekl. To jsem si dal! Málem jsem se uškrtil.

Když se mi vrátila zdravá vlčí barva do obličeje, přišel jsem na to, že mě ti tři nezbedové zase svázali. Tentokrát mě přikurtovali k „obětnímu kůlu," jímž se stal sloupek ozdobné mřížky v kuchyni.

„Nyní tě obětujeme Manitouovi,“ oznámilo nejstarší kůzle s péřovou čelenkou na hlavě.

„Nejdřív ho ale pořádně pomoučíme, aby prozradil, kam ukryl své zlato,“ ozvalo se prostřední.

„A protože je to odsouzenec na smrt, měl by dostat něco k jídlu, než zemře,“ dodal nejmladší kozlík.

Nejstarší kozí mládě na chvíli odešlo, aby se vrátilo s velkou mísou nejrůznějších žížal, červů, larev a housenek.

„Tady je tvé poslední jídlo,“ prohlásil malý kozlík.

Protože jsem se nemohl skoro ani pohnout, nacpal mi po lžících celou tu hrůzu, ještě živou, do tlamy. Nestíhal jsem to polykat. Nemluvě o tom, že tahle kroutivá žoužel se mi příšerně ekluje. Nejméně čtvrtku jsem vrátil zpátky do mísy…

„A teď to mučení!“ vytasil se nejmladší kozel s hořícím polenem.

Přejel mi plamenem chodidla. Místnost se naplnila pachem spálené srsti a mým bolestivým řevem. Prostřední kůzle si vzalo na pomoc pírko. Za několik vteřin poté mě začalo šimrat na předních packách.

„Pomoc!… Přestaňte!… Nechte toho!“ křičel jsem a smál se, až mi tekly slzy.

„Kde je to zlato, ty smrdutý kojote?!“ řval prostřední malý trapič.

„Zaprvé, nejsem kojot, ale vlk!… Za druhé, nevím, kde to zlato je! Já ho nikam neukryl!“ volal jsem zoufale.

„Tohle ti možná uvěříme,“ řeklo nejstarší a začalo mě odvazovat.

Sotva jsem byl volný, vzal jsem nohy na ramena a pelášil pryč z toho domu hrůzy. Ani jsem nečekal na příchod kozy.

Doběhl jsem až do městečka, odpočinul si a rozhlédl se. Na radnici visel inzerát, že hledají stavebního inspektora, který má schvalovat a kontrolovat různé budovy. Vyžadovali čistý trestní rejstřík a aspoň trochu slušný zrak. Obojí jsem měl.

Z radnice jsem vycházel s novým zaměstnáním. Prvním mým úkolem bylo zkolaudovat hned tři stavby vybudované třemi vepříky.

Vydal jsem se za prvním. Domek jsem našel na kraji městečka. Tento, jménem Rudolf zjevně miloval ekologické a energeticky pasivní pasivní stavby, protože svůj domek postavil z balíků slámy.

Zapsal jsem si to do svého notesu.

„Hej, je tu někdo?“ zavolal jsem, neboť nikde nebyla ani památka po zvonku nebo klepadle.

Než stačil kdokoli otevřít vstupní dveře, taky ze slámy, přišlo na mě tak mocné kýchnutí, že to odfouklo celý dům.

Zcela jsem zapomněl, že občas trpívám sennou rýmou.

„Děsně omlouvám, já jsem ze stavebního oboru… Měl jsem zkontrolovat vaše obydlí,“ huhňal jsem, když se konečně ukázalo růžové, roztomilé prasátko.

„Jenže jste ho zničil!“ rozčiloval se Rudolf.

„Aby byl dům zkolaudován, zapsán do katastru nemovitostí, a aby bylo možno správně používat, nesmí podlehnout žádným povětrnostním vlivům, a to ani kýchnutí,“ citoval jsem z úředního předpisu, zatímco

jsem smrkal do kapesníku.

Prase chtělo ještě něco podotknout, ale já už byl dávno pryč.

Nyní jsem musel na druhou stranu města. I toto prasátko, Daniel, vsadilo na přírodní materiály a ekologický přístup k budování příbytku. Jeho dům byl nádhernou ukázkou přepychového srubu. Nikde ani kousek zdiva z cihel či kamenů a v informacích o stavbě stálo, že nepoužil ani jediný hřebík. Znělo to dost působivě.

Znovu jsem nikde neviděl zvonek ani klepadlo.

„Haló, je tu někdo?“ zavolal jsem u dveří.

S potěšením jsem zaznamenal, že ani můj silný hlas domem neotřásl. Ze dveří na mě vykouklo další pěkné, buclaté růžové prase.

„Jsem ze stavebního odboru. Poslali mě, abych vám zkolaudoval dům,“ vysvětlil jsem a ukázal průkaz se svou podobenkou, kterou mě vybavili na radnici.

„Pojďte dá!“ zval mě Daniel.

Vešel jsem a trochu prudčeji zavřel dveře. Kdesi něco luplo. Ve zlomku vteřiny se na mě řítil strop a střecha. Raději jsem se přikrčil a zavřel oči. Cítil jsem náraz podobný srážce dvou plně rozjetých vlaků.

V následující chvíli jsem se prohrabával hromadou zříceného dřeva.

Když jsem pak vytáhl ze zbytků domu i Daniela, řekl jsem: „Ten dům neschválíme k obývání. Uznejte sám, že dům, který spadne, sotva zavřete dveře, není úplně ideální.“

„Musím souhlasit… Trochu jsem to nedomyslel,“ přiznal vepřík.

Dal jsem mu trochu naděje: „Když dům opravíte, pošlou sem někoho jiného. A tentokrát vám to třeba zkolaudují.“

Za několik minut potom jsem spěchal za třetím vepříkem. Toto poslední prasátko, Luděk, bydlelo na okraji města.

Luděk zvolil obvyklý přístup ke stavbě. Domek měl pěkné cihlové zdi, na střeše pálené tašky se dvěma solárními panely a dřevěné dveře s krásným tlačítkem zvonku. Fasáda byla sněhobílá. To se mi líbilo.

Zazvonil jsem u dveří. Luděk otevřel a já se představil stejně jako u těch dvou předchozích prasátek. On mě pozval dovnitř. Budova samotná byla zcela v pořádku.

V pokynech jsem měl příkaz zkontrolovat i střechu a zapojení solárních panelů. Vyšplhal jsem tedy z vikýře na hřeben střechy. Vzhledem k tomu, že jsem od malička trpěl na závratě ve výškách víc jak tři metry nad zemským povrchem, tohle byla ukázka mé odvahy. Nacházel jsem se dobrých pět metrů vysoko.

Zamotala se mi hlava a v následující vteřině jsem jel po zadku směrem dolů. Přistál jsem v záhonu růží.

„Nestalo se vám nic?“ ptal se Luděk z vikýře.

„To nevím, ale asi jsem mám zničil růže,“ zavyl jsem a pokoušel se popadnout dech.

„To nic… Stejně jsem je chtěl přesadit.“

Luděk sešel dolů a pomohl mi postavit se. Zavedl mě k lavičce před domem a já se posadil.

„S radostí vám mohu oznámit, že váš dům zcela vyhovuje požadavkům

na kvalitní bydlení,“ řekl jsem, když jsem si ze zadní části těl a vytáhl poslední růžový trn.

„To jsem rád,“ odtušil Luděk, podepsal potřebné formuláře a já mohl odejít po své práci.

Vrátil jsem se na radnici, odevzdal záznamy kontrolovaných staveb a dal výpověď ze zdravotních důvodů…

Nepolevoval jsem v hledání vhodného zaměstnání. Po dvou dnech jsem se od kováře ve městě dověděl, že hajný hledá posilu pro práci v lese.

„Les je přece mé přirozené životní prostředí. Kdo by mohl lépe než já zastat takovou práci? Nikdo,“ uvažoval jsem cestou k hájovně.

Myslivec mě uvítal zcela normálně s ohledem na můj vlčí původ. Řekl jsem mu, proč jsem přišel, a on mi tu práci hned dal.

Dostal jsem za úkol hlídat v lese. Kdyby někdo zabloudil, měl jsem ho zavést na správnou cestu a pokud by někdo dělal v lese nepořádek, musel jsem ho pořádně prohnat. Také jsem fungoval jako mykologická poradna, jelikož jsem znal všechny houby do posledního výtrusu.

Navíc jsem pomáhal jedné staré babičce která bydlela na druhé straně hvozdu.

Jednou v létě mi ta stará paní řekla: „Bruno, hlídej u cesty… Volala prý mi vnučka, Červená Karkulka, že za mnou přijde…. Poznáš ji podle červeného oblečení a košíčku s dobrotami. Já si musím nutně odskočit do městečka pro nejnovější jemnou přízi…Karkulce vyřiď, aby počkala v domě. Mám vybitý mobil a než ho nabiju, bude to chvíli trvat a Karkulka se mi nedovolá.“

Souhlasil jsem. Jen co stará dáma odešla, sedl jsem si asi kilometr od domu.

Nedlouho po babiččině odchodu si prostorem stromů vesele hopkalo přibližně desetileté děvčátko s košíčkem a pěknou písničkou. Podle rudých šatiček jsem poznal, že to je ta, na kterou mám čekat.

„Ahoj, holčičko!“ pozdravil jsem dívku kamarádsky.

„Mám zakázáno bavit se s cizími lidmi a s vlky už se vůbec nesmím bavit!“ odsekla dívenka a majzla košíkem po čumáku tak silně, že se mi před očima roztancovaly hvězdičky v pořádném rokenrolu.

Jen co jsem se vzpamatoval, pádil jsem domečku. Rozhodl jsem se, že si zahraju na babičku, abych to děvče pozdržel a aby nebylo zklamané, když najde prázdný dům.

Dorazil jsem tam naštěstí dřív než ta holka. Oblékl jsem si dámské šaty, a jelikož jsem byl tím sprintem úplně vyčerpaný, lehl jsem si do postele. Usnul jsem jako malé štěně.

Probudil mě až příchod Karkulky.

„Babi jsi doma?“ ječela venku.

„Jasně,“ odpověděl jsem nejvyšším hlasem, jakého jsem byl schopen.

Karkulka vešla do ložnice a okamžitě mě poznala.

„To jsi zase ty?!“ vykřikla. „Co tady děláš? Že ty ses sem vloupal, abys mohl babičku sežrat?!“

Strhla ze mě peřinu a vytáhla za packu z postele. Začala se mnou třískat o zem jak s mokrým prádlem. V tu chvíli jsem si vzpomněl, jak mi

babička vykládala, že Červená Karkulka má černý pásek v karate.

Raději nepopisuji, co se mnou vyváděla, protože by to bylo příšerné a nerad na to vzpomínám. Navíc mám určitou hrdost a důstojnost. Nejen, že mi zkroutila packu za záda, až mi ji málem vykloubila, ale ještě mě smotala do preclíku a vyhodila zavřeným oknem ven.

Na nic dalšího už jsem nečekal. Rozmotal jsem své tlapky a bleskově zdrhal pryč. Nechtěl jsem znovu utržit takový mazec od malé holčičky. Strašně jsem se za to styděl a doufal, že se to nikdo nikdy nedoví.

Sotva jsem se za půl roku vzpamatoval z toho nářezu, začal jsem uvažovat o nové práci. Jako jedna z možností se objevila armáda. Byl bych členem pyrotechnického komanda a vyhledával miny i jiné výbušniny.

Také tu bylo fárání a práce v uranovém dole.

V porovnání s tím, co jsem zažil, se mi obojí zdálo jako letní procházka po pláži.

23. Pašije

Slovo pašije pochází z latinského passio- utrpení. V původním významu je to vyprávění o utrpení a smrti Ježíše Krista. Označují se tak přímo evangelijní vyprávění, příběhy, dramatické hry, hudební skladby a další tvorba, která se inspiruje právě jednotlivými evangelii a zpracovává téma Kristova utrpení. Tolik encyklopedická definice pašijí.

Pašije jsou zcela neodmyslitelnou součástí katolického pojetí velikonočních svátků, jež pro věřící začínají Květnou nedělí.

K úspěšnému a důstojnému uvedení pašijí musíte splnit hned několik základních předpokladů.

Prvním předpokladem je prostor. Kostel, kaple či modlitebna jsou zcela vyhovující. Taktéž jde přednést pašijové texty před některou z jmenovaných budov nebo na farské zahradě.

Naopak zcela nevyhovující bývá provozovat pašije v různých typech pohostinských a zábavních zařízeních, jelikož taková produkce zcela jistě nenadchne přítomné štamgasty ani jiné hosty.

Na druhém místě potřebujeme dostatek lidí ke zdárnému uctění památky Kristova umučení. Základem bývají alespoň čtyři osoby. Kněz pokaždé zastává roli Ježíše. Jeden ministrant vypráví děj. Třetí člověk čte, co říká Pilát, apoštolové, dav a podobně. Čtvrtou osobou je věřící člověk bez ohledu na pohlaví a věk.

Velké farnosti v oblastech s početnou základnou silně věřících lidí mají při pašijových produkcích obrovskou výhodu. Není zde žádný problém najít i pro sebemenší roli jednoho člověka. Navíc v lavicích bývá nával jak při vyprodaném utkání Sparty proti Slávii.

V tomto případě nejde o žádnou tragédii, když onemocní jeden či dva členové ministerského družstva. Lehce se najde jiný ministrant, který při čtení pašijového textu rád zastoupí nemocného kolegu. Někdy kněz dokonce angažuje dobrovolníka či dobrovolnici z řad takzvaných laických věřících (to jsou ti, kdo v podstatě nečinně sedí v lavicích, když se kněz u oltáře může ztrhat)

Když je farnost malá a věřících je jak šafránu, mohou nastat mnohé problémy. Obrovským úskalím je, nedostaví-li se ani jeden ministrant. Pro faráře tak na zastává jakýsi kněžský víceboj. Musí nejen odsloužit celý obřad, což je samo o sobě dost náročná disciplína, srovnatelná s olympijskými výkony vrcholových sportovců, ale také čte celé pašije sám. Při takovéto slavnosti kněz potřebuje stihnout zazvonit či zahrkat začátek bohoslužby, potom běží sprintem s potřebnou knihou k ambonu (to je ten vysoký pultík, od něhož kněz či ministrant čte jednotlivá čtení, prosby a modlitby) a rychle přečte úvodní modlitbu. Dále v neustálém poklusu čte i zbytek čtení, evangelium modlitby, zakryje kříž či čte pašije. Farář bez ministrantů je nucen hrát i na elektronické klávesy v případě varhaníkovy nepřítomnosti.

Není-li farnost vybavena žádným jiným hudebním nástrojem nebo náhradním varhaníkem a kněz neumí na žádný nástroj hrát, nastávají dvě situace.

Zaprvé: Místa, kde se obyčejně zpívá s hudebním doprovodem, se zpívají bez doprovodu, což na Zelený čtvrtek nevadí, neboť zvony odlétají do Říma a varhany také umlkají. Obojí znovu zazní až při vigilii na Bílou sobotu.

Za druhé: zpívané části se prostě a jednoduše odříkávají.

Na konci bohoslužby bez jediné pomoci bývá kněz tak vyčerpaný, že

by to nejraději udělal jako Kristus. Lehl by si v pátek a vstal by až v neděli ráno.

Další průšvih v malé farnosti s minimem věřících se stane, pokud do kostela či kaple nepřijde ani noha. V období řádění vysoce nakažlivých nemocí bývá taková eventualita zcela běžná a kněz ji pochopí. Proto odslouží bohoslužbu alespoň pro ministranty. Má-li farnost k dispozici moderní technologii, vysílá kněz své poselství buď místním rozhlasem, pomocí internetu, případně prostřednictvím místního televizního informačního kanálu.

Stane-li se však, že všichni jsou zdraví a čilí, musí farář přemýšlet o dobrovolném založení jinam. Když totiž nedovedl zaujmout své ovečky (alespoň tu jedinou) natolik, aby vyměnily sledování sportovních přenosů či jiného napínavého televizního programu za sledování vyprávění o utrpení našeho Pána, jako kněz selhal.

Stává se, že i velebný pán onemocní. Pro takovou situaci si smluví zástup s jiným sluhou Božím s tím, že tato služba bývá poskytována na revanš.

Jako třetí bod ve výčtu všeho, co potřebujete pro úspěch při pašijích, zde máme srozumitelnost.

Každý věřící nutně potřebuje mluvenému slovu dobře rozumět. Z toho důvodu je důležité, aby kněz neměl žádnou vadu řeči. Naopak se mu velmi hodí jasný a silný hlas. Hodně pomáhá i vhodná zvuková aparatura. Dotyčný důstojný pán pouze musí absolvovat alespoň krátké školení o zacházení se zvukovým vybavením.

Pokud reproduktory či mikrofony, případně oboje, vypoví službu, nic se neděje. Většina kostelů má skvělou akustiku a faráře se silným hlasem slyší i nahluchlá stařenka v poslední lavici.

Pravda, i kněz je jen člověk a může ochraptět. Šeptaným slovům modliteb tak rozumí často jen ministranti a lidé v prvních řadách. Jestliže nastane tato pohroma, pověří farář některého ministranta, aby tlumočil jeho slova veřejnosti. Pro tuhle variantu řešení si kněz zajistí minimálně jednoho ministranta či laika, lze i ženu, s výrazným a srozumitelným způsobem mluvy. Zde je nutno poznamenat, že volba ženy z lidu coby tlumočnice bývá stejně dobrá, ba někdy lepší, než pro tuto funkci zvolit muže.

Ženy mají pronikavé hlasy a jejich hlasivky během života procházejí dlouhým a tvrdým tréninkem nejen v domácím prostředí ale i venku v terénu.

Jsou známy případy, kdy pašijový text od tiše mluvícího velebníčka posílají do zadních lavic sami věřící z předních linií. Podobá se to ve hře na tichou poštu. Stejně jako ve zmíněné kratochvíli i zde dochází k nechtěným omylům, které se později dávají k lepšímu jako „veselé historky z natáčení.“

Za čtvrté: Zcela klíčový význam u pašijového textu hraje čitelnost.

Přepisuje-li někdo tento druh literatury ručně, snadno se dopustí chyby. Nepozorný opisovač či opisovačka, unavený asi dvoustou kopií stejných slov, pak lehce přivede na svět perly typu: „Zastrč leč do pochvaly.“ ve scéně, kdy pro Ježíše přijdou stráže do Getsemanské zahrady a Petr se ho snaží bránit, přičemž jednomu z vojáků usekne mečem ucho.

I v případě strojopisu se objeví velmi zajímavé situace. Jeden z lotrů ukřižovaných s Ježíšem tak je ukřižován na lavici místo po levici. Mnohdy se při přepisování textu slepí i více stránek dohromady a potom se dočítáme že: „Kohout zakokrhal, sklonil hlavu a skonal,“ když Petr na velekněžově dvoře třikrát zapřel Ježíše.

Za páté: Je nezbytné, aby účinkující uměli správně číst. Mnohá biblická jména jsou složitá na výslovnost Šimon z Kyreny (ve starších verzích psáno z Cyreny), jenž pomáhá Ježíšovi nést kříž na Golgotu se tak, zřejmě pod dojmem, že se toto jméno čte stejně jako francouzský Cyrano (čti Syrano), stane Šimonem ze Syrény.

Ano, ano, není jednoduché předvést nebo přečíst pašijové texty, tak aby to dobře dopadlo, ale rozhodně se člověk nesmí vzdávat. Až zase někdy uslyšíte některý pašijový text, uvědomte si, kolik práce to dá nacvičit a uvést před veřejností.

24. Dopis z lázní

Ahoj, Ty můj milovaný drahoušku!

Dovol mi, abych Tě dříve, než začnu cokoli psát, co nejsrdečněji pozdravila a s láskou políbila.

Je tu překrásné počasí. Téměř každý den svítí slunce a vane jen jemný vánek. Karlovy Vary jsou přímo úchvatné.

Hrozně i tu chybíš, můj miláčku. Musím si do postele na noc vedle sebe dávat malý noční stolek, tři větší činky a stojací lampu s látkovým stínidlem, abych vůbec usnula. Má to i jednu výhodu, žádná z těch věcí nechrápe jako Ty, ale bez Tebe je lůžko tak strašlivě prázdné.

Chodím na masáže a piju slanou vodu, ačkoli bych radši pila víno. Procházím se po kolonádě a kochám se krásami kolem sebe.

Nechávám se také balit do bahna. Trochu to studí a smrdí, ale jinak je to fajn.

Minulý týden mě masíroval jeden chlap, co se Ti při troše fantazie jen velmi vzdáleně podobal, chyběl mu ten fešácký knírek, co máš Ty, a rozhodně byl štíhlejší. Po té proceduře mě bolelo celé tělo.

Já povídám tomu masérovi: „Připadám si jak převálcovaná… Bolí mě celej člověk.“

On mi odpověděl: „Paninko, na to je nejlepší se pořádně naložit do lihu.“

Poslechla jsem jeho odbornou radu a s holkama z pokoje jsme tady vymetly několik barů a pořádně jsme se namazaly.

Potom jsme svým hlučným veselím vyhnaly asi dvacet chlapů z jejich pokojů. Promíchaly jsme jim boty a prohodily jim klíče od dveří pokojů.

Chtěly jsme se s nimi ještě trošku povyrazit, ale náš večírek ukončili policajti. Musely jsme slíbit, že se uklidníme a půjdeme do pokoje, jinak bychom museli s nimi na stanici. Slíbily jsme to a opravdu se potichu vrátily do pokoje.

Vaří se tu, jako bys to dělal Ty. Neslané, nedovařené, nemastné a beztvaré cosi, čemu z nouze říkají jídlo.

Zrovna včera nám podávali polosyrové brambory a kus masa, jenž by jistě zajímal vojenské experty přes neprůstřelné a nehořlavé materiály. Zcela určitě by odolal i protitankovým střelám.

Jinak se mi daří dobře.

Bohužel mi ale scházejí peníze. Buď tak hodný a pošli mi alespoň deset tisíc, ať to dokonce týdne nějak vydržím.

Doufám, že děti chodí pravidelně do školy a náš dům stojí stále na stejné adrese. Ne že to dopadne jako předloni, když jsme se ocitli ve vedlejší ulici poté, co jsi omylem použil nitroglycerin k podpálení krbu.

Běda Ti, jestli náš domek někdo rozebral na náhradní díly, jako tu chatu u Sázavy před pěti lety. Pokud ho někdo poškodil, tak rovnou sepiš testament. Víš přece kolik stála rekonstrukce střechy po Tvém pokusu s domácí destilací slivovice. To bychom podruhé nezvládli.

Doporučuji Ti umýt děti alespoň jednou za čtrnáct dní, jinak nerozeznám, které je holka a které kluk. Dej jim minimálně jednou denně najíst, aby zase nechtěly jíst Azorovy granule. Ještě teš slyším, jak mi za to jejich třídní nadávala a jak jsme měli co dělat se sociálkou, když to

sousedka práskla.

Těším se, až se příští týden vrátím domů. Už se tady trochu nudím. Nemám se s kým hádat.

Tvoje milující Helena.

25. Rozhovor se sportovcem

MODERÁTOR: Vítám všechny naše posluchače u pravidelné sportovní relace našeho rádia. Vítězem letošního ročníku orientačního závodu *„Zamotaná hlava“* se stal vloni pohřešený závodník Emil Sobota. Naše rozhlasová stanice získala exkluzivní práva na rozhovor s tímto sportovcem.

Jsem Rudolf Kopanec a zprostředkuji vám toto interview.

Již zde máme našeho sportovního hrdinu. Je škoda, že ho nemůžete vidět. Přichází zarostlý muž atletické postavy ve velice ošuntělém a odrbaném oblečení.

Drazí posluchači, to není vše. Pan Sobota má v rukou obří trs banánů, na nohou sněžnice a za krkem maličkou, živou opičku.

Vážení přátelé, tohle tu ještě nebylo.

Dobrý den, pane Soboto, posaďte se a dovolíte-li, hned začnu s otázkami.

SOBOTA: Dobrý den, pane Kopanče, ptejte se nač chcete. Stejně vám odpovím podle vlastního uvážení.

KOPANEC: Jak se vám povedlo vyhrát tento náročný závod?

SOBOTA: Trénoval jsem velmi dlouho, intenzivně a kvalitně. Hlavní důvod mé letošní výhry však vězí v tom, že jsem měl už od loňska velmi úspěšně nadběhnuto k vítězství. Mohl jsem zvítězit již minulý rok, jenže vloni se mi nedařilo. Až letos mi přálo štěstí.

KOPANEC: Proč se vám nepovedlo vyhrát loňskou *„Zamotanou*

hlavu?“

SOBOTA: Trasa loňského ročníku byla nezvykle klikatá. Často jsem musel odbočovat a to zřejmě způsobilo že mě prohlásili za pohřešovaného.

KOPANEC: Podle sněžnic vidím, že jste se dostal až k severnímu pólu nebo dost blízko k němu. Jak se vám tam běželo a jak vás tamní obyvatelé přijali?

SOBOTA: Běh zamrzlou plání má své kouzlo a výhody. Člověk se příliš nezpotí. Naopak, běžíte, abyste si udrželi tělesnou teplotu… V oblasti věčného sněhu a ledu se vyskytují velmi vřelí lidé.

Původní obyvatelé polárních oblastí dokonce na mou počest vyhlásili něco jako státní svátek a jejich náčelníci mě radostně poplácávali po zádech.

Ptali se mě, zda konečně skončila první světová válka. Byl jsem po dlouhé době první Evropan, který k nim zavítal od prvního dobytí severního pólu.

Obyvatelé osady mi přinášeli svoje nejlepší ryby. Měl jsem co dělat, abych je všechny snědl. Považovali by za nejhorší urážku, kdybych některou rybu ani neochutnal.

Na rozloučenou uspořádali velkolepou slavnost, při níž vyhazovali a zase chytali pestré bumerangy. Teprve při bližším zkoumání jsem zjistil, že jsou to zmrzlé ponožky. Nechápu, proč organizátoři vedli trasu závodu právě tudy.

KOPANEC: Ty banány a opička napovídají, že jste navštívil tropické pásmo. Jaký byl běh tímto prostředím?

SOBOTA: Nejhorší mi připadalo příšerné vedro a časté přívalové deště, trvající i několik dnů. Musel jsem si každý den měnit oblečení, protože na tom starém mi během dne stihl vyrůst mech a několik vzácných hub. Jeden botanik mi za moje tričko zaplatil hotové jmění, neboť na něm zpozoroval jakousi rostlinu, která má jen latinské jméno a téměř vymizela.

Pralesní obyvatelé mi dávali hromady ovoce a zeleniny, která jim přebývala a jako poděkování za příjemně strávený čas, mi věnovali tuto ochočenou opičku. Když jsem se ocitl v amazonské džungli, řekl jsem si, že se raději spolehnu na své skautské zkušenosti s orientací v divočině. Za pomoci hvězd a lišejníků jsem se vrátil na správnou cestu.

Jak vidíte neprohloupil jsem a nakonec jsem byl první v cíli.

KOPANEC: Velmi zajímavé… Vyprávějte, co dalšího jste zažil při svém orientačním běhu?“

SOBOTA: Než jsem našel správnou cestu, setkal jsem se s náčelníkem Siouxů, Velkým Vlkem. Vykouřili jsme spolu dýmku míru a velmi srdečně si pohovořili. Jeho dcera, Duhová Hvězda, se do mě šíleně zamilovala, ale mně se vůbec nelíbila. To ovšem nebylo vhod jejímu otci.

Dal mi na vybranou; buď si vezmu jeho dceru za ženu nebo sním celého upečeného bizona posezení.

KOPANEC: A co jste si vybral?

SOBOTA: No, co myslíte? Byl jsem hladovej jako čuba, tak jsem si vybral toho pečeného bizona. Musím říct, že to je velice dobré maso, asi jako kdybyste jedli hovězí. Navíc byl moc dobře okořeněný. Prostě lahůdka.

Indiáni obdivovali můj apetit a velmi ochotně mi poradili, kudy mám běžet dál.

KOPANEC: Obdivuji vaši duchapřítomnost i strategii, kterou jste zvolil k nalezení správné cesty. Můžete mi říct, kde jsou podle vás ostatní letošní závodníci, kteří startovali před půl rokem?

SOBOTA: To nevím, ale domnívám se, že touto dobou asi zjišťují u tučňáků na jižním pólu, kudy mají běžet dál.

Pokud mohu posluchačům radit, vsaďte si na některého letošního účastníka jako na výherce příštího ročníku závodu *„Zamotaná hlava.“*

KOPANEC: Děkujeme za tip. Někteří posluchači ho jistě využijí.

Máte ještě nějaké další sportovní plány do budoucna?

SOBOTA: Zúčastním se přespolního běhu *„Rychlý jako zajíc.“* Mám velký předstih v tréninku právě na přespolní běh. Při svém orientačním běhu jsem byl nejednou nucen utíkat přes pole i louky, kteří mě pokládali za zločince. Házeli po mně dokonce kameny a hroudy hlíny a řvali různé nadávky.

KOPANEC: Tomu se tedy říká důkladný trénink. Přeji hodně štěstí.

Děkuji vám za příjemný rozhovor a těším se na naše další setkání.

SOBOTA: Také se velmi těším. Sportu zdar a běhu zvlášť!

26. Dopis z tábora

Ahoj mami a tati!

Mám se dobře a Vás oba pozdravuji.

Sluníčko svítí, větřík fouká, voda šplouchá, mraky se mračí, stany stojí na svých místech, les šumí, ptáci štěbetají, psi štěkají a obloha se modrá. Zkrátka nádherný pobyt.

Stanujeme na břehu rybníka a díky tomu pravidelně procházíme nedobrovolným odběrem krve. Jsou tu obrovská hejna komárů. Když už jsme toho měli přes den dost a šli spát, objevily se nad hladinou taková divná malá světýlka.

Kamarád Pepa, co se mnou bydlí ve stanu, se lekl a povídá mi: „Jendo, koukej, vypadá to, že si na nás ty potvory komáři vzali baterky."

Hned jsme běželi za vedoucím a ukazovali mu ty světelné body. Vysvětlil nám, že jsou to obyčejné světlušky. Chvíli jsme je pozorovali a zkoušeli je chytat. Nakonec jsme se uklidnili a šli spát.

Plním bobříka smradu. Již týden jsem se nemyl. Držím táborový rekord, protože nejdelší doba bez koupele je dva a půl dne. Vedoucí mi přikázal pohybovat se po táboře a jeho okolí pouze proti větru. Je ovšem možné, že celá moje snaha vyjde naprázdno, sotva začne pršet. Zatím to na déšť nevypadá, tak mi držte palce.

Včera kuchař Béďa cosi strašně dlouho vařil v kotlíku nad ohništěm.

Vedoucí se zeptal: „Co to bude?"

„To já nevím… Jak jsem s těma zásobama spadl do potoka, uplavaly

těm plechovkám nálepky.“

Nakonec z toho byl guláš, co nežral ani náš táborový pes Puňťa, který jinak slupne v podstatě cokoli. Jednoduše strašnej blivajz. I naše školní kuchyně je proti tomu pětihvězdičková restaurace. Většina toho guláše skončila zakopaná v jámě po staré latríně.

Předevčírem při zapalování táboráku jsme museli volat hasiče, neboť se vedoucímu povedlo omylem zapálit les. My jsme ho upozorňovali, že není dobrý nápad používat k podpálení táboráku plamenomet, ale on měl svou hlavu. Při pomoci požárníkům jsme získali bobříka požární prevence.

Prosím, pošlete mi tisícovku. Prohrál jsem sázku o to, kdo bude rychlejší. Já myslel, že vedoucí, ale divoký vlk, co ho honil po lese, ho kousl do nohy a vedoucí musel do nemocnice. Tím pádem jsem prohrál a dlužím kamarádům.

Zatím se loučím, Váš syn Jenda.

27. Kadibudka

Určitě si říkáte, že je to dost potrhlý nápad chtít psát o kadibudce, čili latríně či taktéž o suchém záchodu. Píše se spíše o věcech vznešených a důležitých. Já si však myslím, že i taková přízemní věc jako kadibudka si zaslouží jistou pozornost.

Inspirovala mě k tomu návštěva u tety na chalupě. Ta chalupa se nachází kousek za Jihlavou, její čelo kouká ke korytu Jedlovského potoka. Z jedné strany les a zezadu pole. Pro mě úžasné místo s neopakovatelnou atmosférou. Kdysi dávno toto stavení sloužilo jako brusírna skla a patřilo strýci mojí tety. Když brusírna s nástupem komunistické totality zanikla, onen strýc tam zůstal bydlet. Po jeho smrti celá ta usedlost připadla tetě jako nejbližší příbuzné. Teta, sestra mého otce, si to zde upravila pro rekreaci a tráví tam snad každé léto.

Ale vraťme se k tématu kadibudek. Většina z vás si při tom slově vybaví dřevěnou, více či méně vachrlatou stavbu stojící někde na dvoře venkovských chaloupek. A všichni si jistě představíte i dveře se srdíčkovým otvorem (asi je stavěli s láskou).

Když se taková věc budovala, nejdříve se vykopala pořádná jáma, přes díru se položily důkladné a pevné fošny s otvorem na správném místě. Teprve pak se sestavil i ten zbytek. Jistě byl zapotřebí i jistý um, aby „voňavá bouda“ měla dostatečnou pevnost i správné rozměry.

U tety na chatě je kadibudka v luxusním provedení. Tato latrína se tak trochu ukrývá v těsném sousedství zděné stodoly a stejně jako ona stodola je vystavěná z cihel. V podstatě jde o takový hlubší výklenek ve zdi stodoly. V jeho útrobách najdete vyvýšené místo pro pohodlný posez s otvorem orámovaným dřevěným záchodovým prkýnkem. Celý prostor uzavírají dveře se zaskleným okénkem. Jak říkám, luxus mezi

kadibudkami.

V současné době můžete vídat na mnoha místech při všemožných akcích plastové chemické záchody typu TOI TOI, ale jaksi to není ono. Jsou tak nějak bez výhledu. Ze sdříčkového otvoru v klasické kadiboudě i z toho zaskleného okna na tetině záchodě je vidět aspoň na dvůr. Na TOI TOI nevidíte nic, ani to, jestli náhodou není někdo venku přede dveřmi.

Kampak se podělo to dobrodružství, když člověk musel za svou potřebou přeběhnout dvůr v dešti, větru, sněhu nebo v pořádné bouřce?

Ani nevíme, jak dobře se máme, když se v našich příbytcích zabydlel dobře fungující splachovací klozet.

Na druhou stranu přicházíme o značný kousek romantiky. Jen si to představte: Sedíte na záchodě, nerušeně přemýšlíte o smyslu života, či o jiných hlubokých tajemstvích, a malým okénkem vidíte část hvězdné oblohy, nebo vám dokonce do vašich úvah zasvítí úplněk. Najednou jste smíření se světem i sami se sebou. Prostoupí vás pocit, že všechen spěch a shon, jemuž propadáte, a jenž trápí všechny lidi bez ohledu na rasu, věk a pohlaví, je vlastně na nic. Dojde vám, že tlak civilizace vám vlastně jen zkracuje už tak omezenou dobu našeho života. Někde v hloubi srdce cítíte hřejivou naději, že jste se právě dotkli opravdového štěstí.

Kadibudky jsou sice stavby staré a jaksi nemoderní, ale veskrze užitečné a zcela nepostradatelné. Pokud ji dobře postavíte, přežije taková latrína i několik generací svých uživatelů. Některé se dovedou ubránit i násilným pokusům o zboření, ačkoli vypadají, že se složí na hromadu při pouhém zlém pohledu jejich směrem. Jiné kadibudky, vypadající neskutečně solidně, se mohou skácet už při letmém poryvu jemného vánku.

Psala jsem o dobrodružství i romantice v souvislosti s použitím suchého WC. Dovolte, ať se k tomu na chvíli vrátím.

Celá věc dostane jiný rozměr, jakmile k dešti, větru, sněhu a bouřce přidáte další faktory. Přičtěte do této rovnice třeba nahnilá prkna pod dřevěnou, osaměle stojící kadibudkou a člověka v jakémkoli stádiu opilosti či ospalosti. Výsledkem bude zaručeně ta nejlepší historka na téma: Dovolená na chatě.

V krajním případě se ta osoba propadne přímo do… No, do něčeho mazlavého a nepříliš voňavého, co zbude jako výsledek lidského zažívání a popíjení.

V tomto momentě postižený (postižená) řve o pomoc a jeho (její) přátelé (přítelkyně) nebo partner (partnerka) přemýšlí o tom, zda nechat dotyčného (dotyčnou) řádně vymáchat v té páchnoucí břečce, aby si pamatoval (pamatovala), že ho (ji) něco horšího už hned tak nepotká.

Druhou možností je, že se některý z okolo stojících čumilů pochlapí natolik, aby kamarádovi (kamarádce) či partnerovi (partnerce) buď hodil (hodila) záchranné lano a pomohl mu (jí) sám, případně aby zavolal (zavolala) hasiče a celou starost o záchranu nechal (nechala) na nich.

Následná horká koupel a důkladné vymydlení jsou naprostou nutností. Bez těchto úkonů se rozhodně nedoporučuje vpouštět člověka vytaženého z toho puchu do vnitřních prostor domu. Doporučuji provést očistu na dvoře s plynovou maskou na obličeji a s žínkou nebo houbičkou přivázanou na dostatečně dlouhém klacku.

Podobné události prověřují pevnost kamarádství i všech ostatních vztahů. Navíc se často obohatíme o nejnovější znalosti z oblasti sprostých slov.

Dokud se neocitneme v tak prekérní situaci, ani netušíme kolik nadávek známe a jak moc umíme křičet.

Až někdy někde budete nuceni použít latrínu (mám na mysli tu idylickou dřevěnou či zděděnou boudičku), vzdejte svůj největší dík jejímu staviteli už za to, že jste se hned po vstupu namísto úlevy nepropadli doslova a do písmene do hnoje. Dále poděkujte Bohu, že vnukl člověku nápad vytvořit něco takhle užitečného.

28. Zákon schválnosti

O zákonu schválnosti byly popsány tuny papíru a vytvořeny nejšílenější teorie o jeho funkci. Všechna ta slova a myšlenky se dají shrnout do jedné jediné věty: *Cokoli se může pokazit, to se pokazí.*

Ano, zní to trochu pesimisticky, ale je to prostě tak.

Samozřejmě, že optimisté vidí i ve špatných událostech něco dobrého. Dívají se na následky působení zákona schválnosti, nebo je právě prožívají, a říkají si: *„Dneska už mě nic horšího nepotká.“*

Netuší však, že na ně za rohem číhá zloděj.

Ale zpět k zákonu schválnosti. Podle mě by se o něm mělo učit už na základní škole, stejně jako se vyučují fyzikální zákony a další důležité poučky. Zákon schválnosti tyto zákony a poučky do určité míry doplňuje.

Víme například, že podle zákona gravitace je těleso přitahováno zemskou gravitační silou. Jenže jen zákon schválnosti nám řekne, že to přitahované těleso v lepším případě skončí přímo na naší noze, v tom horším na naší hlavě.

Výsledek je stejný- bolest. Někdy větší, někdy menší.

Zákon schválnosti je nedílnou součástí našich životů snad od počátku lidstva. Považuji za docela dobře možné, že zákon schválnosti v podstatě odstartoval evoluci člověčího rodu.

Jen si to představme. Rodinka našich prapraprapraprapředků, co se silně podobala opicím, si vylezla na nějakou pohodlnou větev. Než si stačili vybrat parazity z kožichu, větev se jako na potvoru zlomila. Vyšplhali tedy na jinou, ale ta se docela určitě polámala taky. Takhle to šlo dokud

na tom stromě nezůstala ani miniaturní větvička. V tom momentě si naši chlupatí předkové uvědomili, že mají prostě den blbec. A aby toho nebylo málo, rozpršelo se. Na další lezení po výškách nemohli ani pomyslet, jelikož je bolelo celé tělo, obzvlášť pak sedací část. Naši prapraprapraprarodiče se shodli, že jsou i mnohem horší věci a zůstali na zemi. Aby nezmokli ještě víc, našli si nějakou jeskyni nebo opuštěný brloh, kde přečkali tu nepohodu.

Pravda, tohle všechno je jen má představa, ale klidně se to tak mohlo stát. Nebyl u toho nikdo, kdo by nám dnes mohl říct, jak celý ten proces vývoje lidí vlastně začal.

Zákon schválnosti má zhusta neblahé následky. Někdy jsou to důsledky více nepříjemné, jindy zase méně, ale vždycky je v tom určitá míra nepříjemnosti.

Když si na sebe ráno oblékneme jakékoli nové světlé oblečení, můžeme si vsadit na to, že do cíle své cesty dorazíme mokří a celí špinaví.

Jak je to možné? Zde je odpověď: Přišel déšť, který meteorologové předpovídali až na pozítří a my jsme si jako z udělání nevzali deštník ani pláštěnku. Obojí jinak míváme při sobě. Auto, jímž jsme hodlali jet vypovědělo službu a tudíž musíme dobíhat na autobus či jiný prostředek hromadné dopravy. Naše snažení je však beznadějné, neboť včera se změnil jízdní řád a my jsme o tom nevěděli.

Čekáme proto na zastávce na další spoj. Najednou přijde některý náš známý, příbuzný nebo kamarád se svým obrovským psím parťákem. Tento hafan nás samozřejmě přímo zbožňuje. Ukáže nám to tím, že se svýma zablácenými packami opře o naše tělo a olíže nám ruku či obličej.

Jakmile tento rituál skončí, zdobí naše světlé ošacení několik více či méně vkusně rozmístěných otisků psích tlapek a několik elegantních

cákanců od toho, jak se onen pes otřepal. V tu chvíli jsme ještě schopni brát věc z té lepší stránky a v případě dotazů vydávat vzorek za designovou novinku.

Jen co pán či paní se psem odejde, projede kolem zastávky nákladďák a rozstříkne svými koly louži ohavně blátivé vody tak dovedně, že jsme od hlavy až k patě od marastu.

Díky takovému navrstvení jednotlivých následků zákona schválnosti člověk na důležité schůzce vypadá jak Jožin z bažin, kterého ještě navíc protáhli kanálem.

I když se snažíme připravit se i na nemožné, na zákon schválnosti jsme krátcí. To už je povaha nečekaných zvratů, proto jsou vlastně nečekané.

A přesně o tom život bývá.

Nezapomínejme ani na to, že život sám často vyvažuje špatné a nepříjemné následky zákona schválnosti událostmi mnohem lepšími a příjemnější. Například: Pokud se odvážíme pomoci někomu, kdo je postižen zlými následky zákona schválnosti, ačkoli jimi třeba trpíme i my sami, může se stát, že získáme dobrého přítele anebo rovnou životního partnera.

Láska a přátelství stejně jako zákon schválnosti jsou obrovskou náhodou a mnohdy nás překvapí, když to nejméně čekáme.

Drazí přátelé a čtenáři, přeji vám všem, abyste měli dost optimismu a při nepříjemných následcích schválnosti si udrželi veselou náladu a zdravý rozum.

Každý déšť jednou přestane a vykoukne duha.

29. Piškotová roláda-báseň

Tato básnička vznikla tak, že mě napadlo předělat různé recepty na jiný žánr.

Z bílků tří tuhý sníh ušlehej,

cukru tři lžíce postupně přidávej.

Žloutky tři a mouky šest lžic

vmíchej do toho jen zlehka, neboj se nic.

Papír pečící tukem pomaž,

na plech pak polož.

Těsto hezky rozetři a nech péct. Deset minut stačí.

Upečený plát marmeládou natře se a hned stáčí.

Chceš-li krém do rolády dát,

je lepší i s papírem stočit a nechat stát.

Jakmile vychladne,

natřít krém je snadné.

Znovu hezky za roluj.

Neboj se a zaboduj.

Na stůl pěkně podávej.

Jen do toho, neváhej.

30. Segedínský guláš- krimi

Další z receptů přetvořených na něco jiného:

Byl by to den jako každý jiný, kdyby nedošlo k tomu příšernému zločinu.

Z lednice kolem deváté dopoledne beze stopy zmizelo asi kilo vepřového masa. Pravda, byly to různé odřezky, kousek plece a libový bůček, ale i tak to bylo záhadné a děsivé. I když nešlo o prvotřídní maso, nikomu ta nenadálá událost nedala spát. Všichni obyvatelé chladničky měli to maso rádi. Nezkazilo žádnou legraci a hrozně rádo si zpívalo. Obyvatelé ledničky si s ním často povídali a milovali jeho hlas.

Vyšetřovací tým, sestavený z balíčku kysaného zelí, dvou větších cibulí a jednoho velkého kelímku smetany ke šlehání, dostal za úkol toto tajemství objasnit.

Vydali se tedy na místo, kde obyvatelé kousky vepře viděli naposledy. Šli na prostřední poličku lednice.

Kysané zelí nejprve vyslechlo kostku sádla, která bydlela hned vedle masa.

Sádlo prohlásilo: „V inkriminovanou dobu se na několik vteřin otevřely dveře společného obydlí, jakýsi záhadný tvor uchvátil maso a odnesl ho někam do neznáma.“

Náhle si zelí všimlo, že i ze sádla ubylo.

„Co se ti to stalo?“ zeptalo se zelí sádla.

„To samo nevím… Trochu to zabolelo, asi jako když se řízneš do prstu,

a teď koukám; kousek mě chybí,“ odpovědělo nešťastně sádlo.

Zelí se chtělo ještě na něco zeptat obou cibulí, ale zjistilo, že vlastně zůstalo samo.

Cibule se smetanou se vypařily, jako by tu nikdy nebyly.

Záhada se rozrůstala.

Ztráceli se nejen obyvatelé lednice, ale i členové vyšetřovacího týmu. To bylo ještě hroznější. A aby toho nebylo málo, prosakovaly zprávy, že ubývá i některých koření na poličce.

Nejvíce prý se ztrácí paprika a kmín.

Zelí se tam vypravilo, aby tomu přišlo na kloub.

Sůl řekla zelí: „Já jenom krátce zahlídla podivný dlouhý chapadla jakýhosi neznámýho tvora.“

Zelí zařadilo tuto podrobnost do celkového obrazu o zločinu. Když zjistilo, že těch chapadel bylo pět, pohltila ho ještě větší zvědavost spojenou s hrůzou. Kdo by to jen mohl být?

Jak se zelí vracelo k lednici, zahlédlo něco nad nad pomyšlení strašlivého. Na tom zmizelém kousku sádla se smažily ony dvě cibule, které mu pomáhaly s vyšetřováním. Nějaký zloduch je pečlivě vysvlékl a sadisticky rozkrájel na drobné kostičky. Sádlo jen prskalo a kostičky se začínaly barvy do hněda. Pohled přímo hrůzostrašný.

V míse opodál leželo stejně rozřezané vepřové maso. Nejpřišernější podívaná, jakou kdy zelí vidělo.

Zelí podle několika jasných znaků usoudilo, že se jedná o jasnou

vraždu. Protože i maso neslo stejné stopy pachatelova pracovního postupu, okamžitě si domyslelo, že jde o sériového vraha.

Najednou se odněkud shůry zjevilo pět dlouhých chapadel. Přesně to popisovali všichni členové lednice i příslušníci poličky, že viděli, než je někdo unesl. Ta chapadla popadla papriku a odsypala značnou část na smažící se cibuli.

Zelí nebylo schopné jediného pohybu. Jen vyděšeně zíralo, jak ta prapodivná chobotnice vzala sklenici vody- nebo to snad byl vývar?- a trochu tekutiny nalila k cibuli s paprikou. To však nebylo všechno. Onen zcela bezcitný vrah, ten zloduch celou tu směsici ještě zamíchal a nechal pod pokličkou, aby nikdo neviděl, čeho se dopustil. Všechno se to důkladně dusilo.

Zelí se raději schovalo zpátky do lednice k poslednímu členu svého vyšetřovacího týmu, který se sem vrátil, ke smetaně.

„Už asi tuším, kdo tady tak systematicky vyvražďuje jednotlivé obyvatele kuchyně," řeklo zelí smetaně.

„A kdo to tedy je?" zeptala se smetana, která sepisovala závěrečnou zprávu.

„Já zcela jistě vím, že je to kuchař," řeklo zelí.

„Kuchař?"

„Ano, kuchař, náš největší nepřítel… Už dlouho ho sleduju… Ten mizera beze studu likviduje všechny moje známé… A nejhorší na tom je, že tomu říká vaření… K tomu všechny ty svoje zvrácené výtvory konzumuje. Prý ho za jeho řádění oslavují a platí mu za to… Dokážeš si to představit?" vyprávělo zelí.

„Mám příšerný strach, když se v naší kuchyni vyskytl tak hroznej zločinec!“ vyděsila se smetana, málem se až zdrcla.

„Taky se trochu bojím… Žádný vyšetřovatel kuchaře ještě nechytil a nevsadil do vězení,“ odpovědělo zelí.

„Vy byste mohl být první, kdo se kuchaři postaví,“ zalichotila smetana zelí.

Než zelí stihlo odpovědět, do lednice vnikla ona chapadla.

Zelí jen vykřiklo: „POMOC!“

Teď ho držel kuchař. Zelí tušilo, že toto je neodvratný konec. Jasně vnímalo každý detail tváře toho šílence. Zlověstné oči, sarkastický úsměv a bílou čepici. Zahlédlo v hrnci maso s paprikou, cibulí, kmínem tekutinou a dokonce i s drceným česnekem.

„Chudák česnek, toho jsem mělo taky rádo,“ pomyslelo si zelí.

V tom se všechno zatmělo. Poslední, co si kysané zelí z tohoto světa skutečně pamatovalo, byl proud vody, co ho umýval, jelikož bylo příliš kyselé. Následovala ostrá, příšerná bolest při krájení.

Potom už nebylo nic.

Smetana ke šlehání se krčila v koutku lednice. Doufala, že si jí kuchař nevšimne, když unášel zelí. Její naděje však byly zmařené.

Dveře se znovu otevřely. Kuchař chvíli tápal a chytil svou poslední oběť. Smetana viděla, že maso i kysané zelí už jsou měkké.

„Ten hrozný kuchař! Takhle ohavně pozabíjet tolik kamarádů!“ víc si smetana ani nestihla pomyslet. Naposledy pocítila, že ta kuchařova

chapadla odtrhla její víčko a pak nevěděla už o ničem.

Kuchař byl spokojený. Dnes se mu segedínský guláš obzvlášť povedl. Ještě ho naservírovat s knedlíkem a po jeho příšerném zločinu za chvíli nebude ani památky.

31. Bramborák- romantika

I tento textík je receptem v jiném kabátě.

V lednici se sešlo pět brambor, aby spolu besedovaly o největších novinkách.

„Holky, všimla jste některá toho parádního frajera z poličky nad náma?“ nadhodila ta nejmladší z nich.

„Spíš by ses měla zeptat, která z nás si ho ještě nevšimla,“ odpověděla jiná.

„No já ho viděla sotva tak třikrát a moc by mě zajímalo, jak se jmenuje,“ vzdychala ta nejmladší.

„Říkaj mu česnek a je snad nejžádanější partie z celý chladničky,“ prohodila nejstarší brambora z těch pěti.

Jmenovaný zaslechl, o čem si ta děvčata povídají a pohlédl dolů. Ta nejmladší mu hned padla do oka i do srdce. Byla to láska na první pohled se všemi svými příznaky.

Brambory ztichly a jen se okouzleně dívaly na svůj vysněný idol. Česnek byl vskutku snový muž a ta jeho nádherně bílá slupka, z té se podlamovala kolena i těm nejodolnějším dívkám. Jediný jeho pohled stačil, aby dámy omdlévaly a když promluvil, jako by zpívali andělé. Česnek v tuto chvíli však mlčel. Jen vnímal něžnou krásu nejmladší brambory.

Vrátil se ke svému otci.

Jeho výraz nenechal starého pána na pochybách. Syn tam dole viděl něco, co ho dokonale okouzlilo.

„Cos tam dole viděl, že tváříš jako po hlavní výhře v loterii?“ zeptal se.

Položil tu otázku spíše pro formu, neboť tušil, co způsobilo změnu chování jeho potomka.

„Byly tam nějaký moc pěkný holky… Ta nejmladší se mi líbí úplně nejvíc,“ prozradil popravdě mladý česnek.

„Ty myslíš brambory?… Dej si na ně pozor; jsou to hrozný třeštidla. Každou chvíli jsou s někým jiným… Tuhle jsem celou partu brambor viděl s řízkem a můžu ti říct, že to, co se mezi nima dělo, rozhodně nedělaj slušně vychovaný holky,“ varoval otec syna.

„Tati, to jsou jenom pomluvy a závist. Brambory jsou prostě nádherný a basta. Obzvlášť ta moje je hezká jako obrázek,“ bránil svou lásku mladý česnek.

„Dělej, jak myslíš. Už jsi dospělej, tak si stůj na svejch nohách.“

Pod ním si brambory lámaly hlavu, jak pomoci sestře k seznámení s tím krasavcem. Chtěly, aby jejich malá sestra byla šťastná. Ano, nejmladší brambora nedovedla před ostatními skrýt, co se děje v jejím nitru.

„A co kdybys ho jako náhodou potkala a dali jste se do řeči?“ navrhla prostřední brambora.

„Ne, to by byl strašnej trapas,“ odporovala nejmladší ze sester.

„A co to zkusit přes Vegebook?… To je sociální síť pro nezadanou zeleninu a česnek tam má svůj profil,“ přidala svůj návrh mladší sestra.

„Ale to je taky strašně trapný. Co bych mu tam asi říkala?“ bránila se nejmladší.

„Víte, co? Nechme tomu volnej průběh. Jestli se maj seznámit, tak se seznáměj,“ rozhodla nejstarší brambora.

S tímto rozhodnutím ostatní brambory rády souhlasily.

Uložily se ke spánku.

Každé z nich se pak v noci zdálo o tom, jak půjdou svojí nejmladší sestře na tu nejluxusnější a nejnádhernější svatbu. A ta nejmladší snila o krásném svazku mezi ní a česnekem.

Ráno šly brambory na svou obvyklou procházku. Rozhlížely se po jednotlivých regálech chladničky a brebentily o nejnovějších módních trendech.

„Já slyšela, že teď je v módě chodit ve slupce i do trouby. Prej to vymysleli v Americe a má to velkej úspěch,“ začala ta prostřední brambora.

„Já ti nevím, ale může to bejt fajn. Kdo se má pořád svlíkat a nechat se šťouchat nebo krájet nahatá,“ rozumovala nejstarší.

„Mně se líbí vaření ve slupce,“ dodala nejmladší, která se od svých sester oddělila, aby prozkoumala část s mraženými výrobky.

Nic z těch rozmanitých produktů ji nezaujalo. Otočila se tedy, aby se vrátila k sestrám. Vrazila však do česneku.

„Zdravím tě, božská krasavice,“ řekl tím svým vlahým hlasem a vzal ji za ruku. Jeho dlaň byla tak nádherně teplá a měkká.

„A-a-a-hoj“ vykoktala brambora.

Ten uhrančivý pohled česnekových tmavých očí způsobil, že se mladé bramboře točila hlava a její srdce z ní chtělo vyskočit a jít tomu sympaťákovi v běloskvoucím obleku naproti.

„Co kdybychom si dnes odpoledne oficiálně vyrazili na rande?“ zeptal se česnek.

„Jasně. V kolik se sejdeme?“

„Co takhle ve tři odpoledne? Vyzvednu tě z domu a půjdeme na jedno moc hezký místo,“ řekl česnek.

„To mi vyhovuje,“ špitla nesměle brambora a začervenala se.

Oba se rozešli jen proto, aby se odpoledne zase sešli.

Jejich první rande se odehrávalo mezi zbytkem pochoutkového salátu a lahví piva. Seděli spolu na krabičce sardinek. Měli báječný výhled na rozkošnou kombinaci červené papriky a brokolice.

Česnek neodolal a hladil ladné křivky těla nejmladší brambory. Občas políbil její nádhernou hlavu. Ona byla zmatená. Tohle se jí ještě s žádným mládencem nestalo. Popravdě, ještě nikdy s nikým nechodila.

Oplatila česneku jeho něžné doteky i vlahé pohledy.

„Tohle je přece nádhera,“ zašeptala brambora.

„To máš pravdu. Je mi s tebou neskutečně dobře,“ přiznal česnek.

„Víš, chci ti už delší dobu říct něco moc důležitýho,“ pokračoval po krátké odmlce česnek.

Zadíval se bramboře do očí a znovu zmlkl. Zřejmě hledal ta správná slova. Bramboru málem spálil ten neklamný žár lásky v jeho pohledu i hlase.

Tušila, co chce její vyvolený říct. Samým štěstím nemohla ani promluvit. Bála se i dýchat.

„Už od první chvíle, kdy jsem tě spatřil, ses mi líbila. Jsi ta nejhezčí holka, co znám. Jsi chytrá, milá, hodná a pracovitá," promluvil česnek.

„A ty jsi ten nejlepší chlap pod sluncem," odpověděla ona.

Ten příval z lichotek z úst nejžádanějšího mladíka jí ohromně potěšil a zvýšil sebevědomí.

„Moc tě miluji a chci, abys byla mou ženou," česnek při těch slovech poklekl na jedno koleno a držel v dlaních levačku mladé brambory.

„To snad ani není možný," vydechla překvapeně, „jestli to myslíš opravdu vážně, tak s tím souhlasím."

„Je to možný a věř mi, že to myslím smrtelně vážně," ujistil ji ten krasavec.

„A já říkám znova, ano, vezmu si tě za muže."

„Svatba by mohla bejt tak za tejden. Přece nebudem otálet s tím, abychom byli šťastní… Než se vezmeme budeme se vídat podle chuti," radoval se česnek.

„To bude bezva… Už se těším," řekla brambora.

„Já taky… A o všechno kolem svatby se postarám… Ty si jen vyber kytici, šaty, šperky a sestav seznam hostů. Zbytek nech na mě… Chci tě

překvapit,“ dodal mladý česnek.

Nejmladší brambora i česnek se vrátili do svých domovů, aby své příbuzné, známé i přátele zasvětili do chystaného životního kroku.

Sestry brambory své nejmladší sestře na na jednu stranu záviděly na druhou stranu jí přály toto nenadálé štěstí.

„Třeba má česnek nějaký bratry nebo bratrance, co by se mohli zakoukat i do nás ostatních,“ uzavřela celou záležitost nejstarší brambora.

Sestry pomohly nejmladší bramboře sestavit seznam hostů. Brambora jim za to přidělila role družiček. Týden ubíhal rychle jako voda v potoce.

Brambora se scházela s česnekem. Povídali si, líbali se. Jejich láska rostla každým dnem. I tak byla mladá brambora velmi nervózní z blížící se svatby.

Česnek vždy svou nevěstu uklidnil a objetím jí ukázal, že se na něj přece může vždycky spolehnout.

Z jednoho úhlu pohledu bylo manželství s česnekem něco, o čem nejmladší brambora snila už od dětství, ale když se na celou situaci podívala jinak, zjistila, že se jí bude po sestrách stýskat. Přece spolu vyrůstaly na poli, a teď je musí opustit.

Nastal ten velký den.

Brambora a česnek stáli před květákem. Květák odříkával patřičné formulace, které vyžadoval obřad.

Brambora a česnek složili manželské sliby a políbili se. A teprve pak začala ta pravá veselice.

Brambory se opily tak, že se svlékly do bikin a klouzaly se po jemné straně struhadla. Aby se na sluníčku nespálily, naložily se na chvíli do vlažného mléka. To byla lahoda. Žádná z brambor si ještě nikdy tolik neužívala život jako teď. I nevěsta se ohromně bavila. Česnek se rozhodl přidat k bramborám, proto stejně jako ony odložil sváteční oblek.

Prošel úplně celý lisem a už se koupal se svou milovanou a jejími sestrami. Ani jeho otec nezůstal pozadu.

Už dávno se srovnal s volbou svého syna. Teď šel oslavovat.

„Tak, tohle je ta nejlepší svatba na světě," libovala si nejmladší brambora.

Ostatní je jenom přikývli.

Najednou do mísy, kde se odehrával svatební hodokvas, skočilo vejce. Vykleplo se ze skořápky a jednoduše hupslo do té nádherně rozjeté oslavy. Sůl novomanželům požehnala několika špetkami ze svých bohatých zásob a přidal se i pepř. Také on blahopřál česneku a bramboře. Jako svatební dar jim ze sebe dal štipec.

„Juchú… Takhle jsem si svojí svatbu vždycky představovala!" radoval se mladý česnek.

„A tady máte něco ode mě," ozvala se majoránka.

Naklonila se nad mísu a zasypala šťastný pár hojnou dávkou svých sušených lístků.

„Děkujeme!" volala brambora.

„Hodně štěstí!" přála majoránka.

Mouka nakoukla na tu bujarou svatbu. Původně chtěla jen přejít kolem. Na podobné věci nebyla zvědavá. Jenže se jí natrhl obal a trocha obsahu se ocitla mezi svatebčany. Ani si toho nevšimla a šla raději dál.

„A teď to nejlepší," řekl česnek.

Do mísy přišel DJ Vařečka, jehož mixy dovedly nakopnout každou zábavu i večírek.

Svatba česneku a brambor nebyla výjimkou. Za několik minut vířil celý obsah mísy v jednom šíleném rytmu. To byl tanec, jaký dlouho nikdo nepamatoval.

Veselku nenarušil ani příchod naběračky, jelikož všichni účastníci zjistili, že je přesouvá na daleko zajímavější místo. Zde se mohli na malé vrstvě tuku opékat dorůžova.

Aby z nich nekapal tuk, přemístila je starostlivá obracečka na papírové utěrky, kde odpočívali.

Nejmladší brambora byla nevýslovně šťastná. Svatba se povedla a ona si byla jistá, že z česnekem stráví celý zbytek života.

Mladý česnek měl stejný pocit. Oba se skutečně milovali a nyní jejich láska došla naplnění uzavřením podivného, leč harmonického manželství.

32. Rajská omáčka- sci-fi

Poslední z kuchařských předpisů v neobvyklém hávu:

Franta se na Bajkonur dostal úplnou náhodou. Vedení Evropské vesmírné agentury, jež právě tady pořádala lety do vesmíru snad od chvíle, kdy Gagarin byl prvním člověkem v kosmickém prostoru, hledala člověka, co dovede opravit všechno.

Tím člověkem byl právě Franta z Horní Dolní. Jeho spoluobčané a kamarádi z práce věděli, že dovede dát do pořádku všechno od starého šlapacího šicího stroje, přes rozbitý parní stroj až po hypermoderní počítače.

Teď tu Franta stál a utahoval matice u nejnovějšího modelu raketoplánu. Dával si obzvlášť záležet, neboť za pár dnů odstartuje první let s lidskou posádkou až na Mars.

Franta měl tolik práce, že ani nepostřehl, kdy ten den nastal. V podstatě se ani neotočil a najednou se všechno chystalo ke startu.

Přirozeně kolem startu takového raketoplánu je obrovský zmatek. Jen tak je totiž možné vysvětlit, že Frantík nestihl říct ani půl písmenka a už seděl v sedadle za kapitánem letu. Na hlavu mu vrazili helmu, co vypadala jako kulaté akvárko.

Kombinézu měl vlastní. Nikdo v tom spěchu neřešil, že to není klasický skafandr. Žádného člena posádky nezarazilo, že má při sobě brašnu s nářadím.

Než František stihl odříkat celý otčenáš, už se vesmírná loď vznášela na oběžné dráze Země.

Kapitán Nikolaj zařadil vyšší rychlost.

„*Páni, to si to drandíme!*“ pomyslel si Franta.

S údivem sledoval, jak kolem nich přefrčel Měsíc a doufal, že nikdo nepřijde na to, že sem vlastně nepatří. Kdyby tu okolnost někdo odhalil, asi by ho posadili do náhradního modulu a nasměrovali k Zemi. Až by se vrátil na základnu, nejspíš by přišel o to dobře placené místo, díky němuž si mohla jeho stará maminka žít jako hraběnka.

Zatím nikdo nic nenamítal a Franta byl potichu jako pěna. Nikolaj se ohlédl dozadu a když viděl známou přátelskou tvář hlavního mechanika Franty, jen se usmál.

Fanouš věděl, že teď už je všechno v pořádku. On a Nikolaj si spolu rozuměli i přes rozdílnost povah a jazyků. Oba se zajímali o fotbal, hezké ženy a pivo.

Cesta na Mars byla dlouhá a Fanda už se těšil, že na vlastní oči vidí tu rudou planetu.

Sem tam se vyskytla nějaká ta závada, kterou Fanouš svýma zlatýma českýma rukama vždy perfektně opravil.

Po dlouhých dvou měsících cesty konečně spatřili Mars. Planeta se před nimi vznášela červená jak rajské jablíčko a neuvěřitelně obrovská.

Něco takového Franta ještě nikdy neviděl. V encyklopedii o vesmíru vypadala ta planeta asi jako tenisový míček obarvený na červeno, ale tady je to taková obrovská koule. Nešlo mu to na rozum.

Opatrně přistáli, přesně tak, jak bylo jejich povinností.

„Kdo půjde na průzkum?“ zeptal se Nikolaj.

„Já,“ přihlásil se druhý pilot Igor.

„A já… Bude lepší, když půjdeme dva,“ řekl třetí člen posádky, lékař Michail.

„Ne, ty ne, Michaile, tebe chci mít radši tady. Co kdyby se někomu udělalo zle, když budeš pryč?… Půjde tady Fanouš,“ řekl Nikolaj.

Franta se tedy připravil. Vzal si pevný skafandr a bombu se zásobou vzduchu na osm dní.

Skafandr prý dovedl odolávat všem rozmarům počasí na všech myslitelných planetách. Vynalezl ho, vyzkoušel a nechal si ho patentovat jeden český vědec. Jeho jméno Franta neznal, ale z hloubi duše tomu člověku žehnal.

Vybrali si i jedno vozítko na dálkové ovládání, aby mohli do nepřístupného v terénu.

Vyšli ven do pořádného větru. Všude pusto a prázdno. Všechno zahaloval oblak rudého prachu, rozvířovaný nepříjemným vichrem.

Čech a Rus prozkoumávali povrch planety. Zároveň se procházeli, sbírali vzorky půdy a nakládali je na vozítko.

Komunikovali spolu vysílačkou vestavěnou do kulovitých přileb.

Byli už pěkně daleko od mateřské lodi, když Franta za jednou skálou zahlédl jakousi postavu. Igor to nemohl být, neboť ten šel vedle Franty.

„Hele, Igore, asi tu nejsme sami,“ hlásil kamarádovi.

„Bůhví, cos viděl,“ odtušil Igor a šli spolu dál.

Franta se nemýlil. Za pár sekund se z podzemních krytů vyrojili na kost vyhublí zelení mužíčci a ženušky.

Ti tvorové nebyli větší než labrador, měli čtyři nohy, dvě ruce a na hlavách se jim houpala jakási tykadla zakončená kulovitými útvary. Koukali na ně třema očima.

„Člověče, je po nás!“ vydechl Igor.

Franta se pokoušel dovolat kapitánovi, ale spojení bylo přerušeno. Záhy zjistil, že nemají dostatečně silný signál. Vlastně žádný signál.

Vozítko se samo vrátilo zpátky k raketoplánu.

„*Už je to tady, Fando, umřeš na Marsu… A tihle pišišvorové si z tebe udělaj oběd!*“ pomyslel si Franta.

Zelení trpaslíci je vedli dolů pod zem. Nevypadalo to tady zábavně ani vesele. Všechno z rudého kamene. Jen ti tvorové měli zelenou barvu. Chvílemi musel Igor i Franta sklonit hlavu, aby se nebouchli hlavou o klenbu obří jeskyně.

Ten, který nejspíš zastával velitelský post tohoto podzemního města, si na krk nasadil obojek s různobarevnými čudlíky. Dva z nich zmáčkl.

„Jmenuji se Rugo a vítám vás… Jsem starosta tohoto města,“ řekl celkem slušnou češtinou a vzápětí totéž zopakoval rusky.

Franta a Igor se představili.

„Můžete nám říct, proč jste nás tak přepadli?“ zeptal se František.

„Potřebovali jsme někoho, kdo by nám přinesl trochu radosti.“

„A proč zrovna my dva?“

„Viděli jsme vás přistávat. Zahlédli jsme, že vy dva jste svou loď opustili… Byli jste snadný cíl. Viděli jsme, že nemáte zbraně.“

„Ale co máme pro vaše obveselení udělat?“ zeptal se František.

„A pustíte nás vůbec potom?“ zjišťovali Igor.

„Nevím, co byste pro nás mohli udělat pro zábavu; to nechám na vás a věřte, že vás potom pustíme,“ řekl Rugo a odešel.

Ostatní Marťani odvedli Čecha a Rusa do obrovské místnosti, kde to vypadalo jako kuchyně.

„Hele, Igore, tamhle je sporák s troubou. No, aspoň vypadá… A tuhle spousta rostlin v květináčích. To znamená, že je tady asi trocha kyslíku, ale radši necháme helmy s kyslíkem,“ řekl Franta.

Igor jen kývl. Tahle planeta ho čím dál víc překvapovala.

Některé z těch rostlin oba muži znali, jiné pro ně byly záhadou. Také se zde nacházel koutek s umyvadlem a pitnou vodou, na což upozorňovala cedulka v asi tisíci jazycích.

Když sem šli, všimli si oba muži, že se nikdo nesměje ani neraduje.

Marťani nechali oba své zajatce v té mimozemské kuchyni.

„A co teď, Igore?“

„To fakt netuším, Fando, ale mám hlad, že bych zbodl klidně i čtyři ty pidižvíky. Určitě nechci umřít s prázdným žaludkem.“

„Kouknem se na to, co roste na těch kytkách. Třeba se nám podaří z toho něco uklohnit," řekl Fanda.

Prohlédli si velmi důkladně rostlinky. Zjistili, že mají dost surovin na to, aby nakrmili celou ruskou armádu. Teď už jenom zbývalo dohodnout se na tom, co udělat k jídlu.

„Co kdybych udělal rajskou, jako dělávala moje máma… Na tu nemá žádná jiná omáčka," navrhl Fanda, který už od mala nakukoval mámě pod ruce, když vařila.

„No tak jo, ale co k ní?" zeptal se Igor.

Rajskou moc nemusel, ale teď měl tak prázdný žaludek, že se mu i tahle omáčka zdála lepší, než být bez jídla.

„Podívej, támhle na tom keři rostou těstoviny… A támhle vedle, vidíš ten strom?… Tam visej kusy masa. Ti chudáci Marťani ani netušej, jaký dobroty tady maj přímo pod nosem… Vsaď se, že radši okusujou skály, než by ochutnali něco z těch plodů… To se pak nedivím, že maj takový depky."

Za chvíli už se pustili do díla. Krájení cibule ve skafandru mělo tu výhodu, že člověk neslzel. Smažení taky šlo dokonale. Mezi rostlinami byla jedna, na které rostlo máslo rovnou zabalené po kostkách. Stačilo jen plod utrhnout, kousek ho dát do hrnce a už to šlo jako na drátkách .

„Teď trochu mouky a umíchat jíšku," opakoval si Franta v duchu.

Igor mlel maso. Chtěl udělat kuličky z mletého masa, které přímo zbožňoval.

Fanda do hrnce přidal trochu vody a prošlehal. Samozřejmě, že

nezapomněl přidat sůl, pár kuliček pepře, nové koření a bobkový list. Nechal povařit a pomohl Igorovi s kuličkami.

Asi po patnácti minutách se vrátil k omáčce. Přidal do ní rozmixovaná uvařená rajčata i rajský protlak, jenž zde rostl asi jako u nás na Zemi brambory. Znovu to celé pěkně promíchal. Dochutil trochou cukru, soli a na úplný závěr Franta omáčku procedil, aby v ní neplavalo koření.

Igor právě dodělával těstoviny, když se Frantovi zdálo, že je jídlo hotové. Franta i Igor si přepojili přívod kyslíku z přilby do nosu. Bylo to trošku nepohodlné, ale mohli si díky tomu užívat krásnou vůni, která se prosmýkla do nosu kolem hadičky s kyslíkem.

To neuvěřitelně příjemné aroma vylákalo Marťany z jejich domů. Jejich hladové oči mluvily samy za sebe.

Sotva oba muži dojedli, rozdělili zbytek jídla mezi ty zelené tvory.

Následoval učiněný zázrak. Jen co Rugo ochutnal první sousto, roztáhla se mu pusa do půlměsíce úsměvu.

„To je ono, vy jste sem přinesli radost!“ řekl užasle.“

„Kdepak, to je rajská omáčka podle receptu mojí milované maminky… To vás můžu za chvíli naučit,“ řekl Franta.

Marťan souhlasil. Tak tedy Čech učil Marťana vařit skvělou rajskou omáčku a k ní i přílohy.

Ti kluci zelení a jejich ženy se to naučili velice rychle.

Obyvatelé rudé planety doprovodili Igora a Františka k vesmírné lodi. Kapitán Nikolaj už se pomalu smiřoval s tím, že přišel o dva lidi. Vzhlédl od palubního deníku a spatřil, že se oba vracejí a ještě v doprovodu

mimozemšťanů.

Vyběhl jim vstříc a seznámil se s obyvateli Marsu. Chvíli si spolu spolu povídali a bylo vidět, že i Marťany těší, že mohou pozdravit a poklábosit s dalšími Pozemšťany.

Igor a Franta nastoupili do raketoplánu následováni Nikolajem. Ještě se všichni rozloučili s Marsem a usadili se do sedadel.

Za chvíli Franta usnul. Měl toho za dnešek opravdu dost.

„Fando, Fando, Fanouši, tak vstávej!“ slyšel hlas své matky.

Udivilo ho, že tak daleko od Země slyší mámin hlas. Otevřel nejdříve jedno oko, pak i druhé. Co to vidí? Máma se nad ním naklání a volá: „No tak, už vstávej, Fando!… Musíš do práce!“

„A kde to vlastně jsem?“ Fanda ještě pořád nemohl pochopit, že celé dobrodružství bylo vlastně jenom sen, a on je zase jenom obyčejný Fanda, dvacetiletý mechanik zemědělských strojů.

„No, kde bys byl? Doma jsi,“ odpověděla vlídně máma.

Franta jí pak u snídaně vyprávěl ten svůj sen.

„Kdybys to sepsal, byl by z toho skvělej román,“ řekla mu máma.

Franta se pak jen velmi nerad vypravil do práce v místním zemědělském družstvu s hlavou plnou toho divokého snu.